251

Stella Bagwell

Caut o soție

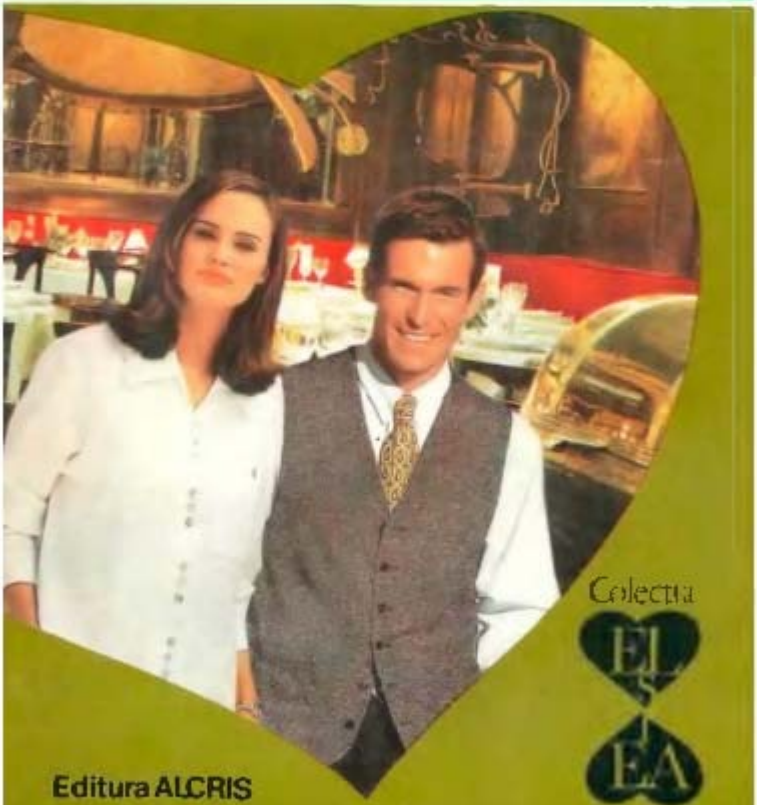

Colecția EL & EA

Editura ALCRIS

STELLA BAGWELL
CAUT O SOŢIE

ALCRIS
Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy
© 1996, Stella Bagwell
WANTED: WIFE
Adaptare: Luli Filipescu
ISBN 973-9498-57-A
Colecţia „EL ŞI EA”

CAPITOLUL I

Când zări în oglinda retrovizoare o maşină a poliţiei care-l urmărea, Lucas Lowrimore înjură. Ce ghinion! Întârziase de la meci şi băieţii n-or să-l aştepte la nesfârşit.

Judecând după semnalele farurilor, ofiţerul îi cerea să oprească.

Parcă după primul viraj şi scotoci în cutia de la bordul maşinii, unde îşi ţinea actele. Coborî apoi geamul şi aşteptă să se apropie poliţistul, dar avu agreabila surpriză să se trezească nas în nas cu o superbă creatură cu un păr bogat şi mătăsos de culoare roşcată!

— Uniforma îi venea de minune şi se mula provocator pe formele tentante. Insigna prinsă pe reverul drept al hainei atrăgea atenţia asupra pieptului perfect. Nu se aştepta să fie oprit de o femeie şi văzu imediat în asta un atu deloc neglijabil. Hazardul îi va permite astfel să scape mai repede de acest control plictisitor.

Ochii lui rătăciră o clipă pe silueta sexy a tinerei, dar ea îl readuse la realitate.

— Coborâţi din maşină.

— E vreo problemă?

— O să aflaţi după ce coborâţi, îi răspunse ea cu o voce puţin răguşită pe care el o consideră senzuală.

Tonul ei nu admitea replică. Lucas ieşi din micul bolid de culoare roşie.

— Mergeam probabil un pic prea repede, dar…

— Zece kilometri peste viteza admisă, e ceva mai mult decât un pic prea repede. Prezentaţi-mi vă rog actele.

El îi întinse permisul, evitând s-o privească. Fiindcă îi venea greu. Ca atraşi de un magnet, ochii lui nu se puteau dezlipi de pe şoldurile pline, de talia fină, deloc potrivită cu centironul lat de care atârna un revolver. În ciuda austerităţii uniformei, tânăra era extrem de feminină, lucru pe care el ştia să-l aprecieze ca un bun cunoscător ce era.

— Mă grăbesc şi…

— Vă grăbeaţi, îl corectă ea cu o mutră

dezaprobatoare. Ştiţi că aţi trecut pe roşu adineaori?

Pe roşu? Cu mâna pe inimă, Lucas putea să susţină că nu observase.

— Nu, n-am remarcat asta. După cum v-am spus, sunt în întârziere şi…

— Ei bine, nu aveaţi decât să plecaţi mai devreme, îi replică ea imperturbabilă. Ce aveaţi atât de urgent de făcut, domnule Lowrimore?

Lucas strânse din dinţi. Întrebarea i se părea de o ironie deplasată. Ar fi avut chef să-i spună câteva, dar preferă să renunţe. N-ar fi făcut decât să-şi agraveze situaţia, şi aşa destul de neplăcută. Privi pe furiş la ceas.

— Mă duc la un meci de rugby şi nu mi-au mai rămas decât douăzeci de minute ca să ajung acolo.

Neîncrezătoare, Jenny Prescott îşi ridică privirea din carnetul ei de contravenţii ca să studieze costumul de culoare neagră al interlocutorului său. Calitatea materialului şi croiala modernă duceau la concluzia că fusese făcut de comandă. Probabil că-l costase o mică avere. Dar ea nu se va lăsa impresionată de o nimica toată. Legea nu-şi pierdea puterea în faţa unui bărbat îmbrăcat după ultima modă, lucru pe care acest domn frumos şi elegant îl va afla pe dată!

— Asta e o ţinută potrivită pentru un meci de rugby?

— Eu sunt antrenorul echipei şi vă repet că prezenţa mea e indispensabilă.

Aroganţa tinerei începea să-l calce pe nervi. Cine se credea? Şi ce drept avea să facă aceste comentarii deplasate? Sigur, poate era vinovat, dar asta nu justifica remarcile ei tăioase.

Tânăra îl privea cu un aer sever şi el se temu o clipă că ea îi ghicise gândurile. Nu mai lipsea acum decât să-l acuze de ultragiu la adresa unui agent de circulaţie!

Jenny avea în faţa ei un specimen perfect al tipului de bărbat pe care nu-l putea suferi: seducător, plin de sine, într-un cuvânt un mascul sigur pe el. Părul de culoare închisă, tuns cu îngrijire şi pieptănat spre spate, ochii negri mărginiţi de nişte gene lungi şi dese, sprâncenele

încruntate ale celui care nu admite uşor să fie contrazis… întreaga lui persoană denota un caracter puternic şi autoritatea unui om obişnuit să i se dea ascultare dintr-o privire. Doar cuta din colţul buzelor contrasta cu acest chip făcut pentru a surâde şi pentru a seduce. Îi aducea aminte mutra unul copil răsfăţat căruia i se refuza un capriciu.

— Ce păcat că au atâta nevoie de dumneavoastră! adăugă ea fără să-şi piardă calmul

— Ce vreţi să spuneţi? Mă arestaţi?

— O să aflaţi curând. Vă rog să mă aşteptaţi aici o clipă.

Jenny avea în spate zece ani de meserie şi reuşea întotdeauna să-şi păstreze controlul. În asemenea împrejurări nu-i venea deloc greu să afişeze un chip impasibil şi să menţină distanţa cuvenită, pretinsă de îndatoririle ei. Totuşi astăzi, fără să ştie prea bine de ce, se simţea tentată să-i zâmbească acestui bărbat. Comportarea lui o enerva la culme dar, în acelaşi timp, o înduioşa. Scutură din căpşorul ei frumos şi se stăpâni.

Tipul ăsta nu era decât unul din acei parveniţi care-şi imaginau că pot rezolva totul cu banii lor. Ei bine, se înşela amarnic… Şi o să plătească scump asta…

Cu un pas hotărât, se îndreptă spre maşina poliţiei şi îi întinse actele colegului ei.

— Notează numele şi numărul de telefon, Orville. Vreau să mă asigur că maşina nu a fost furată.

Omuleţul cu nasul turtit ca de boxer luă imediat talkie-walkie.

— Nu prea are aerul unui hoţ, Jenny, dar lasă-mă un minut ca să fac verificările, necesare. Să vedem… adăugă el studiind permisul. Dar… e Lucas T. Lowrimore!

— Ei şi? Ar trebui să-l cunosc?

— Ce naiba, Jenny, dar e patronul celei mai mari companii de transport din oraş. Toată lumea îl cunoaşte… Şi e chiar mai tânăr decât credeam eu… Ştii cum a ajuns aşa de bogat?

Orville era extrem de surescitat şi tinerei femei îi venea din ce în ce mai greu să-şi ascundă enervarea. Ce

naiba, banii nu meritau atâta consideraţie!

— Vrei să zici că şi-a dat osteneala să-i moştenească?

— Deloc! A plecat de la zero. Nici vorbă de vreo moştenire fabuloasă, de puţuri petroliere sau de mine de aur. Şi-a strâns averea prin propriile lui puteri. Ce om! Pariez că nu duce lipsă de admiratoare…

— Cu atât mai bine pentru ele, dacă reuşesc să-l prindă din urmă pe nebunul ăsta al volanului, replică Jenny pe un ton rece.

— Tu l-ai prins! remarcă Orville glumeţ.

Jenny ai aruncă o privire pe jumătate contrariată, pe jumătate amuzată.

— Notează tot ce afli. Şi mai repede, Orville!

Înnebuneşti de căldură sub soarele ăsta…

— La ordinele dumneavoastră, doamnă, replică imediat colegul ei cu obişnuita lui bună dispoziţie. În curând vom şti totul despre Lucas Lowrimore.

Obţinură rapid prin radio fişa respectivă, ceea ce îi permise lui Jenny să se întoarcă la bogatul ei contravenient în cunoştinţă de cauză.

— Totul pare în ordine, domnule Lowrimore. E inutil să vă duc la postul de poliţie. În schimb o să vă rog să vă prezentaţi la tribunal.

— Poftim?

Cu sprâncenele ridicate din cauza surprizei, Lucas rămase cu gura căscată. Nu era sigur că înţelesese bine.

În faţa stupefacţiei întipărite pe faţa lui, Jenny ezită între râs şi enervare. Deci tipul credea că averea îl scuteşte de respectarea legilor. Habar nu avea că timpul privilegiilor era de mult apus!

Cu o încetineală studiată, ea îi întinse procesul verbal.

— Pe viitor, Lowrimore, gândiţi-vă la riscurile la care îi expuneţi pe nevinovaţi atunci când rulaţi prea repede. Dacă vreun copil…

— Ah, nu! Mergeţi prea departe. În primul rând că nu rulam ca un nebun şi pe urmă, indiferent ce credeţi dumneavoastră, eram foarte atent. Nici gând să pun pe cineva în pericol, domnişoară, şi cu atât mai puţin un copil,

să ştiţi asta!

Lucas era de obicei conciliant, întotdeauna gata să-şi recunoască greşelile. Dar tipa asta roşcată, care îi făcea morală sub pretextul că purta o armă şi o plăcuţă pe piept cu numele ei, îl scotea din fire. Era frumoasă, ce-i drept e drept... dar nu era momentul să pice în fund în faţa farmecelor acestei justiţiare înverşunate. Mai ales când acolo, pe teren, o mulţime de tineri îl aşteptau.

La gândul ăsta se îmblânzi, înghiţindu-şi mânia şi protestele. La urma urmei, acest ofiţer atât de hotărât era totuşi o femeie frumoasă şi el mai ştia încă să se comporte ca un gentleman.

— Dacă aţi terminat, îi sugeră el cât mai calm posibil, vă fac un cec şi mă lăsaţi să plec la meci.

Scoase imediat un superb portofel din piele de crocodil din buzunarul interior al hainei. Jenny remarcă atunci că el nu purta verighetă. Deci nu se înşelase, avea de-a face cu un don Juan, arogant, bogat şi grăbit. Foarte bine! Va avea dreptul la un tratament de favoare care îl va face să-i piară cheful să gonească pe străzi cu peste o sută de kilometri la oră.

— Îmi pare rău, domnule Lowrimore. Amenda trebuie plătită eu bani lichizi.

Lucas făcu ochi mari. Cum? Acum tipa ştia cine este el. De ce continua să fie atât de înverşunată împotriva lui şi în ce scop îl trata ca pe un escroc vulgar?

— Nu obişnuiesc să port asupra mea sume atât de mari, declară el aruncându-i o privire ucigaşă.

Un zâmbet pur profesional se întipări pe chipul lui Jenny.

— Observ cu plăcere că respectaţi precauţiile elementare de siguranţă. Nu vă mai rămâne decât să conduceţi ca o fiinţă civilizată şi totul va fi perfect.

Lucas se crispă din cauza sarcasmului ei. Ce tipă imposibilă! Era greu s-o depăşească cineva... Totuşi, pe măsură ce vorbea, începea să se simtă fascinat de gura cărnoasă cu buze roşii şi tentante. O gură făcută pentru sărutări... Visător, îi admiră ochii verzi stropiţi cu

punctişoare de aur şi vechile lui reflexe urcară la suprafaţă. Ce cucerire fainã ar fi ofiţerul Prescott! Da, probabil că era plăcut să îmbrăţişezi un reprezentant al legii atât de conştiincios şi de încântător…

„Dar întâi ar trebui să încerc să îmblânzesc pisica asta sălbatică”, îşi spuse el privind-o cu un aer serios. Dacă făcea vreun pas greşit, era în stare să-l aresteze pentru atentat la bunele moravuri! Nu avea rost să se joace cu focul… Iar timpul trecea şi el trebuia s-o şteargă urgent de aici. Aşa că optă pentru conciliere.

— O să fac tot posibilul ca să vă urmez sfaturile.

— Luminiţa impertinentă care-i strălucea fără voia lui în ochi nu-i scăpă lui Jenny care simţi că i se urcă sângele la cap. Regretă că obrăznicia presupusă a unui contravenient nu figurează în lista amenzilor. Ce păcat! Ar fi făcut cu plăcere exces de zel în onoarea acestui interesant personaj. „Hai, îşi spuse ea, mulţumeşte-te să aplici legea, ceea ce e deja mult mai mult decât e obişnuit să suporte domnul Lowrimore”.

— Vă sfătuiesc să vă achitaţi amenda în termenul stabilit, preciză ea. Şi pe viitor respectaţi codul rutier, fiindcă o recidivă v-ar costa foarte scump.

— Puteţi fi sigură că mă voi gândi la dumneavoastră de câte ori o să văd stopul pe roşu, ofiţer Prescott.

Şi îi surâse ca un elev sârguincios, surâs imediat dezminţit de gropiţa obraznică care apăru în mijlocul obrazului stâng.

Tânăra femeie căută la iuţeală un mijloc legal de a mări cuantumul amenzii, dar în cele din urmă se mulţumi doar cu o ultimă ameninţare:

— Ar fi mai bine pentru dumneavoastră!

*
* *

Cu nervii în pioneze, se reinstală în maşina poliţiei, sub privirea amuzată a lui Orville care nu-şi putu reţine un fluierat.

— Te-a cam scos din fire tipul! Ce ţi-a făcut? Te-a insultat? A încercat să te mituiască?

— Nu, nici gând! Cum să-ţi zic… M-a enervat nonşalanţa cu care a ieşit din maşină. Aerul de siguranţă pe care-l afişa, ca şi cum totul i se cuvine. Şi pe urmă, hainele lui…

— Superelegante! Precis nu le-a luat de la magazinul din colţ.

Jenny nu mai asculta comentariile admirative ale colegului ei. Se gândea deja la altceva.

— Mi-a spus că se duce la un meci de rugby. Tu ai auzit ceva de meciul ăsta?

— Hai, Jenny, ştii perfect că oamenii inventează indiferent ce, ca să scape de o amendă.

Era adevărat. Şi la urma urmei, ceea ce făcea Lucas Lowrimore n-o interesa câtuşi de puţin. Atâta timp cât rămâneau în legalitate, ei nu-i păsa. Totuşi, ideea că-şi bătuse joc de ea îi displăcea şi privi furioasă spre maşina de lux care se îndepărta în viteză.

Orville observă cât era de încordată şi încercă să-i schimbe cursul gândurilor.

— Şi dacă am merge să bem ceva? Mai avem două ore de serviciu şi nimeni nu are nevoie de noi pentru moment.

— Bună idee! Chiar am nevoie să mă răcoresc puţin.

Jenny ştia că asta nu-i va fi de ajuns ca să se calmeze. De mai multe săptămâni se simţea nervoasă şi deprimată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. De fapt era abătută din ziua când Savannah, cea mai bună prietenă a ei, o anunţase că e însărcinată. Văzând-o atât de fericită alături de soţul ei, îşi dăduse cu durere seama de eşecul propriei vieţi sentimentale. La treizeci şi doi ani, în curând treizeci şi trei, ea era tot singură.

Da, bineînţeles, fusese măritată, la fel ca toată lumea. Dar fericirea nu-i ieşise în cale. După cinci ani foarte lungi de suferinţă morala şi câteodată chiar fizică, de eforturi zilnice de o potoli gelozia bolnăvicioasă a lui Marcus, trebuise să recunoască adevărul: se înşelase. Şi să rămână

în continuare cu el ar fi însemnat să se sinucidă la foc mic. Cu moartea în suflet îl părăsise şi obţinuse divorţul trei luni mai târziu. Viaţa ei se dăduse peste cap din acea zi şi decepţia ei fusese intensă şi dureroasă. Un adevărat traumatism, ale cărui urmări mai existau şi astăzi, fiindcă simpla idee de o trăi din nou alături de un bărbat o teroriza. De şase ani se închisese încetul cu încetul în singurătatea ei şi reuşise să se autoconvingă că e cel mai bun mod de viaţă.

Departe de a-şi imagina gândurile sumbre ale partenerei lui, Orville se întoarse la maşină cu două pahare de plastic cu citronadă rece. Era încă obsedat de gândul întâlnirii lor cu Lucas Lowrimore.

— Trebuie să fie grozav să posezi o asemenea avere. Crezi că e aşa de fabuloasă după cum se spune?

— Habar n-am, dar îţi dai seama că pot fi şi scorneli. Iar dacă e adevărat, tipul se poate crede buricul pământului. Ce spune fişa lui?

— Treizeci şi cinci de ani, un metru optzeci, şaizeci şi cinci de kilograme, domiciliul: bulevardul Bryn Mawr numărul 2B.

— Aproape de aici, şopti ea. Nu vrei să facem un tur?

— De ce nu? răspunse Orville surescitat.

Jenny nici nu se aştepta la altceva din partea lui.

Avea o fire veselă, curioasă şi acum fierbea de nerăbdare pe scaunul lui. El care nu va fi niciodată nici bogat nici celebru, se regala la ideea că o să zărească reşedinţa unui nabab! Iar Jenny îşi spuse că va profita de ocazie ca să verifice dacă domnul Lowrimore se dusese sau nu la meci. Chestie de amor-propriu mai mult decât de conştiinciozitate profesională de fapt, dar ce conta! Nu suporta minciuna şi avea tendinţa să-i bănuiască în mod special pe oamenii care trăiau în lux şi se credeau mai şmecheri decât ceilalţi. Trebuia neapărat să ştie.

Câteva minute mai târziu, rulau de-a lungul unui bulevard splendid. Peste tot peluze impecabile, arbuşti tunşi cu grijă, garduri vii, întreţinute de grădinari pricepuţi, care înconjurau nişte vile luxoase.

— Am ajuns, spuse Jenny arătând spre numărul 28. Nu-i văd maşina…

— Mare scofală! exclamă Orville care rămăsese cu gura căscată de admiraţie. Nu ţi-ar plăcea să trăieşti într-un asemenea castel?

Jenny fu obligată să-i împărtăşească entuziasmul. Se aflau în faţa unei splendide reşedinţe în stil englezesc, cu o poartă grea din stejar şi ferestre gotice, în spatele cărora se putea ghici un univers intim şi protejat de tracasările cotidiene. O altă planetă, o altă galaxie! Înţelegea acum de ce domnul Lowrimore nu apreciase deloc faptul că îl tratase ca pe un oarecare…

— Prea sofisticat pentru mine. Eu iubesc simplitatea.

— Eşti cam dificilă, colega, declară Orville clătinând din cap.

Dar ea nu-l mai asculta. Deci Lucas Lowrimore nu se întorsese acasă. Asta însemne că într-adevăr asista la meciul de rugby de care pomenise? Greu de spus…

Traversară cartierul rezidenţial şi parcurgeau acum un sector ceva mai popular înainte de a ajunge în artera principală a oraşului. La un colţ de stradă, trecură pe lângă un maidan unde o mulţime de puşti jucau rugby. Urletele lor le atraseră atenţia. Jenny zări un Porsche roşu parcat în apropiere.

— Încetineşte, Orville, nu e maşina lui Lucas Lowrimore?

— Bineînţeles! Aş recunoaşte-o dintr-o mie.

În mijlocul grupului de copii evolua un bărbat înalt şi suplu, în ţinută de oraş. Era chiar contravenientul ei. Ce făcea aici, cu puştii ăştia dezlănţuiţi? Cu mânecile cămăşii albe suflecate deasupra coatelor, cu mingea sub braţ, el îi regrupa şi-i făcu să tacă. Se mişca cu repeziciune sub privirile lor atente şi părea să le explice un lucru foarte important. Iar ei îl ascultau fascinaţi.

Intrigată de acest spectacol destul de neaşteptat, tânăra femeie simţi nevoia să afle ceva mai multe despre Lucas Lowrimore. Ce om ciudat… Ajungând acasă, chiar în aceeaşi seară, se mai gândea încă la el şi îşi promise să

facă o mică anchetă.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, tocmai îşi trăgea cizmele când se făcu auzită soneria telefonului. Aranjându-şi în grabă cu mâna cascada de bucle roşcate, ea ridică receptorul telefonului aflat pe noptieră.

— Prescott.

La celălalt capăt al firului, un hohot de râs îi răspunse. Era prietena ei Savannah.

— Jenny? Cât profesionalism!

— Obligatoriu, îi răspunse Jenny râzând la rândul ei. Imaginează-ţi cum ar fi dacă m-ar suna comisarul şi i-aş răspunde: „Salut, scumpule. Cum te simţi în dimineaţa asta?” Cariera mea ar fi pe sfârşite!

— Pagubă-n ciuperci! Asculta, te-am sunat să te întreb dacă vrei să vii în seara asta la noi. Facem un grătar lângă piscină împreună cu părinţii mei. O mică reuniune de familie. Îţi surâde ideea?

O reuniune de familie… Jenny nu ştia ce înseamnă asta. Nu-şi cunoscuse tatăl iar mama ei nu-i dăduse cine ştie ce dovezi de tandreţe. Ruby lucra într-un bar de la vârsta de paisprezece ani, fuma ca un pompier şi bea bere după bere cât era ziulica de lungă. De câteva ori îi pomenise lui Jenny despre frumosul irlandez care o sedusese cu mulţi ani în urmă, ca s-o părăsească imediat ce aflase că e însărcinată. O poveste clasică în ziua de azi… Îl iertase oare? Jenny nu aflase asta niciodată. Vizitele pe care i le făcea mamei sale erau întotdeauna de scurtă durată. Destul de repede, Ruby o lăsa să înţeleagă că se simţea mai bine singură.

Invitaţia lui Savannah avu darul s-o pună pe gânduri şi inima i se strânse de durere. Viaţa o privase de bucuria unei copilării fericite. Ezită şi se hotărî să se refugieze în spatele obligaţiilor profesionale care-i furnizau un alibi incontestabil.

— Îmi pare rău, Savannah, dar sunt de serviciu diseară. Îţi mulţumesc totuşi pentru invitaţie.

— Off! Atunci vino măcar să iei micul dejun cu mine.

— Credeam că ţi-e greaţă dimineaţa.

— Mă simt mai bine. Şi pe urmă, să ştii că aceste mici necazuri n-au prea multă importanţă. Joe şi cu mine suntem atât de fericiţi!

— Ascultă, continuă Jenny invidioasă puţin, rămâne pentru altă dată. Acum sunt aşteptată la tribunal ca martoră.

— O crimă?

— Oarecum. Un şofer a omorât două persoane. Conducea în stare de ebrietate...

— În acest caz, o întrerupse Savannah, fă tot posibilul să-l trimiţi în spatele gratiilor. Nu vreau ca oamenii de teapa lui să pună în pericol viaţa copiilor mei.

— Poţi să contezi pe mine. Pa, şi pe curând! Înainte să închidă, fu tentată să-i povestească cum a amendat un seducător om de afaceri care conducea puţin cam prea repede. Absurditatea acestei aventuri o amuză. Probabil că o enervase din cale-afară de ajunsese la o asemenea aberaţie! Dar nu-i spuse nimic. Aflată întotdeauna în căutarea tovarăşului ideal de viaţă pentru prietena ei, Savannah era în stare să-i telefoneze lui Lucas Lowrimore ca să-l întrebe dacă e burlac.

*
* *

Nişte nori albi erau purtaţi uşor de vânt pe cerul toamnei. Primele frunze îngălbenite ale ulmilor şi nucilor foşneau pe peluze şi trotuare. Ziua promitea că fie la fel de caldă ca vara şi Jenny ar fi preferat să se plimbe decât să rămână închisă într-o sală de tribunal. Se vedea deja pedalând spre lac, cu un sandviş şi o carte bună în geantă, şi visând câteva ore plăcute pe marginea apei. Dar pe cine ar fi găsit s-o însoţească într-o asemenea escapadă? Pe nimeni. Şi ceea ce nu poţi împărtăşi cu cineva îşi pierde

farmecul…

Se grăbi să alunge aceste idei negre şi se gândi din nou la petrecerea de poimâine. Anul acesta, poliţia organiza un mare bal în sprijinul copiilor nevoiaşi din oraş. Vor exista o orchestră, un bufet şi numeroşi invitaţi. Pe scurt, un adevărat eveniment. În sfârşit, avea şi ea o ocazie să se distreze puţin!

Se concentră cu încăpăţânare asupra acestei perspective tot timpul drumului.

Parcarea era ca de obicei foarte aglomerată şi făcu în zadar două tururi. Cu ochii în patru, începuse deja al treilea tur prin mijlocul aleilor când, brusc, o maşină îi ieşi drept în faţă. Claxonă, frână şi se opri în scrâşnet de frâne doar la câţiva centimetri, evitând o ciocnire sigură.

— Imbecilule! înjură ea printre dinţi.

— Ce idiot! bombăni şoferul imprudent ieşind din maşină.

El!

Jenny îl recunoscu fără niciun dubiu pe bărbatul brunet care se apropia de ea

— Ar fi trebuit să-mi închipui!

Lucas tocmai o zărise pe tânăra femeie aflată la volanul micului Ford de culoare galbenă. Iar roşcata asta! Nu purta uniforma, dar nu încăpea nici o îndoială. Cum ar fi putut să uite aceste forme perfecte şi strălucirea necruţătoare a ochilor verzi ca smaraldul? Era chiar şi mai frumoasă astăzi.

Părul mătăsos i se revărsa pe umeri ca un torent de bucle rebele. O adevărată leoaică…

— Cine naiba vă credeţi de mergeţi cu viteza asta într-o parcare? strigă el. Era să-mi loviţi maşina în spate.

— Cum?! Mergeam cu şase kilometri pe oră, domnule Lowrimore, protestă ea. În timp ce dumneavoastră… Vreţi încă o amendă pentru exces de viteză în marşarier?

— Eu… eram din nou în întârziere.

Jenny ridică din sprâncene, evident exasperată. Lucas Lowrimore era de o aroganţă… probabil că era decis s-o scoată din fire! Îl examină din cap până-n picioare, cu o

sclipire de dispreţ în fundul ochilor.

Era îmbrăcat în blugi, cizme şi o cămaşă în carouri albastre pe care le purta cu aceeaşi eleganţă ca şi costumul şic din ajun. Jenny reuşi însă să-şi păstreze mintea limpede şi nu se lăsă descumpănită de înfăţişarea şi prestanţa lui.

Dar fără voia ei, nu se putu împiedica să nu admire umerii laţi şi trupul admirabil proporţionat al tânărului. Lucas Lowrimore era pentru ea o enigmă. Bogat şi celebru, se îmbrăca la nişte croitori de lux ca să joace rugby cu puştii pe maidan şi-şi punea nişte blugi ponosiţi ca să se ducă la birou. Cine era el cu adevărat? Lipsa ei obişnuită de încredere o puse în gardă. Tipul ăsta era periculos nu numai la volanul limuzinei Porsche. Trebuia evitat cu grijă!

— Mi se pare că nu sunteţi îmbrăcat în ţinuta de rugbist în această dimineaţă?

— Mă duc la muncă şi n-aş fi în întârziere dacă un anume ofiţer de poliţie ar fi acceptat cecul meu în loc să mă facă să-mi pierd timpul pe aici.

— Păreţi să nu înţelegeţi că n-am făcut decât să aplic regulamentul, replică ea îndată. Şi vă reamintesc că este acelaşi pentru toată lumea, fie că vă place sau nu acest lucru.

Doamne! îşi spuse Lucas în gând, dar femeia asta e plină de temperament! Modul ei deschis de a vorbi îl cucerise de la prima lor întâlnire şi se gândise chiar să încerce s-o revadă. Şi iată că în această dimineaţă, fără să facă nimic în acest sens, ea îi ieşea din nou în cale. Norocul îi surâdea de data asta.

Jenny îşi consultă ceasul cu un aer neliniştit.

— Trebuie să depun mărturie peste zece minute.

— Parcaţi în locul meu, îl eliberez imediat.

Fără să piardă nicio clipă, el urcă din nou în maşină, dar înainte să fi avut timpul necesar să închidă portiera, tânăra femeie se aplecase spre el.

— Hmm... Voiam să vă spun că... v-am văzut aseară cu copiii. Nu m-aţi minţit.

El ridică din sprâncene.

— Cum, nu m-aţi crezut?

— Nu, dar după cum ştiţi, asta face parte din meseria mea. Dacă v-am ofensat în vreun fel, puneţi asta în contul conştiinţei mele profesionale.

— Vă mulţumesc pentru francheţea dumneavoastră, ofiţer Prescott.

Jenny se îndepărtă puţin jenată. Spusese poate prea multe, dar se simţea uşurată că lucrurile se clarificaseră. Îşi făcuse doar datoria şi putea acum să plece liniştită. Nu-i mai rămânea acum decât să-l dea uitării pe domnul Lucas Lowrimore…

În timp ce demara, vocea lui se făcu auzită, acoperind zgomotul motorului.

— Ofiţer Prescott?

Jenny se întoarse şi-i păru imediat rău. El îi surâdea superb, sigur pe el, irezistibil. Derutată, Jenny făcu un efort supraomenesc să-şi vină în fire.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Să-mi spuneţi prenumele dumneavoastră.

Ce rost ar fi avut să i-l ascundă!? Tot n-o să-l mai vadă.

— Mă numesc Jenny.

— Sunteţi căsătorită?

Întrebarea o lasă fără glas. Apoi izbucni într-un râs batjocoritor.

— Bineînţeles că nu, domnule Lowrimore! Mi-a mai rămas încă o fărâmă de bun-simţ.

CAPITOLUL II

„Bineînţeles că nu, domnule Lowrimore! Mi-a mai rămas încă o fărâmă de bun-simţ !”

Două zile trecuseră de la aceasta întâlnire şi Lucas se mai întreba încă ce dorise ea să spună. Şi asta i se întâmpla chiar în timp ce studia preţioasele lui dosare. Era clar că nu era măritată şi că încă nu dorea să fie. Tonul zeflemist pe care-l adoptase nu-i lăsa nici o îndoială asupra acestui

subiect. Dacă nu cumva alesese acest mod mai întortocheat de a-şi exprima dispreţul la adresa tuturor bărbaţilor bogaţi oare conduceau maşini sport! Şi la adresa lui, în mod special… ironia usturătoare cu care îl tratase îl ducea cu gândul la asta. Fără a mai vorbi de mutra pe care o făcea de câte ori deschidea el gura încercând să se justifice… Un lucru care schimba într-un mod picant ocheadele îndrăgostite pe care prezenţa lui le provoca de obicei.

Împinse plictisit un teanc de dosare, apoi, contrariat că nu se poate stăpâni, făcu un efort să se concentreze. „Ce chestie! mormăi el. Cu un asemenea caracter, e o adevărată binecuvântare a Cerului că s-a decis să rămână nemăritată!”.

Lucas ar fi trebuit totuşi să recunoască faptul că era de acord cu hotărârea tinerei femei. El îşi înmulţea în permanenţă cuceririle feminine, în cea mai mare parte interesate mai mult de contul lui în bancă decât de persoana lui, ajungând însă să şteargă din vocabularul lui cuvântul „căsătorie”. Sau cel puţin aşa credea el… De câtva timp nu se simţea în apele lui şi începuse să se întrebe dacă singurătatea era într-adevăr vocaţia lui.

Enervat de cursul pe care-l luaseră gândurile lui, se ridică să arunce o privire pe fereastră. În parcare, camioanele-cisternă şi semiremorcile firmei lui erau aliniate cu meticulozitate, fiecare arborând sigla L.L.T., Lucas Lowrimore Transports, pictată cu litere mari roşii.

„L.L.T.”, şopti el. Pusese singur pe picioare această afacere, demarând doar cu un singur camion vechi, curaj şi braţe puternice. Acum avea zeci de vehicule, mai multe echipe de şoferi şi o groază de clienţi ale căror comenzi abia mai reuşea să le satisfacă.

În ultimii zece ani câştigase mulţi bani, deşi grija de a se îmbogăţi nu figurase niciodată printre priorităţile lui. Fire voluntară şi tenace, avusese flerul să intre într-o afacere rentabilă. În această perioadă dificilă pe plan economic, succesul afacerii lui îl umplea de mândrie, lucru pe care-l mărturisea fără pic de jenă. Totuşi se gândea de mai multe

ori cu amărăciune că nici banii, nici succesul profesional nu erau de ajuns ca să-i umple viaţa. Era bogat şi invidiat de toţi, dar avea dureroasa impresie că-i lipseşte esenţialul. „Sunt bătrân şi sunt singur…” Aceste cuvinte îi răsunau în urechi ca un glas încăpăţânat şi sâcâitor, pe care niciuna din plăcerile oferite de averea lui nu-i permitea să-l dea uitării.

O bătaie discretă în uşă îl smulse din gândurile lui posomorâte.

— Intră!

O femeie mică, blondă, la vreo şaizeci de ani, îşi făcu apariţia în biroul lui. Spilcuită şi vioaie, îl privea din spatele unor ochelari enormi împodobiţi cu strasuri. În ciuda apariţiei sale puţin frivole, era secretara ideală, competentă şi discretă. Îl cunoştea de mult timp pe Lucas şi juca cu plăcere rolul afectuos al mamei pe care el n-o mai avea. Îşi lua destul de des în serios această sarcină şi făcea pentru el nişte planuri cu care Lucas nu era întotdeauna de acord.

Îi întinse un dosar voluminos.

— Ce răspuns ai pregătit pentru domnul Johnson în privinţa reînnoirii asigurării?

— O să discutăm mai târziu despre asta, Lilah, o întrerupse el.

Ea îi remarcă fruntea încruntată.

— Răspunde-mi mai degrabă la întrebarea asta: sunt bătrân?

Docilă şi atentă, Lilah făcu un pas înainte şi îl studie amănunţit, înainte de a-i declara cu umor:

— După câte văd eu, Lucas, mai ai încă ani mulţi şi frumoşi înaintea ta!

— Oh, nu sunt decât aparenţe. Nu vezi până în fundul sufletului meu…

— Doar el e obosit, asta-i tot! Între munca de aici de la firmă şi activităţile cu puştii, e un adevărat miracol că nu ţi-ai pierdut încă minţile.

— N-aş putea trăi altfel, nu ştii?

— Asta spui întotdeauna, dar n-o să-mi scoată nimeni din cap ideea că ceea ce-ţi lipseşte e…

— O femeie! termină Lucas în locul ei, amintindu-şi de câte ori devotata lui secretară îi dăduse acest sfat. Ei bine, o să fii mulţumită, reluă el, fiindcă am întâlnit una care îmi place.

— Domnul fie lăudat! exclamă Lilah ridicându-şi ochii spre tavan şi frecându-şi mâinile de bucurie. Cum arată?

— N-o cunosc, de fapt. Tot ce ştiu despre ea e că lucrează în poliţie.

— Ah…

— Ce vrei să spui cu „Ah”? Un defect?! exclamă el părând ofensat.

— Nu, sunt doar puţin surprinsă. Mi-ai spus de multe ori că de la moartea prietenului tău poliţistul, nu mai vrei să ai de-a face cu oameni care duc o viaţă atât de periculoasă.

Şi nu greşea deloc. Lucas se jurase de mai multe ori că n-o să mai rişte să-şi piardă atât de prosteşte un prieten. Şi totuşi… Ce avea fata asta atât de deosebit? Îşi dorea din tot sufletul s-o revadă pe această tulburătoare tânără, care-l vrăjise cu privirea ei. Semăna cu un animal sălbatic, liber, neîmblânzit, pe care nimeni nu l-ar putea închide. Rămăsese insensibilă la farmecul lui şi rezistenţa ei îl provoca. Nu era obişnuit să i se întâmple aşa ceva.

— Se numeşte Jenny Prescott şi e roşcovană ca o irlandeză.

— Asta-i tot ce ştii despre ea? Cam puţin!

Lilah îşi scoase încet ochelarii şi îl fixă pe Lucas cu ochii ei mici şi pătrunzători. El remarcă gestul şi înţelese că un mecanism complex se pusese deja în funcţiune în mintea vechii lui prietene.

— Poate îi place să danseze? reluă ea gânditoare. Vrei să te duci la balul pe care-l organizează poliţia diseară?

LUCAS tresări. Balul! Uitase complet de el… Era ocazia vieţii lui. Brusc înveselit, îi spuse grăbit:

— Lilah, ocupă-te tu de restul. O şterg să mă pregătesc.

— Am înţeles. Şi încearcă „s-o agăţi” pe frumoasa roşcată.

— O să fac tot posibilul, îi promise el în timp ce ieşea

deja pe uşă.

*
* *

În seara respectivă, stând nemişcată la marginea ringului improvizat de dans, Jenny privea cum evoluează perechile strâns înlănţuite. Organizatorii prevăzuseră ca balul să se desfăşoare în interior, dar seara era atât de caldă încât, în ultimul minut, scoseseră bufetul şi mesele afară. Ideea se dovedise excelentă. Încântaţi de iniţiativă şi hotărâţi să profite de această seară frumoasă, oamenii soseau în număr din ce în ce mai mare şi făceau donaţii generoase fundaţiei.

Lucrurile se prezentau sub cele mai bune auspicii şi Jenny asculta cu plăcere un vechi rock-and-roll. Încercă să recunoască figurile familiare în mulţime când simţi că o mână i se aşază pe umăr. Convinsă că e vorba de Orville cu care vorbise adineaori, se întoarse surâzând şi se trezi nas în nas cu Lucas Lowrimore.

— Oh! Dumneavoastră.

— Da, eu. Şi nu-mi spuneţi că vă simţiţi dezamăgită. Mi-am dat o groază de osteneală să vă găsesc în mijlocul acestei mulţimi.

Jenny era splendidă în rochia ei de tafta verde. De o mie de ori mai frumoasă decât în uniformă. Pielea ei sidefie de roşcată părea încă şi mai fină, aproape transparentă. Câteva şuviţe de păr mătăsos îi încadrau chipul şi o fundă din aceeaşi tafta ca rochia îi strângea părul pe ceafa delicată.

— Nu-mi spuneţi că pe mine mă căutaţi!

— Nu vă cunosc decât pe dumneavoastră aici!

— În acest caz, de ce aţi venit?

— Ca toată lumea, ca să susţin cauza copiilor.

Jenny sperase în secret că-i va spune că venise pentru ea. În această ambianţă de sărbătoare, imaginaţia ei o luase puţin razna, iar Lucas Lowrimore era ultima persoană pe care se aşteptase s-o întâlnească la balul poliţiei. „Hai,

fato, revino-ţi, nu mai inventa adevărate romane”. Se pregătea să se convingă că prezenţa lui o lăsa indiferentă dar trebui repede să recunoască exact contrariul.

Bărbatul ăsta frumos stătea lângă ea de parcă ar fi fost vechi prieteni şi, dacă nu era atentă, o să-i sucească repede capul.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, declară ea plină de căldură.

— Sunt fericit că văd atâţia oameni împărtăşindu-mi convingerile, spuse el aruncând o privire de jur-împrejur. Serata pare să aibă un succes formidabil. Ce aţi zice de un pahar cu punci?

Fără voia ei, Jenny dădu din cap aprobator. Lucas o luă de braţ şi căldura degetelor lui îi cuprinse întreg corpul. Temându-se că nu-şi va putea masca mult timp tulburarea, îşi trase puţin cam brutal braţul. Lucas îi ignoră gestul şi se îndreptă spre bufet. Ce proasta fusese! Se acoperea de ridicol! Cum putea s-o dea peste cap o invitaţie atât de nevinovată?

Un tête-à-tête cu un bărbat o speria întotdeauna. Pe vremuri aprecia compania prietenilor ei studenţi, dar trista experienţă a căsătoriei cu Marcus îi relevase un aspect nebănuit al psihologiei masculine. De atunci, de fiecare dată când un bărbat se interesa de ea, se întreba ce se ascunde în spatele măştii sociale pe care o afişa şi privea cu reticenţă încercările pe care le făcea pentru a-i capta atenţia.

Stând în expectativă, îşi examina interlocutorul în speranţa de a-i descoperi adevărata personalitate. Trăsăturile lui erau departe de a fi perfecte. Avea nasul puţin cam lung şi faţa prea slabă. Dar nu vedeai din el decât surâsul cuceritor şi părul des şi negru care-i dădea un farmec nebun. Lucas era extrem de atrăgător.

— Colegul meu Orville mi-a spus că aveţi o importantă firmă de transporturi. Aşa e?

Lucas puse pe masă carafa cu punci care răspândea o aromă plăcută şi o privi maliţios.

— Da, Dar spuneţi-mi, dacă aţi fi ştiut asta înainte să-

mi daţi amenda, aţi mai fi „îndulcit” verdictul?

— Pentru nimic în lume! mărturisi ea râzând. Nu fac favoruri nimănui.

— Nici chiar pentru familie?

— Nici nu se pune problema, fiindcă nu am familie. Cel puţin, nu aici. Dumneavoastră?

Lucas rămase o clipă fără replică. Tristeţea profundă care traversase ca un fulger privirea tinerei femei îl lăsase fără grai. Ce suferinţă secretă trezise în ea fără să vrea?

— Sunt singurul copil, continuă el. Şi nu mi-a mai rămas decât tatăl meu. E adevărat că e un personaj de roman! Ştiţi unde trăieşte? Singur-singurel, pe un vapor, undeva prin mlaştinile Floridei. Întreţine din fericire cele mai bune relaţii cu vecinii lui. Şerpii veninoşi şi aligatorii înfometaţi.

— E un tip foarte curajos!

— Remarca asta l-ar încânta. Fiindcă a fost privit întotdeauna ca un aventurier.

Râsul lui Lucas se făcu din nou auzit, vesel, spontan, tineresc. „S-ar zice că acest bărbat mi s-a confruntat niciodată cu necazurile sau cu doliul I* îşi spuse Jenny, puţin invidioasă pe nepăsarea în.

Interzicându-şi să se intereseze prea mult de el, nu se putu împiedica totuşi să-l întrebe:

— Şi dumneavoastră? Sunteţi tot un aventurier?

— Am fost, spuse el ridicând din umeri, decis să rămână la acest răspuns laconic.

Privirea întrebătoare a tinerei femei îi obliga să-i dea mai multe explicaţii. Ezita însă să-şi deschidă inima. Jenny făcea parte din poliţie şi el se temea să se ataşeze de ea. Nu voia să se angajeze pe un drum periculos, pe care îl evita de la moartea violentă a prietenului său. Prea multă suferinţă; prea multă tristeţe. Totuşi, această tânără atrăgătoare care stătea în faţa lui cu ochii plini de întrebări nerostite făcea să-i bată inima nebuneşte. Cedă tentaţiei de a-i satisface această curiozitate mută…

— La optsprezece ani m-am angajat în marină. Acolo, pericolul a fost tovarăşul meu de drum timp de şapte ani de

zile. Climatul insalubru, animalele sălbatice, duşmanul întotdeauna necruţător nu ne dădea nicio clipă de răgaz. După această experienţă dură, când am revenit la viaţa civilă, nu aveam nimic, nici bani, nici diplomă. M-am hotărât atunci să cumpăr pe credit un camion vechi cu remorcă şi am început să muncesc. Urmarea o cunoaşteţi.

— Probabil că nu a fost deloc uşor să treceţi de la un camion rablagit la o companie de talia celei pe care o conduceţi acum.

— Hmm! Nu m-am dat înapoi de la muncă dar am avut şi noroc. În cele din urmă, lucrurile au luat o întorsătură fericită pentru mine.

Mulţimea se înghesuia în jurul lor.

Oamenii râdeau, se distrau într-o ambianţă veselă. Unii dansau, alţii discutau în grupuri, alţii îşi satisfăceau încă lăcomia lângă bufetul bine asortat.

Orchestra atacă un tango şi Lucas profită de ocazie ca să-i cuprindă talia.

— Gata cu vorba! Să trecem la lucruri mai serioase!

— Dansez destul de prost! se grăbi ea să precizeze, puţin speriată de propunerea lui.

Că îi oferise un pahar cu punci, mai treacă-meargă. Că flecăriseră câteva clipe bune, fie. Dar această invitaţie era suspectă. De ce prefera el să-şi petreacă întreaga seară în compania unui obscur ofiţer de poliţie, în loc să se alăture bogătaşilor de talia lui sau să se întoarcă în frumoasa lui reşedinţă?

El remarcă, surâzând maliţios:

— V-am văzut adineoari pe ringul de dans!

— Oh! Eram cu Orville, colegul meu. Cum şi el dansează aproape la fel de prost ca şi mine, am reuşit să ne potrivim paşii.

Această bruscă timiditate făcu să i se îmbujoreze obrajii. Fără să-i lase timp să se eschiveze în vreun fel, Lucas o scăpă de paharul din mână şi o antrenă în mijlocul perechilor care evoluau în ritmul muzicii.

Prea surprinsă ca să reacţioneze în vreun fel, Jenny se lăsă în voia lui. Dansară un moment în tăcere şi un

sentiment nedefinit de panică o cuprinse încetul cu încetul. Ea care era atât de bine antrenată să facă faţă la tot felul de situaţii periculoase, se simţea terorizată de un inofensiv tango argentinian în braţele unui bărbat încântător! Ironia situaţiei o făcu aproape să zâmbească.

Misterul lui Lucas Lowrimore rămăsese de nedezlegat. Era tânăr, frumos, bogat şi în mod sigur curtat de toate femeile. Atunci ce căuta aici în seara asta, în compania ei? Jenny se temea prea mult să afle răspunsul la această întrebare ca să împingă mai departe investigaţiile. Dar o dată balul terminat, din fericire totul va reintra în normal. El îşi va regăsi viaţa uşoară şi plină de privilegii, iar ea micul comisariat de cartier. Până atunci, era de ajuns să aducă discuţia pe un teren neutru.

— Ştiţi că asociaţia noastră nu se mulţumeşte doar cu organizarea acestui bal?

— Da. Am auzit vorbindu-se deja despre bradul de Crăciun şi de petrecerea în comun a sărbătorilor de Paşti.

— Şi asta nu e tot. La începutul iernii vor împărţi o mulţime de haine groase.

— E un lucru grozav! Nici nu-ţi vine să crezi că, într-o ţară ca a noastră, mai există atâţia copii săraci.

Tonul vocii lui era sincer. Lucas Lowrimore părea într-adevăr sensibil la soarta acestor copii. Îşi aminti cu amărăciune că Marcus nu putea să-i sufere şi cât ascunsese cu ipocrizie acest fapt în timpul primilor ani de căsnicie. Spre marea ei disperare, ea îşi sacrificase dorinţa de a deveni mamă, de teamă că violenţa soţului ei se va întoarce mai târziu asupra fiinţei inocente şi lipsite de apărare.

— Aveţi copii, domnule Lowrimore?

— Oh, hai să terminăm cu atâta ceremonie! Spune-mi Lucas!

— De acord, Lucas, îl aprobă ea intimidată.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu am copii. Ceea ce nu mă împiedică să-i iubesc şi să mă ocup de copiii altora. Mulţi au nevoie de ajutor, te rog să mă crezi. Societatea noastră e atât de dură cu cei slabi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ei bine, în ziua de azi, pentru ca o familie să poată trăi, ambii părinţi trebuie să lucreze. Rezultatul e că tinerii îşi petrec cea mai mare parte a timpului în faţa televizorului sau a jocurilor video. În felul ăsta devin o pradă uşoară pentru droguri şi crimă.

Orchestra trecuse acum la un slow. Jenny tresări când simţi că Lucas o strânge şi mai tare în braţe. Reuşi de data asta să-şi păstreze sângele rece şi simţi că-i face plăcere să se lase condusă în ritmul languros al muzicii. Ce naiba, nu era o mironosiţă! La treizeci şi trei de ani, cunoştea destul de bine bărbaţii şi ştia încă să le aprecieze compania.

— Cine sunt adolescenţii cu care jucai rugby în seara aceea?

— Oh, e o poveste veche. Toţi puştii ăia aveau obiceiul să-şi piardă timpul pe străzi. În fiecare zi când mă întorceam acasă, eram obligat să mă opresc şi să aştept ca să binevoiască să mă lase să trec. Manevrele lor au durat o lună şi în cele din urmă m-am săturat. Am coborât din maşină, simţind ca am ajuns la capătul răbdării, şi i-am ameninţat că le fac un raport la poliţie. S-au speriat atât de rău încât le-am propus un târg: dacă acceptă să discute cu mine, o să dau totul uitării. Le-am dat întâlnire pentru a doua zi în parc. Niciunul nu lipsea la apel şi, spre marea lor mirare, am adus cu mine o minge de rugby. Asta s-a întâmplat acum doi ani. De atunci, unii au plecat, dar au apărut alţii în locul lor, şi eu continuu să joc cu ei de două ori pe săptămână.

— Mai găseşti timp şi pentru asta? îl întrebă Jenny plină de admiraţie.

— Bineînţeles. Să ştii ca esenţialul e să le dovedeşti că cineva se interesează de ei şi că îşi ţine promisiunile. Sper să-i pot ajuta într-o bună zi să părăsească maidanul

Continuară să danseze. Mâna lui îi strângea uşor degetele. O pereche trecu pe lângă ei şi bărbatul îi strigă:

— La mulţi ani, Jenny!

Era căpitanul Morgan, şeful ei de mai mulţi ani.

— Ia te uită, e ziua ta astăzi? De ce nu mi-ai spus

nimic?

Jenny percepu e undă de decepţie în vocea lui. Curios! De necrezut. Ea nu făcuse nimic, nu fusese deloc drăguţă cu el, ba chiar îi trântise şi o amendă piperată! Iar el îi vorbea ca unei prietene. Aproape jenată, ea îngăimă:

— Ştii, la vârsta mea, nu e un lucru pe care ai chef să-l strigi în gura mare.

În dimineaţa asta primise totuşi cu plăcere felicitările trimise de mulţi dintre prietenii ei. De fapt, una singură lipsea la socoteală: cea de la Ruby. N-o felicita niciodată de ziua ei. Probabil că se temea să-şi reamintească faptul că şi ea îmbătrânea.

— Câţi ani ai împlinit?

Tânăra se crispă. Întrebarea era prea personală. Cum de îndrăznea să i-o pună? Abia se cunoşteau.

— Ştii că e nepoliticos să întrebi aşa ceva o femeie?

— Chiar crezi că-mi pasă de asemenea convenienţe?

Surâs ui oi gropiţe fă au să i se topească inima.

În faţa turnurii prea personale pe care o lua conversaţia, Jenny avu dintr-odată sentimentul că se angajează pe o pantă alunecoasă. Nu trebuia să cadă în această cursă şi preferă să nu mai danseze înainte de a fi prea târziu.

— Iartă-mă, dar sunt prea obosită, spuse ea pe un ton sec. Cred că ar fi mai bine să mă duc să stau puţin jos.

Se smulse din braţele lui şi părăsi ringul de dans fără să-i mai aştepte răspunsul.

Derutat de reacţia ei brutală, LUCAS o urmări prin mulţime, hotărât s-o prindă. Jenny nu aruncă nicio privire în urma ei. Cu paşi mari şi nervoşi, se îndreptă spre o bancă pe care un sicomor mare o adăpostea de privirile indiscrete. Era refugiul ideal. Dădu cu palma la o parte frunzele uscate de pe bancă şi se aşeză uşurată. Serata asta nu semăna deloc cu ceea ce-şi închipuise ea. Lucas ăsta era diabolic şi era furioasă că se lăsase tulburată în aşa hal de amabilitatea lui. Iar ea se comportase ca o liceana şi se pierdea de tot imediat ce el se afla prin preajma ei! Se simţi şi mai încurcată când îşi dădu seama

că în sinea ei îi spune „Lucas”.

Ca şi cum îşi auzise numele, Lucas se opri în spatele ei. Vocea lui o făcu să tresară.

— De ce te-ai înfuriat?

Îşi ridică ochii spre el şi simţi că inima îi bate din nou nebuneşte.

Ţinându-şi mâinile în buzunare, el stătea încruntat, încercând să priceapă ce se întâmplase.

Jenny înghiţi cu greutate. De ce o urmărise? De ce îi căuta compania când cohorte de admiratoare se înghesuiau probabil în fiecare zi la uşa lui? Trase aer în piept înainte să-i răspundă:

— Nu m-am înfuriat.

— Aha! Atunci te-ai enervat un pic?

Tonul lui ironic o scoase din fire. Prin întuneric îi zărea ochii zâmbitori.

— Numai că…

Lucas se aşează lângă ea.

— Nu trebuie să fii aşa susceptibilă în privinţa vârstei.

— Termină cu prostiile! Drept cine mă iei? Află că am treizeci şi trei de ani şi nu sunt deloc susceptibilă în privinţa vârstei mele. Dar nu consider că acest lucru îl priveşte pe un…

— Străin? termină el în locul ei.

Ea dădu încetişor din cap.

— Ei bine, eu nu mă simt deloc jenat să spun unei frumoase străine ca tine că am împlinit treizeci şi cinci de ani.

— Mai ales când ştii că ea cunoaşte pe dinafară tot ce scrie în actul tău de identitate!

Lucas îşi întinse picioarele lungi ca să stea mai comod, profitând de această mişcare ca să se mai apropie puţin de ea.

— Nu mă aşteptam să-ţi aminteşti asta, Nu credeam că am făcut asupra ta o asemenea impresie!

— Oh! Nici nu ştii ce bine ai nimerit! replică ea, furioasă că nu poate să-şi ţină gura. Nonşalanţa pe care o afişai era plină de obrăznicie şi mi-ar fi făcut plăcere să te

fac să plăteşti şi mai mult. Din păcate, nu este prevăzut în regulament...

Îi părea deja rău pentru tot ce spusese. Lucas nu era vinovat dacă ea avea nervii în pioneze.

— Îmi place că spui lucrurilor pe nume!

— Tu nu?

— Ba da, bineînţeles!

— Atunci explică-mi de ce te afli aici în seara asta. Ai fi putut foarte bine să te mulţumeşti să trimiţi un cec prin poştă şi să te consacri altor distracţii, mai plăcute decât balul poliţiei.

Şi de data asta, el îi aprecie modul deschis de a vorbi.

— Voiam să te revăd.

Jenny se aştepta mai mult sau mai puţin la un răspuns de genul ăsta. El vorbise însă pe un ton atât de natural şi derutant încât ea rămase o clipă fără glas. De ani de zile, niciun bărbat nu-i mai făcuse o asemenea declaraţie. Dar şi ea se ferise cu grijă de toţi bărbaţii care ar fi putut fi tentaţi să cadă în ispită.

— Ca să-mi împărtăşeşti progresele pe care le-ai făcut la volan? încercă ea să glumească.

— Nu. Ca să te invit la cină.

— Şi dacă nu m-ai fi găsit?

— Ei bine, aş fi făcut turul oraşului cu o sută la oră şi m-ai fi găsit tu în mod sigur! Şi foarte repede, încă!

Impasibilă şi din nou plină de răceală, ea declară fără să clipească:

— Seara lucrez.

— În acest caz, te invit la prânz.

— Nu insista, Lucas. Nu merg nicăieri, pur şi simplu.

Lucas era vexat, dar nu lăsă să se vadă nimic. Începea s-o cunoască şi ştia că nu va ceda aşa uşor.

— Nu-ţi cer explicaţii, domnişoară Prescott. Şi nu mai face pe mironosiţa cu mine.

Tânăra sări în picioare. Ce obrăznicie! Se îndepărtă, nu înainte de a i-o trânti mânioasă:

— Să ştii, domnule, că doar la comisariat sunt obligată să ascult pe indiferent cine. Ţine cont de asta! La revedere,

domnule Lowrimore.

Şi se îndepărtă în noapte, fără să mai întoarcă deloc capul…

Lucas o privi pierzându-se în mulţime. Nu făcu nici cel mai mic gest s-o reţină. Nu avea importanţă dacă ea credea că avusese ultimul cuvânt.

Mâine, Jenny va descoperi că Lucas Lowrimore nu abandona niciodată atât de repede o partidă.

CAPITOLUL III

A doua zi, împingând uşa biroului său, Jenny nu-şi putu reţine un strigăt de surpriză. Pe masa ei de lucru trona un imens buchet de trandafiri roşii. Ridică uimită din sprâncene. Cine din anturajul ei putuse să-i facă un cadou atât de rafinat? Ruby? Poate căuta în acest mod extravagant să se facă iertată că uitase s-o felicite ieri. Ideea era surprinzătoare, dar cu o asemenea mamă totul era posibil…

Desfăcu micul plic alb ascuns printre trandafiri şi trebui să citească biletul de trei ori înainte de a pricepe ce i se întâmpla.

„Strălucitoare şi înţepătoare sunt aceste flori care-ţi seamănă, Jenny.

Sper, că ele îţi vor face tot atâta plăcere câtă mi-a făcut şi mie compania ta aseară.

Lucas”

Crezu pentru o clipă că visează. Artistic aranjaţi într-un vas de cristal, trandafirii sângerii aduceau în încăpere o pată de culoare. Şi o notă neobişnuită de lux.

De necrezut! Ce făcuse ea ca să merite un asemenea omagiu? Şi mai ales, cum o să pună ea capăt unei asemenea nebunii? Fiindcă nici nu se punea problema să-l lase să continue pe acest drum.

Secretara căpitanului Morgan intră grăbită în încăpere şi rămase trăsnită.

— Oh! Ce flori frumoase! De ziua ta?

— Hm… da. Din partea… unui prieten. Ai nevoie de mine? O întrebă ea, dornică să încheie discuţia pe această temă, în timp ce îşi strecura cartea de vizită în buzunarul vestonului.

Nu avea rost ca adorabila Glenda să ştie mai mult. Nu-i tăcea gura o clipă şi discreţia nu făcea parte nici pe departe din calităţile ei. În scurt timp ar fi aflat tot comisariatul.

— Căpitanul vrea să-ţi vorbească înainte să-ţi începi serviciul.

Jenny se ridică oftând. Datoria înainte de toate. O să se gândească mai târziu ce atitudine trebuie să adopte faţă de Lucas.

Când intră în biroul căpitanului, Morgan vorbea la telefon. Îi făcu surâzând semn să se aşeze, mai spuse câteva vorbe şi apoi închise.

— Bună, Jenny. Am nevoie de ajutorul tău. Mi s-a cerut ieri să organizez o conferinţă despre siguranţa pe drumurile publice. Are loc vineri. Aş dori să te ocupi tu de asta.

— Eu? întrebă tânăra stupefiată. Dar a trecut cel puţin un an de când n-am mai făcut aşa ceva. Cred că…

— Nu ţi se cere nimic complicat, Jenny. Doar să prezinţi nişte principii elementare unui grup de camionagii.

— Dar de ce eu? Jim Everley e „conferenţiarul” nostru obişnuit, e foarte competent şi se exprimă cu o uşurinţă pentru care îl invidiez.

— Patronul firmei a insistat ca tu să fii cea care să expui datele problemei.

— Eşti sigur?

— Absolut. Şi când e vorba despre cineva atât de important în oraş, nici nu se poate pune problema să-l refuzăm…

— Cine e? se interesă ea maşinal.

Era sigură deja că ştie răspunsul şi se temea că va

auzi numele de...

— Domnul Lowrimore. Se pare că i-ai „ars” o contravenţie însoţită de o mică lecţie de morală pe care n-o va da uitării atât de repede. De atunci e convins că trebuie să ai o mică discuţie cu oamenii lui. I s-a părut că eşti extrem de convingătoare şi competentă şi doreşte să-ţi folosească talentele.

Ce tupeu! Jenny fierbea de mânie şi abia se stăpânea să nu izbucnească. Era convinsă că el pusese la cale această stratagemă doar cu scopul de a o obliga să se ducă la el şi nu-i plăceau deloc manierele astea golăneşti. Şi n-o să se jeneze să i-o spună verde în faţă. Dar până atunci, îi venea destul de greu să scape de această misiune.

— Înţeleg, rosti ea printre dinţi. Şi când are loc conferinţa?

— Găseşti aici toate informaţiile necesare, îi răspunse comisarul întinzându-i un dosar. Secretara lui se numeşte Lilah şi e în întregime la dispoziţia ta. Bineînţeles că vei putea întrebuinţa tot materialul de care Jim se foloseşte în mod obişnuit. E pus în fişierul de la intrare.

Jenny era furioasă dar nu lăsă să se vadă nimic. Mai, devreme sau mai târziu, Lucas Lowrimore va afla ce credea ea despre el! Şi nu pierdea nimic aşteptând... Certitudinea asta o mai linişti puţin.

— Mulţumesc, căpitane, o să mă descurc.

— Nici nu m-am îndoit de asta, Jenny, declară el conducând-o până la uşa biroului.

*
* *

Jenny parcă pe alee, alături de maşina roşie. Îşi terminase tura, deci era cam nouă seara. Casa uriaşă nu era luminată şi avu o clipă de ezitare înainte de a coborî din maşină. Nu, era prea devreme ca Lucas să se fi culcat deja. Şi la urma urmei, dacă dormea, nu-şi făcea deloc scrupule că o să-l scoale din somn, fiindcă ceea ce avea să-i spună nu mai putea aştepta. Trebuia neapărat să-i spună în seara

asta tot ce avea pe suflet.

Ridicându-şi gulerul vestonului, tânăra fugi prin ploaie până la uşa de la intrare. Se auzi soneria şi o lumină puternică se aprinse deasupra intrării. Lucas personal îi deschise; era îmbrăcat în nişte pantaloni de catifea de culoare maro şi un pulover bej cu gulerul rulat pe gât.

— Dar e chiar ofiţerul Prescott! exclamă el vesel. Ce surpriză plăcută!

Dar lui Jenny nu i se păru deloc surprins, ba din contră. O îndoială o cuprinse: dacă picase într-o cursă întinsă cu grijă? Era prea târziu ca să dea înapoi şi el o va crede cel puţin nebună sau „originală" dacă va pleca fără nicio explicaţie. Preferă să intre direct în subiect. „Nu lăsa niciodată adversarul să atace primul". Această mică frază extrasă din cursurile periodice ţinute cu întreaga brigadă îi reveni în minte.

— Trebuie să-ţi vorbesc, declară ea fără ocolişuri.

— Intră, te rog. Tocmai îmi pregăteam ceva de ciugulit. Aş fi încântat să mâncăm amândoi.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, o conduse printr-o încăpere întunecoasă care era probabil salonul, până într-o bucătărie mare luminată puternic. Simţindu-se în largul lui, se apropie de masa de stejar şi continuă să taie felii dintr-un cârnat pe un fund de lemn.

— Vrei o bucăţică?

— Nu, mulţumesc. Am cinat deja, minţi Jenny pe un ton rece.

Felul lui detaşat de a se purta o exasperase. Se părea că nici nu-şi închipuia că ea se află aici cu totul în alt scop decât de a lua o cină romantică la lumina lumânărilor! La fel de calm, el ungea acum cu unt o felie de pâine graham.

— Ţi-ai terminat serviciul?

— Da, adineaori.

Cu coada ochiului, el aruncă o privire spre uniforma tinerei femei, pe care ploaia o udase puţin.

— Nici n-ai avut timp să te schimbi. Erai aşa de grăbită să mă vezi?

— Cred că n-ai înţeles prea bine ce mă aduce aici.

Contrar a ceea ce pari să gândeşti, nu este o vizită de curtoazie.

— Doamne, doar n-ai venit până aici ca să-mi dai o amendă!

— Nu, şi mai rău încă. Ţineam neapărat să-ţi spun că eşti un personaj oribil, un… un om de cea mai joasă speţă.

Lucas se prefăcu neliniştit şi arătă cu bărbia în direcţia centironului tinerei femei.

— Aha! Spune-mi, e încărcat?

— La ce mi-ar folosi dacă nu ar fi?

El ridică mâinile în sus, imitând un bandit prins în flagrant delict.

— În acest caz, oricare ar fi nelegiuirea pe care am comis-o, acceptă umilele mele scuze!

— Nu face pe inocentul. Ştii prea bine ce-ţi reproşez!

El făcu mutra unui copil ai cărui părinţi l-au prins cu mâţa în sac. Ce teatru mai juca!

— Te referi cumva la conferinţă?

— Exact. Dar fără îndoială aşa îţi stă în obicei, să hărţuieşti femeile care nu-ţi apreciază compania?

— Nu hărţuiesc pe nimeni. Şi nici nu-mi închipui de ce femeile ar trebui să fugă de mine!

— Eşti tipul cel mai arogant pe care l-am întâlnit vreodată! explodă Jenny.

— Şi nici eu n-am văzut niciodată o femeie căreia să-i sară atât de repede muştarul, aşa cum ţi se întâmplă ţie!

Siguranţa pe care o afişa Lucas o scotea din sărite şi abia se stăpâni să nu-l pălmuiască. Imperturbabil, el pregătea acum nişte sandvişuri cu brânză şi îi întinse şi ei unul.

— Mănâncă-l, o să te calmeze.

În mod sigur era nebun. Sau mai degrabă ea era probabil nebună, fiindcă-şi imaginase că se va lăsa intimidat. Un tip de o asemenea anvergură nu se pierdea atât de repede.

— Nu vreau să mănânc! Vreau să…

— Să mă omori? De acord. Hai! Testamentul meu e făcut. O să regret numai că ratez ceea ce vor scrie ziarele

pe această temă. Ceva de genul „Un ofiţer de poliţie asasinează un magnat al transporturilor, fiindcă el i-a cerut să ţină o conferinţă despre siguranţa pe drumurile publice”. Mă tem, dragă Jenny, că nimeni nu va crede această versiune a faptelor. Toată lumea se va gândi că ai comis o crimă pasională şi fotografia ta va opărea pe prima pagină. Poate chiar alături de a mea!

După aceste cuvinte, începu să râdă în hohote.

Descumpănită de felul dezinvolt în care privea el situaţia, Jenny se simţi mai puţin tare pe poziţie. Tipul avea un umor nebun şi abia se abţinea să nu cedeze farmecului acestuia. Indiferent ce făcea ea, el se amuza. Faptul că o lua mereu în râs o enervase la început. Dar acum, veselia lui începuse s-o câştige puţin câte puţin.

— N-am niciun chef să te fac să râzi! declară ea posomorâtă.

— Tocmai asta te face şi simpatică! Când mă gândesc că refuzam să cred ce se povesteşte pe seama roşcatelor şi a caracterului lor exploziv… Tocmai mi-ai făcut o demonstraţie perfectă! Vezi, mulţumită ţie progresez în cunoaşterea psihologiei feminine.

Iar sarcasmele lui obişnuite…

Avansând un pas, el îndepărtă cu mâna şuviţa de păr care-i căzuse peste ochi. Ea se înroşi încurcată. Bărbatul ăsta era în mod clar un adevărat maestru în arta de a seduce o femeie…

— Sunt foarte calmă de obicei. Dar… nu suport să fiu manipulată, termină ea dintr-o răsuflare.

— Te înşeli, domnişoară, eu sunt de bună-credinţă. Secretara mea îţi va confirma că această conferinţă era programată de multă vreme. Specialistul cu care aranjasem nu poate veni însă. Mi se pare că are o criză de apendicită. Aşa că m-am gândit la tine să-l în locuieşti. Nu ţi se pare firesc?

— Firesc… repetă Jenny. Îţi baţi joc de mine!

— Te asigur că nu. Ceea ce nu mă împiedică să-ţi mărturisesc ca doream să te revăd şi că asta era ocazia ideală. Şi e absolut necesar ca această conferinţă să fie o

reuşită. Cine altul mi-ar putea garanta asta în afară de tine?

Nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Totuşi, dacă nu vrei să vii, n-o să te oblig. O să-i telefonez căpitanului tău ca să-i spun că oamenii mei nu sunt disponibili şi că o amân pentru o altă dată, cu un alt specialist.

Jenny nu-şi credea urechilor.

— Ai face asta?

— Bineînţeles. Nu vreau să vii la mine din constrângere.

— Atunci de ce nu mi-ai cerut părerea înainte?

— Iartă-mă, ar fi trebuit s-o fac.

Era sincer şi Jenny aprecia astei.

— Jenny, mi-a fost teamă că o să mă refuzi şi din cauza asta nu ţi-am spus nimic. Dar acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea, fiindcă oricum tu nu vrei să lucrezi pentru mine.

Îi aruncă o privire tristă şi se duse să deschidă frigiderul. Ca pentru a-i permite să reflecteze, el rămase câteva clipe cu spatele, prefăcându-se că scotoceşte printre proviziile care încărcau rafturile, înainte de a scoate un borcan cu măsline verzi şi castraveciori.

Jenny nu ştia ce să zică. Buna dispoziţie şi amabilitatea lui Lucas reuşiseră să-i alunge supărarea.

— N-am spus încă nici da nici nu, rosti ea ca să câştige timp, în momentul când el se întoarse din nou cu faţa spre ea.

Încerca să-şi aranjeze agrafele care susţineau cocul greu strâns pe ceafă şi, cu un gest neîndemânatic, lăsă să-i scape pe umeri o cascadă de bucle roşcate. Teribil de jenată, ea se înroşi imediat.

— Nu există nicio regulă în casa asta care să interzică să-ţi laşi părul aşa, declară el în speranţa de a o vedea puţin mai destinsă.

Dar era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Jenny. Ar comite a greşeală imensă lăsându-l să creadă că se simţea bine în compania lui. Ce concluzie ar trage el din asta?

— Eu… sunt încă în uniformă, îngăimă ea strângându-

şi repede părul rebel.

— Dar nu mai eşti de serviciu. Şi nu suntem decât noi doi în această încăpere.

— Nu are importanţă? Eu tot din poliţie fac parte.

— Nu te teme, ofiţer Prescott, continuă Lucas pe un ton confidenţial. Îţi promit să nu spun la nimeni că te-am văzut cu părul răsfirat pe epoleţii uniformei...

— Îmi forţezi mâna!

— Oh! Aşa crezi? N-aş îndrăzni niciodată să fac asta! Vino mai degrabă să mănânci ceva în loc să cârteşti tot timpul.

Aşează pe masă două farfurii frumoase din porţelan fin şi turnă vin în două pahare de cristal.

— Nu-ţi mai da atâta osteneală, gândul la conferinţă mi-a tăiat pofta de mâncare.

— Îmi pare rău, dar o să vezi că o să te simţi mai bine după ce o să guşti din preparatele mele.

Reticentă la început, tânăra femeie se aşează în faţa farfuriei pline de bunătăţi. Totul era atât de apetisant şi prezentat cu atâta pricepere încât se lăsă până la urmă tentată. Îşi scoase centironul şi îl puse alături de ea.

Lucas o privea cu o evidentă satisfacţie.

— Ţi-ai folosit vreodată arma? o întrebă el arătând spre revolver.

Jenny îşi ridică ochii spre el. Se aştepta să citească dispreţ pe chipul lui, dar nu descoperi decât curiozitate.

— L-am scos de mai multe ori, dar n-am tras niciodată. Te şochează fără îndoială să vezi o femeie înarmată?

El luă un aer surprins.

— Nu, de ce?

— Mulţi bărbaţi găsesc că e... un lucru dezagreabil, mărturisi ea cu un aer încurcat.

Se vedea că nu se simte în largul ei şi Lucas se temu că cea mai mică stângăcie din partea lui o va face s-o ia la goană. Îi surâse ca s-o încurajeze şi-i întinse coşul cu pâine.

— Nu e şi cazul meu. Din contră, îi admir pe toţi cei care asigură protecţia cetăţenilor cinstiţi. Indiferent dacă

sunt bărbaţi sau femei.

— Eşti o excepţie!

Fraza rămase în suspensie, în timp ce gusta cu poftă, rând pe rând, din pateu, cârnaţi şi alte delicatese care proveneau în mod sigur de la băcănia franţuzească din oraş. Cea mai scumpă, după câte ştia ea.

Cu furculiţa în aer, el o privea pe furiş; mâinile fine cu unghiile scurt tăiate, care ţineau cu delicateţe paharul de cristal, tenul aproape translucid, ochii verzi plini de o mişcătoare tristeţe, ca şi cum amintirea iluziilor pierdute urma să-i întunece pentru totdeauna privirea. I-ar fi plăcut atât de mult să ştie cum să aducă din nou pe chipul ei bucuria.

— Ai uitat că graţie ţie şi colegilor tăi, copiii sărmani din oraş primesc îmbrăcăminte şi jucării.

— Vorbeşti deseori despre copii, remarcă Jenny cu voce tare.

— Îi ador. Ţi-am spus că am fost singur la părinţi şi din cauza asta am visat întotdeauna să am o familie numeroasă.

Jenny nu-şi credea din nou urechilor. O familie numeroasă? Nu era deloc genul lui. Şi-l imagina ducând o viaţă de burlac, lipsită de grijă şi plină de distracţii, aflată la antipodul aceleia unui cumsecade tată de familie. Acest discurs făcea parte în mod sigur din tactica lui de seducţie. Redeveni bănuitoare şi distantă, nu fără a-şi reproşa singură cinismul. Influenţa distrugătoare a lui Marcus adăugată la deformaţia profesională o făcea să nu se mai încreadă în nimeni şi nimic. La treizeci şi trei de ani îşi pierduse spontaneitatea pe care ţi-o conferă tinereţea şi se cufunda încetul cu încetul într-un abis de tristeţe şi plictiseală. Şi dacă totuşi Lucas era sincer? Cu ce drept îi punea ea la îndoială vorbele?

— Mi se pare greu de crezut, se hazardă ea să spună.

— Ce suspicioasă eşti! S-ar zice că te-ai supărat pe toţi bărbaţii în bloc!

Jenny izbucni în râs.

— Vorbeşti exact ca prietena mea Savannah. Şi ea îmi

face aceleaşi reproşuri! Dar se înşeală, ca şi tine de altfel. Numai că eu nu fac parte din categoria aceea de femei care nu pot să-i trăiască fără un bărbat la picioarele lor, asta e totul.

Îl privi drept în ochi înainte de a continua.

— Trandafirii pe care mi i-ai trimis sunt splendizi. Dar să nu mai faci aşa ceva, că-ţi pierzi timpul de pomană.

— Dacă ţi-au făcut plăcere, fie chiar şi numai pentru o clipă doar, mie mi-e de ajuns.

— Ceea ce vreau să spun, continuă Jenny, e că... că n-am intenţia să te autorizez să-mi faci curte.

— La ordinele tale, frumoasă Jenny! Dar spune-mi, întotdeauna eşti atât de serioasă? o întrebă el fără să pară deloc descumpănit.

Şi acum o lua peste picior. Fără răutate însă, ceea ce constituia cel mai bun mijloc să-şi piardă cumpătul. Ea strălucea de obicei prin sângele ei rece, ceea ce stârnea admiraţia colegilor. Şi fusese de ajuns ca LUCAS Lowrimore să coboare din maşină cu aerul lui de licean ironic şi nonşalant ce ea să comită cele mai necugetate acte. Să îndrăznească ea să vină acasă la un necunoscut ca să-i reproşeze că i-a trimis un buchet de trandafiri! Ce nebunie! Nu se mai recunoştea şi nici nu ştia de unde provine această jenă neobişnuită pe care o simţea.

— Seriozitatea e singurul mijloc de a realiza ceva în viaţă.

Sigură de efectul vorbelor ei, muşcă dintr-o tartină unsă cu unt.

Lucas fu frapat de fermitatea cu care se exprimase tânăra femeie. Regăsea cu bucurie personalitatea puternică care îl cucerise în ziua când îl amendase, siguranţa ei, autoritatea. Femeile-copil şi vampele nu îi inspirau decât dispreţ cu manierele lor fandosite şi se ferise de ele ca de ciumă. Îi plăceau femeile cu cap, cele care ştiau ce vor şi nu făceau concesii. Jenny Prescott făcea precis parte din această specie rară...

— De mult timp lucrezi în poliţie?

— De zece ani.

— Şi cum ţi-ai descoperit această vocaţie? Probabil că ai vrut să mergi pe urmele tatălui tău?

— Nu, deloc. Tatăl meu a părăsit-o pe mama cu mult înainte de naşterea mea.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu-mi lipseşte. Fiindcă nici nu l-am cunoscut. Nici măcar nu ştiu cum arată la faţă.

Apoi, cu o notă de provocare în voce, adăugă:

— Adevărul e că datorită uniformei am intrat în poliţie. Albastrul e culoarea mea preferată!

— Acum tu îţi baţi joc de mine!

— N-ai de ce să te superi, fiindcă ţi-am plătit cu aceeaşi monedă, nu-i aşa? De fapt, eu presupun că am vrut să fiu de folos celorlalţi. E o motivaţie atât de banală, că nici nu îndrăzneam s-o rostesc.

— Te înşeli. Avem nevoie de oameni ca tine. Şi mie mi se pare că eşti foarte simpatică, în ciuda eforturilor înverşunate pe care le faci pentru a-mi dovedi contrariul.

Tânăra îşi luă centironul şi îşi strânse talia cu el. Prefera să plece înainte ca Lucas să pronunţe vorbele pe care ea nu era pregătită să le audă, vorbele care îi vor reaminti cât de tristă şi singuratică era viaţa ei.

— Îţi mulţumesc pentru cină. Trebuie să plec, fiindcă s-a făcut târziu, iar în privinţa conferinţei… accept să mă ocup de ea. Însă numai fiindcă sunt convinsă că este important să-i educi pe şoferi. Nu pentru…

— Nu pentru a-mi face plăcere, nu-i aşa? termină Lucas în locul ei. De acord, am înţeles. Vrei să-ţi faci meseria, pur şi simplu. Eşti un adevărat poliţist, domnişoară Prescott!

Lui Jenny i-ar fi plăcut să se laude că e la fel de insensibilă precum părea el să creadă. Dacă ar fi putut măcar să scape de emoţia asta care o împiedica aproape să vorbească… şi mai ales să fie destul de puternică ca să-şi înfrâneze dorinţa asta necontrolabilă de a se apropia de acest bărbat seducător, de a-l atinge… de a-l săruta. O atrăgea ca prin farmec. Blândeţea lui o „domesticise” şi cedase tuturor dorinţelor lui fără să-şi dea măcar seama.

Nu numai că o să se ocupe de conferinţă dar în plus, cinase în compania lui, exact aşa cum dorise el!

Se cam făcuse timpul să plece. Nu mai avea încredere în ea însăşi şi îi era teamă că nu va mai rezista mult timp farmecului diabolic al lui Lucas Lowrimore.

El o însoţi până la uşa de la intrare. Când ea vru să iasă, Lucas o reţinu cu blândeţe de mână.

— Îţi mulţumesc pentru vizită. Am fost foarte fericit să petrec aceste câteva clipe împreună cu tine.

— Nu cred că-ţi lipseşte compania, îi replică ea retrăgându-şi mâna. Te înşeli uşor asupra oamenilor pe care nu-i cunoşti încă.

Jenny se dădu înapoi. Clanţa uşii îi intră în spate. Se îndepărtă repede şi încercă s-o deschidă. Fugea ca o puştoaică.

— Ne vedem la conferinţă, îi spuse ea peste umăr în chip de la revedere.

Se îndrepta deja spre maşină când, cuprins de regrete, Lucas fugi după ea. O luă de braţ şi ea se întoarse imediat cu faţa spre el, din nou în defensivă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu…

Cuvintele îi rămaseră în gât. Jenny avea privirea unui animal hăituit, ca şi cum îi era frică de el, o frică îngrozitoare. Această descoperire îi făcu rău. Nu avusese deloc intenţia s-o sperie şi suferea s-o vadă atât de speriată. Tulburat, îi dădu imediat drumul şi încercă să-şi regăsească stăpânirea de sine. Cum să-i spună ce simţea?

— Eu… voiam doar să-ţi mulţumesc că ai acceptat să vorbeşti oamenilor mei.

Jenny era ea însăşi surprinsă de violenţa reacţiei pe care o avusese. Niciodată nu se apărase cu atâta asprime de un contact cu sexul opus. Niciodată inima ei nu bătuse atât de repede în prezenţa unui bărbat.

Temându-se că o va şoca, el renunţă să meargă mai departe. Reticenţa ei îl dezarma şi el se simţea atât de neputincios… Aveau amândoi nevoie de timp şi atunci se mulţumi să-i propună cu blândeţe:

— N-am putea fi prieteni?

Ea tresări. Prieteni? Dar cum ar putea ea fi vreodată prietenă cu Lucas!? În seara asta, totul era încă prea confuz în mintea ei ca să-i poată explica ce o neliniştea. Va înţelege el singur fără îndoială, mai târziu. Îl salută cu un mic semn din cap şi urcă în maşină.

Gânditor, Lucas o privi îndepărtându-se. Deci în spatele siguranţei profesionale a ofiţerului Prescott se ascundea o Jenny vulnerabilă şi sensibilă. Fata asta era orgolioasă, dar în mod sigur nefericită din cauza singurătăţii pe care refuza cu încăpăţânare s-o recunoască.

Îi ghicise secretul. Dar asta nu era de ajuns. Cum o să reuşească el s-o facă să admită că era pe cale să-şi strice viaţa cu o sârguinţă demnă de cauze mai bune şi că el, Lucas Lowrimore, ar putea să-i ofere în sfârşit fericirea pe care o merita din plin?

CAPITOLUL V

De a doua zi, Jenny aranjă pe masa ei din sufragerie tot ce-i trebuia pentru pregătirea conferinţei. Metodic şi cu pricepere făcu o listă cuprinzând toate temele pe care trebuia să le abordeze şi o mulţime de sfaturi practice care se păreau importante. Convingerea ei era că esenţialul pentru a trezi interesul oamenilor era de a le expune situaţii simple culese din viaţa de zi cu zi. Bineînţeles, dacă Lucas se aştepta la un expozeu sofisticat, risca să fie dezamăgit…

Nu-i prea convenea că îi pasă atât de mult de părerea lui. La urma urmei, el nu-şi făcuse prea multe scrupule în privinţa ei şi ea avea destulă experienţă în meseria ei ca să ştie ce avea de făcut.

Ce idioată fusese să accepte! Fiindcă el o lăsase să

hotărască singură. Delicateţea lui în această privinţă o uimise şi nici măcar nu avusese îndrăzneală să-l refuze. Nici îndrăzneala, nici dorinţa…

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie în uşă. Mica diversiune pica tocmai la ţanc… Fericită, se repezi să deschidă şi o descoperi pe palier pe Savannah, palidă ca moartea, apăsându-şi gura cu mâna. Tenul ei livid o înspăimântă.

— Ce s-a întâmplat? Nimic grav, sper!

— Nu… Mă simţeam foarte bine până când am inspirat parfumul cuiva care cobora scara. Şi asta îmi face greaţă în ultimul timp.

Jenny o ajută să se întindă pe canapea şi îi acoperi picioarele cu o cuvertură pufoasă viu colorată. Viitoarea mămică îşi recăpătă repede culorile în obraji şi-i surâse lui Jenny care stătea aplecată deasupra ei cu un chip desfigurat de îngrijorare.

— Ei, revino-ţi în fire! N-am murit încă!

— Cum faci să-ţi păstrezi surâsul cu toate greţurile astea?

Savannah izbucni în râs şi sări jos de pe canapea. Stând în profil în faţa lui Jenny, îşi mângâie cu duioşie burta.

— Priveşte! Pentru patru luni, e destul de proeminentă, nu-i aşa?

— Abia se bagă de seamă…

— Mincinoaso! exclamă Savannah. Ştiu că m-am îngrăşat, chiar dacă tu nu vrei să recunoşti. Joe zice că, cu cât mă îngraş, cu atât sunt mai frumoasă…

— Joe e prea îndrăgostit de tine ca să fie obiectiv, dar are dreptate: sarcina îţi prieşte de minune.

Surâsul lui Savannah spunea multe despre dragostea cu care o înconjura soţul ei şi, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, Jenny se gândi cu amărăciune la propria ei experienţă. Ea nu va cunoaşte niciodată această fericire. Bineînţeles că trupul ei era încă destul de tânăr pentru a-i permite să aibă copii, numai că inima ei era prea obosită, prea plină de cicatrice… Ea nu mai avea puterea să

iubească.

La fel ca toţi cei care au ales să sufere în tăcere, Jenny ştia perfect să-şi mascheze sentimentele. Astfel că, în bucuria ei, Savannah nu bănuia nici măcar o singură clipă durerea pe care o ascundea prietena ei cea mai bună. Uitând că-i fusese puţin rău adineaori, aranja perniţele multicolore de pe canapea şi se instală confortabil.

— Şi dacă ai veni prin oraş cu mine? Trebuie neapărat să găsesc un cadou pentru Megan. I-am promis lui Joe că o s-o răsfăţăm puţin pe fetiţa lui pentru că a intrat la colegiu. A avut emoţii mari şi simte nevoia să fie încurajată. E foarte cochetă şi m-am gândit să-i ofer o pereche de cercei sau o brăţară. Ai putea să mă ajuţi să aleg, două păreri valorează întotdeauna mai mult decât una! Ce-ai zice pe urmă de o şedinţă la salonul de cosmetică? Eşti invitata mea.

Jenny aruncă o privire încurcată spre halatul ei albastru cam scămoşat. Propunerea lui Savannah era foarte tentantă! I-ar face bine să uite puţin de această conferinţă şi să hoinărească prin oraş. Nu-şi făcea niciodată timp să iasă şi putea profita de ocazie să facă şi ea cumpărături.

— Te-aş însoţi cu plăcere, dar…

— Nu-mi zice că ai de lucru! Nu accept o astfel de scuză. Nu uita că ştiu prea bine că lucrezi numai seara, fiindcă refuzi toate invitaţiile pe care ţi le fac la cină.

Jenny scutură din cap.

— Astăzi e altceva. Trebuie să expun regulile elementare de siguranţă rutieră unui grup de şoferi care lucrează pe utilaje de transport greu. Ştii. L.L.T., camioanele cu iniţialele roşii de pe portieră?

— Da, ştiu că e o firmă foarte importantă. La câţi oameni trebuie să vorbeşti?

Jenny ridică din umeri. Nici nu-şi pusese această întrebare. Nu se gândise decât la un singur bărbat o cărui prezenţă o dorea dar de care se şi temea totodată. O sută de camionagii o impresionau mai puţin decât Lucas Lowrimore în persoană.

— Habar n-am. Oricum, că sunt cinci sau cincizeci, pentru mine e acelaşi lucru. Ceea ce am de spus nu se

schimbă în niciun fel.

— Ce bine că nu sunt eu cea care trebuie să fiu atât de performantă! exclamă Savannah. Sunt incapabilă să vorbesc în public. Ţi-aduci aminte ce note proaste primeam când profesorii mă luau la întrebări? Încercam să mă fac cât mai mică, în speranţa că mă vor da uitării.

— Să ştii că nici eu nu mă înnebunesc după astfel de chestii. Dar căpitanul Morgan m-a rugat şi îmi vine greu să-l refuz. Totuşi, de data asta, era cât pe-aci s-o fac…

— Şi de ce, mă rog? o întrerupse Savannah invitând-o să se aşeze lângă ea. Jenny, tu îmi ascunzi ceva. Povesteşte-mi totul. Ai probleme la comisariat?

Cunoscând impetuozitatea prietenei ei, Jenny ezita să-i spună mai mult. Se jurase să nu-şi trădeze secretul, dar avea nevoie de un sfat. Nevoia pe care o simţea de a-şi descărca sufletul birui.

Un mic râs forţat îi scăpă din gât. Ceea ce avea de spus va fi atât de surprinzător.

— Am probleme cu un bărbat?

— Cum? E imposibil! Refuzi în mod sistematic să te întâlneşti cu vreunul! Sau… ai avut secrete faţă de mine.

— Niciodată!

Răspunsul ei ţâşnise cu atâta spontaneitate încât deveni suspect. Savannah o privi cu un aer bănuitor.

— Minţi, sunt sigură de asta.

Jenny suspină resemnată. Trebuia să-i spună întreg adevărul curioasei sale prietene pentru a nu-i da frâu liber imaginaţiei. Ar fi fost capabilă să inventeze orice pentru a-i compensa frustrarea.

— Nu mă întâlnesc cu nimeni, îţi jur. Zilele trecute, Orville şi cu mine am oprit o maşină pentru exces de viteză.

— Ce original! o întrerupse cu ironie Savannah.

— Scuteşte-mă de comentariile tale şi ascultă mai bine urmarea. Era Lucas Lowrimore, patronul de la L.L.T.

— Aha! exclamă Savannah, brusc impresionată. Şi de asta ai fost obligată să ţii conferinţa asta?

— Oarecum, da.

— Stai puţin. Ori spui prea multe, ori prea puţine. Te

deranjează că ai îndrăznit să-l arzi la buzunar pe unul din cei mai bogaţi oameni din oraş?

— Deloc, îi explică Jenny împingând o perniţă pentru a se aşeza mai comod alături de prietena ei. Dar el e cel care nu-mi dă pace… În sfârşit, e un fel de a vorbi.

Savannah o privea cu ochii rotunjiţi de uimire.

— Adevărat? Spune-mi, e frumos?

— E înalt, brunet, atletic, bogat şi seducător!

— În ordinea asta?

Jenny nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Savannah nu o să se schimbe niciodată!

— Seducător are prioritate, cred.

— Ei bine, îi ordonă Savannah, povesteşte-mi imediat urmarea!

— Nu există nicio urmare, o corectă Jenny. M-a invitat să ieşim împreună în oraş şi am refuzat. Asta-i tot.

— Dar de ce? Poate el e cel care ţi-a fost hărăzit de soartă!

Jenny ridică din umeri, puţin enervată. Ştia de mult timp că niciun bărbat de pe lumea asta nu-i va aduce fericirea. Visurile astea romantice o plictiseau. Savannah era atât de fericită încât îşi păstrase sufletul de adolescentă, dar Jenny ştia în mod sigur după divorţul ei că ea nu mai avea ce spera în acest domeniu.

— Visezi. Viaţa nu e ca o poveste cu zâne.

— Fiindcă refuzi să priveşti în jurul tău, Jenny.

— Măcar aşa nu depind de nimeni şi n-am de dat nimănui socoteală. Şi ştii perfect de ce ţin atât de mult să-mi păstrez independenţa. Aşa că te rog, nu-mi mai vorbi de Lucas, fiindcă n-am deloc chef să mă lansez într-o aventură cu el.

Un surâs satisfăcut luminează chipul frumos al lui Savannah.

— Ia te uită! Îi spui deja Lucas. După părerea mea, nu eşti deloc insensibilă la farmecul lui!

— Şi lui Orville îi spun pe nume şi n-a fost niciodată nimic între noi.

— Atunci explică-mi de ce ochii tăi strălucesc când

pronunţi numele de Lucas. De mine nu te poţi ascunde, Jenny, iar vestea asta mă umple de bucurie. El o să asiste la conferinţa ta?

— Sper că nu!

— Ţi-e teamă că o să-ţi facă din nou avansuri?

Era clar că nu-i putea ascunde nimic. Savannah o cunoştea prea bine pe Jenny, iar aceasta îi vorbise adesea despre frica pe care o simţea în faţa bărbaţilor.

— Un pic, da.

— Ascultă-mi sfatul: acceptă să-l revezi. Poate vei descoperi cu ocazia asta că e bărbatul visurilor tale!

„Dacă ar fi atât de simplu…” gândi tânăra femeie. În ciuda eforturilor ei de a lupta împotriva acestui sentiment, era obligată să-şi mărturisească faptul că Lucas îi plăcea şi, ăsta era un motiv suficient ca să fie prudentă. Dacă nu va rezista în orice clipă a următoarelor zile, se temea că va fi destul de nebună ca să se îndrăgostească de el. Şi atunci… atunci va fi pierdută. Încă o dată…

— Uită de asta, Savannah. Căsătoria ta e o reuşită, dar asta nu mă obligă să-ţi calc pe urme.

— Mai vedem noi, frumoasa mea. Aşteaptă puţin şi sunt sigură că-ţi vei schimba părerea…

*
* *

Chiar în aceeaşi după-amiază, Jenny se duse la sediul societăţii L.L.T. Tânăra de la informaţii o trimise la cel de al treilea etaj, unde se găsea biroul patronului firmei.

Sperând că astfel se va destinde puţin, ocoli liftul şi o luă pe scări. În fundul culoarului, pe o uşă din sticlă mată, se lăfăia cu litere aurite numele lui Lucas Lowrimore. Trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre ea. Înainte să bată la uşă, îşi mai repetă în gând pentru ultima oară cele două-trei fraze pe care şi le pregătise şi îşi pipăi cocul ca să vadă dacă agrafele îl strâng bine. Bătu uşor cu degetul; bătăile inimii erau mai puternice decât felul cum ciocănise în uşă. Avea mâinile transpirate, ceea ce o exasperă. Cum se

putea ca o persoană atât de calmă ca ea, confruntată în fiecare zi cu situaţii periculoase, să se simtă atât de emoţionată acum? Era ridicol... Ridicol, dar mai puternic decât ea.

Uşa se deschise brusc şi o femeie care nu mai era tânără, dar vioaie şi pusă la punct în taiorul ei roz, îşi făcu apariţia. Cu nişte ochi plini de agerime, o examină pe Jenny prin ochelarii extravaganţi cu ramele încrustate cu diamante false.

— Ah, iată-te! Sunt Lilah, secretara domnului Lowrimore. Probabil că eşti ofiţerul Prescott? Te aşteptam, te rog urmează-mă.

Jenny se luă după ea şi intră într-o încăpere mare şi luminoasă, mobilată cu mult gust. Un birou imens din lemn de palisandru era aşezat în faţa unei ferestre mari, iar pe toţi pereţii erou prinse etajere pline de dosare. Lilah o invită să se aşeze pe o canapea luxoasă din piele de culoare maro.

— Tocmai mi s-a comunicat că nu s-au întors încă toţi şoferii din cursă. Aşa că ai timp să bei o ceaşcă de cafea, adineaori am preparat-o.

Jenny nu se deplasase pentru asemenea mondenităţi. Dar acceptă cu plăcere propunerea lui Lilah, gândindu-se că o cafea caldă i-ar permite să fie mai în formă.

— O să încep imediat ce va fi posibil; nu are rost să-l deranjaţi pe domnul Lowrimore.

— Oh! Dar el nici nu este în birou. A fost chemat undeva de urgenţă. Nişte probleme cu racordurile electrice la căminul pe care-l construieşte în centrul oraşului. E tot timpul tracasat cu tot felul de probleme... Eu îi spun mereu că nu e bine să se implice în toate, dar nu face decât după capul lui.

După ultimele cuvinte, dispăru în încăperea vecină.

Deci Lucas era absent. Jenny ar fi trebuit să respire uşurată dar, în mod ciudat, era dezamăgită, ceea ce o făcea să se simtă consternată. Trăise toată săptămâna în aşteptarea momentului când îl va revedea. Gândul ăsta o îngrozea dar trebuie să recunoască faptul că ăsta era

adevărul. Absenţa lui Lucas îi dădea brusc impresia unui vid pe care nu reuşea să-l depăşească.

Ţinându-se de promisiunea făcută, Lilah reveni cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână. I-o întinse tinerei femei, apoi se aşeză cu nonşalanţă pe braţul canapelei.

Văzând-o atât de elegantă şi feminină în ciuda vârstei ei, Jenny regretă că e nevoită să poarte şi acum eterna ei uniformă. O rochie la modă i-ar pune în valoare silueta zveltă şi simţea nevoia, în ultimul timp, să fie mai feminină. Era înaltă, subţire şi avea sânii rotunzi şi tari. Meseria ei o obliga să fie permanent într-o bună condiţie fizică şi la treizeci şi trei de ani, pierduse rotunjimile dizgraţioase ale adolescenţei, iar trupul ei respira senzualitate.

Secretara o studia plină de curiozitate.

— Este prima oară când am ocazia să vorbesc cu o femeie poliţist, îi explică ea cu o spontaneitate care o făcea simpatică. Nu mă aşteptam să fii aşa de frumoasă! Dar ar fi trebuit să-mi închipui... domnul Lowrimore este un cunoscător.

Şi-i zâmbi cu subînţeles.

Jenny nu mai ştia ce să creadă. Deci Lucas îi vorbise despre ea. Se simţea încântată de asta, fără să îndrăznească însă să cedeze unui entuziasm prematur.

— Să ştiţi că eu îl cunosc destul de puţin pe domnul Lowrimore, se grăbi s-o corecteze Jenny, în căutarea unei scuze. Dumneavoastră lucraţi de mult timp cu el?

— Din ziua când s-a lansat în această afacere. E cel mai adorabil dintre patroni. Ştie să fie şi eficace în munca lui, şi foarte uman în relaţiile cu colaboratorii săi. Are o groază de proiecte în minte şi-i place ca întreaga echipă să participe la elaborarea lor. Este un om formidabil! L-am cunoscut pe vremea când lucram la vechiul meu patron, un celebru avocat, la care el venise să ceară nişte consultaţii juridice.

Jenny asculta plină de admiraţie. Deci bucăţica asta de femeie lucrase la un avocat de renume?

— Şi nu vă plăcea munca pe care o făceaţi acolo?

— Ba da, dar mă săturasem să mă las exploatată de

un bătrân ursuz, alergic la orice noutate. Îmi amintesc foarte bine prima zi în care l-am văzut pe Lucas Lowrimore. Aştepta pe un scaun pe culoar şi am intrat imediat în vorbă. Era un tânăr ambiţios, plin de idei originale. Nu m-am îndoit nicio clipă că, datorită îndrăznelii şi inteligenţei lui, va reuşi să-şi pună ideile în aplicare cu succes. Am simţit imediat că am încredere în el şi când mi-a propus să devin secretara sa personală, am acceptat fără să ezit. Acum cunoşti toată povestea.

— Şi lucraţi împreună de atunci?

Lui Jenny îi venea greu să creadă. Lucas o angajase fără să stea deloc pe gânduri şi Lilah îşi părăsise slujba ca să pornească împreună cu el într-o aventură fără nicio garanţie de reuşită. Ce persoane ciudate... Lucas Lowrimore avea în mod sigur o putere de seducţie la care puţini oameni rezistau.

— Da, lucrăm împreună din prima zi. Am înţeles imediat că acest tânăr nu putea să eşueze. Poseda un farmec şi o încăpăţânare care-i deschideau toate porţile.

Jenny îşi dădu seama că şi ea împărtăşea această opinie şi se simţi îngrijorată. Ce se va întâmpla dacă Lucas va continua s-o solicite? Îi va veni foarte greu să-i reziste.

— Şi a reuşit de minune, comentă tânăra femeie, trecând în revistă încăperea mare, de la mocheta de lână bej până la stampele elegante înrămate care decorau pereţii îmbrăcaţi în tapet japonez.

— N-am întâlnit niciodată o persoană atât de muncitoare, reluă Lilah. Ani de zile a muncit optsprezece ore pe zi şi şi-a petrecut weekendurile ocupându-se împreună cu mine de hârţoage. Dar asta e o epocă de mult depăşită. Acum poate s-o lase mai moale şi să profite de viaţă. Îmi tot bat gura spunându-i că preocuparea faţă de copiii din oraş nu înlocuieşte o familie, dar nu e nimic de făcut cu el. Refuză cu încăpăţânare să mă asculte.

Soneria telefonului le întrerupse conversaţia. Lilah fugi să răspundă şi Jenny se apropie de geamul imens care dădea spre parcare. Zeci de maşini veneau să se alinieze aici, una lângă alta. ca o trupă de animale docile.

Cât curaj şi câtă ingeniozitate îi trebuiseră ca să pună pe picioare singur o asemenea afacere! Şi mai găsea încă timp să se ocupe de copiii sărmani. Jenny simţi că-l admiră sincer.

„Hai, îşi spuse ea. Gata cu divagaţiile astea fără rost. Eu mă aflu aici ca să muncesc. Cu cât mă gândesc mai puţin la el, cu atât mai bine!”

Vocea secretarei o readuse la realitate.

— Am fost anunţată că şoferii au sosit. Dacă eşti gata, permite-mi să te conduc la sală.

Jenny îşi lăsă ceaşca de cafea pe un colţ al biroului şi o urmă pe Lilah. Într-o oră sau două o să scape de conferinţa asta. Şi cu aceeaşi ocazie, şi de Lucas Lowrimore…

*
* *

Telefonul sună din nou şi Lilah o părăsi, îi arătă repede cu mâna o uşă dublă de la capătul culoarului şi se întoarse în biroul ei. Jenny intră singură într-o încăpere supraaglomerată, unde vreo douăzeci de camionagii o aşteptau. Zgomotul conversaţiilor încetă imediat ce o văzură. Impresionată de acest auditoriu, ea îşi aranjă repede materialul şi începu prin a le reaminti câteva reguli de bază pe care trebuiau să le respecte în manevrele elementare. Cu ajutorul unei serii de diapozitive alese cu grijă, începu apoi să enunţe precauţiile oare trebuiau luate în cazul unei opriri bruşte sau a altor cazuri de excepţie.

Spre marea ei uşurare, erau foarte atenţi şi mulţi dintre ei chiar îşi notau. După ce termină ce avea de spus, îi invită să-i pună întrebări. Mai mulţi interveniră în mod spontan şi ea constată, plăcut impresionată, că expunerea ei îi interesase. Nu-i mai rămăsese decât să tragă concluziile, ceea ce făcu cu multă simplitate.

— Domnilor, amintiţi-vă că de prudenţa dumneavoastră depinde siguranţa noastră, a tuturor. Vă doresc o zi plăcută în continuare şi… drum bun!

Cineva aprinse lumina în sală şi şoferii o aplaudară. Se pregătea să-şi strângă materialele când un bărbat care stătea în picioare, sprijinit cu nonşalanţă de peretele din fund, îi atrase atenţia. Lucas! Inima începu să-i bată cu putere în piept. De cât timp se găsea el acolo? Asistase la expunerea ei?

Cu un pas liniştit, se apropie de ea. Mai mulţi şoferi făcură acelaşi lucru pentru a-i strânge mâna lui Jenny şi a-i mulţumi. Ea spera că această diversiune îi va permite să-şi vină în fire înainte să rămână singură cu Lucas. Un fior îi trecu pe şira spinării când el îi cuprinse mâna.

— Nu m-am înşelat. Ai fost perfectă! îi declară cu vocea lui caldă.

Complimentul lui şi intonaţia senzuală a vocii o făcură să vibreze de plăcere. Întregul ei trup tresări. Încercă în van să-şi ignore tulburarea.

— Ai venit de mult timp? se interesă ea pe un ton pe care şi-l dorea cât mai detaşat posibil.

Lucas surâse şi gropiţa îi reapăru în obraz.

— Am sosit la câteva minute după ce ai început!

O îndoială neplăcută o cuprinse: oare el pusese la cale acest mic scenariu, ca să asiste nevăzut la prelegerea ei? Avea sentimentul straniu că el se joacă de-a şoarecele şi pisica cu ea şi dintr-odată avu chef să-l pălmuiască.

— Ce importanţă are, la urma urmei? Nu ţie îţi vorbeam şi prezenţa ta n-a schimbat cu nimic lucrurile…

— Bravo! Ar fi fost păcat să-ţi modifici prelegerea care era pusă perfect la punct şi pot să-ţi afirm că oamenii mei au apreciat-o în mod deosebit Ai făcut o treabă bună, Jenny.

Părea sincer şi ei îi fu încă o dată necaz că se îndoise de amabilitatea lui. Se gândi la ceea ce-i povestise Lilah şi fu tentată să-l creadă.

— Au mai asistat totuşi de zeci de ori la acest gen de conferinţe.

— Da. Tocmai de aceea şi ţineam să le vorbeşti. Eşti atât de convingătoare încât eram sigur că vei şti mai bine ca oricine să le captezi atenţia.

— Nu mi-am făcut decât meseria.

— Poate, dar cu brio.

Privirea lui călduroasă îi merse drept la inimă. Avea în fundul ochilor o blândeţe care inspira încredere şi dragoste.

Nişte gânduri nebuneşti începură să se învârtească în mintea tinerei femei. Se întreba acum dacă ea îi lipsise şi merse chiar până la a-şi imagina că simţea şi el acea ciudată nelinişte la ideea că se află atât de aproape unul de celălalt. Ea era atât de fericită şi această plăcere amestecată cu neliniştea o îngrozea. Recunoştea prea bine simptomele şi refuza categoric să cadă în cursă.

Bărbaţii plecaseră din nou la lucru şi ea rămăsese singură cu Lucas. În speranţa că va putea scăpa mai repede de această intimitate periculoasă, ea începu să-şi strângă diapozitivele rămase întinse pe masa de proiecţie. În acest timp, Lucas rulă ecranul portativ pe care-l puse într-un tub.

— Sper că Lilah ţi-a ţinut companie adineaori. Voiam să fac personal acest lucru, dar a trebuit să plec în ultimul moment.

— Fii liniştit, a fost nespus de drăguţă cu mine. Ei bine, se pare că am strâns totul. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun, fiindcă mă duc să-mi duc materialele la maşină.

Căminul despre care îi vorbise Lilah o intriga dar renunţă să-l mai întrebe ceva despre asta. Se îndreptă spre ieşire cu aparatul de proiecţie sub braţ.

Lucas nu se formaliză câtuşi de puţin de plecarea ei precipitată. Când ea îl zărise, el citise un fel de nerăbdare pe chipul ei. La oricare altă femeie această ostilitate l-ar fi descurajat... Dar ofiţerul Prescott nu era o femeie obişnuită. Iar el pe ea o dorea. Pe ea şi pe nimeni alta...

— Să te ajut.

— Nu e nevoie. Nu sunt deloc grele şi sunt obişnuită să mă descurc singură.

— Nici gând, ripostă el. O să am şi eu astfel ocazie să iau o gură de aer proaspăt.

Atunci Jenny luă resemnată cutia cu diapozitive şi-l lăsă pe el să ducă ecranul şi proiectorul. Părăsiră împreună sala şi se îndreptară spre parcare. Lucas o urma

îndeaproape şi nu se putea împiedica să nu devoreze din priviri şoldurile frumos arcuite care se ondulau la fiecare pas. De la ultima lor întâlnire visase mereu la formele ei senzuale ascunse sub uniforma austeră şi despletise de mii de ori în vis părul ei strălucitor. Totuşi se resemnase să n-o mai revadă după conferinţă. Îşi promisese chiar asta. Dorea să-şi întemeieze o familie şi n-o să se însoare niciodată cu o femeie care îşi risca viaţa în fiecare zi şi o punea poate în pericol şi pe cea a copiilor ei. Hotărârea lui era deja luată. Cel puţin aşa crezuse... Fiindcă astăzi tocmai descoperise că nu mai era aşa de sigur că ştie ce vrea. Jenny Prescott. Fata asta era un ciudat amestec de blândeţe şi pasiune care-l vrăjea, şi murea de dorinţa de a o lua în braţe.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Jenny. Ştiu cât te-a costat să vii aici şi îţi sunt foarte recunoscător că ai dus totul la bun sfârşit.

Tânăra femeie se încordă.

— N-am avut decât de câştigat. Pentru asta, căpitanul Morgan îmi dă o după-amiază liberă.

— Sunt încântat să aud asta. Fiindcă astfel o să ai timp să reflectezi la propunerea mea.

— Poftim?!

— Ei bine, da. Voiam să te rog să prezinţi aceeaşi prelegere şi unui alt grup de şoferi.

Jenny nu reuşea să-şi revină din uimire. Deci el dispunea de atât de mult personal? Rămase o clipă fără glas şi Lucas îi interpretă tăcerea drept refuz. Imediat, retractă:

— Vreau să spun... numai dacă doreşti. De data asta îţi promit să nu te pun în faţa faptului împlinit.

Ridică o mână în chip de jurământ şi Jenny nu se putu împiedica să surâdă. Se părea că el înţelesese că ea nu se lăsa uşor manipulată şi această certitudine o ajută să se destindă puţin.

— Vrei să zici că azi nu erau acolo decât jumătate dintre şoferii tăi?

Chipul lui Lucas se lumină.

— Da. L.LT. este o companie mare. Asigurăm

transportul a tot felul de mărfuri de pe Coasta de Est pe Coasta de Vest. Ţin să folosesc suficient personal pentru ca să-i pot roti în aşa fel încât fiecare să aibă zile de repaus. Dar pe de altă parte, dacă vrem să satisfacem exigenţele clientelei, avem nevoie întotdeauna de cineva gata de plecare.

Visătoare, Jenny şi-l închipuia la începutul activităţii, sărac şi lipsit de experienţă, singur la volanul unui camion de tonaj mare. Ce de kilometri parcursese probabil! Dar la urma urmei şi ea se schimbase în aceşti ultimi ani. Dintr-o femeie maltratată devenise o poliţistă independentă, experimentată şi stimată de colegii ei. Meseria ei era cea mai mare reuşită a vieţii ei. Niciodată n-ar mai face drumul înapoi spre o viaţă care ar însemna să depindă de un bărbat. Niciodată! Nici chiar pentru bărbatul ăsta pe care-l dorea fără voia ei.

— Bine, acum te las, spuse ea deschizând portiera.

— Jenny!

— Da.

— Lasă-mă să te invit la cină…

Ea se aşezase deja la volan.

— Lucas… domnule Lowrimore, ştii că…

— Da, ştiu. Îmi amintesc perfect fiecare din vorbele tale. Dar aş vrea să-ţi mulţumesc pentru conferinţă. Ţin neapărat.

Privirea lui o ruga şi Jenny fu tentată să cedeze. Continuă totuşi să-i reziste.

— Oraşul mă plăteşte pentru munca mea, tu nu-mi datorezi nimic.

— Atunci să zicem că e o invitaţie pur amicală, insistă el surâzând.

Iar surâsul ăsta! Generos, deschis, de o inocenţă irezistibilă. O armă de temut împotriva căreia ea nu putea lupta.

— Privit din acest unghi de vedere, ar fi urât din partea mea să te refuz!

— Adevărat? Accepţi?

Era clar că nu se aşteptase la asta. Dar cea mai

surprinsă dintre ei doi fu fără îndoială Jenny. Spusese da fără să-şi dea măcar seama.

— Da, şi sper că n-o să am de ce regreta.

Lucas o devora din ochi. Îi făcea impresia ciudată că e atât de fericit încât, timp de o clipă, ei îi fu foarte frică. Foarte frică, dar şi dorind foarte mult să fie sărutată. Dar el nu făcu nimic ci se mulţumi să precizeze:

— O să trec să te iau la şapte şi jumătate. Unde locuieşti?

Cu capul golit de orice idee, Jenny îi dădu adresa şi demară în grabă.

Realiză cu groază ceea ce se întâmplase. Nu mai putea da înapoi şi fu cuprinsă de panică la ideea că va rămâne singură o seară întreagă cu Lucas Lowrimore. Iar ea nu era în stare să-i vorbească nici zece minute fără să se înroşească la fel ca o puştoaică, şi avu dintr-odată neplăcuta senzaţie că a căzut într-o cursă de unde îi va fi foarte greu să scape.

CAPITOLUL V

În faţa oglinzii din baie, Jenny îşi peria furioasă buclele roşcate. Era o nebună, asta era! Cum îndrăznea să-şi rişte o libertate atât de greu cucerită? Niciun bărbat în viaţa ei, asta fusese deviza ei după divorţ. Şi nu avusese până acum decât să se felicite pentru asta. Fără ieşiri între patru ochi, dar şi fără ghimpi în inimă. Atunci de ce naiba acceptase invitaţia lui Lucas?

Dacă ar fi avut măcar chef să iasă cu el, dar nu era cazul! N-o interesa deloc persoana lui! El reprezenta tot ceea ce detesta ea: un bărbat sigur pe el, bogat, prea răsfăţat de viaţă şi meşter mare la vorbe dulci. Pe scurt, nu avea niciun chef să ştie mai multe despre el. Dar uite că era un şmecher şi jucase cartea întâlnirii amicale. Luată pe neaşteptate, ea nu găsise cuvintele care i-ar fi permis să-l refuze fără să-l supere.

„Ipocrito! îi şopti o voce la ureche. Eşti încântată de această întâlnire, dar prea orgolioasă pentru a recunoaşte!”

Era adevărat. Trezită la realitate, puse peria pe toaletă şi-şi trecu mâna prin păr. Ascultătoare de data asta, buclele se aşezară aşa cum dorise ea şi-i încadrară chipul cu o aureolă mătăsoasă. Această mărturisire o liniştise ca prin minune. Cu ajutorul unui pieptene mic auriu, îşi prinse în spatele urechii bucla rebelă care-i cădea mereu în ochi. Bun! Strălucirea pieptenelui era de ajuns ca să lumineze rochia neagră. O alesese pentru sobrietatea ei elegantă şi decolteul rotund care îi scotea în evidenţă cu discreţie pieptul. Nu voia însă ca Lucas să-şi imagineze că se făcuse frumoasă cu scopul de a-l seduce.

Puse în poşetuţa de seară, o batistă brodată pe care i-o făcuse cadou Savannah anul trecut de Crăciun, şi un ruj de buze. Avu grijă să facă toate aceste gesturi banale cu încetinitorul, în speranţa că se va calma şi se va simţi mai destinsă.

Când se făcu auzită soneria de la intrare, inima îi făcu un salt. Trase adânc cer în piept şi se duse să deschidă. Superb şi nonşalant în costumul său din catifea gri, Lucas stătea în faţa ei surâzător.

— Bună, Jenny. Eşti gata?

— Da, intră o clipă. Îmi i-au mantoul şi vin.

El o urmă pe culoar, cu ochii fixaţi pe picioarele ei lungi şi frumoase, supărat în gândul lui că uniforma i le ascunsese până acum.

— Să-ţi iei ceva de ploaie. E o vreme cam rece şi închisă.

— O să-mi iau ce trebuie, îi răspunse Jenny dispărând în camera ei.

Rămas singur, LUCAS studie încăperea din priviri. Mică şi frumos decorată, corespundea exact cu ceea ce îşi imaginase el. O canapea comodă şi nişte perniţe albastre contribuiau la atmosfera călduroasă şi primitoare. Recunoscu reproduceri după nişte tablouri impresioniste şi se opri în faţa unei frumoase şi vechi comode pe care erau aranjate o mulţime de obiecte minuscule din porţelan.

Perdeaua groasă îi despărţea de frigul de afară şi de privirile indiscrete. Un refugiu împotriva durităţii lumii exterioare, o oază de pace unde ea uita de asprimea meseriei pe care şi-o alesese. Se întrebă neîncrezător dacă acest confort plin de feminitate o proteja pe Jenny în aşa fel încât să nu mai sufere de singurătate?

Ea rostise nişte vorbe cu rezonanţe definitive pe această temă, dar el nu reuşea să creadă că o femeie atât de seducătoare poate renunţa în mod irevocabil la ideea de a-şi întemeia o familie şi la bucuria de o avea într-o bună zi copii. Nişte lucruri îi scăpau, exista un mister pe care nu reuşea încă să-l pătrundă, dar pe care îşi promitea că-l va elucida în curând. Era atât de sălbatică şi mândră încât îi va trebui un timp s-o îmblânzească.

Jenny reveni ţinând pe braţ un mantou gros de culoare verde. Această culoare îi punea şi mai mult în evidenţă limpezimea privirii. Călduros şi confortabil, el îi va permite să nu tremure în rochia din jerse fin. În timp ce se apropia de Lucas, această încăpere familiară în care ea era obişnuită să se mişte cu uşurinţă i se păru dintr-odată ciudat de strâmtă. Statura impunătoare a vizitatorului ei şi prezenţa lui tulburătoare nu erau fără îndoială străine de această senzaţie derutantă…

— Crezi că o să ningă? îl întrebă ea în timp ce Lucas o ajuta să-şi îmbrace mantoul.

Cu o deosebită grijă, el îi ridică buclele roşcate pe care i le aranjă pe gulerul mantoului.

— Nu ştiu. Mie personal îmi place grozav zăpada, dar mă tem întotdeauna la gândul că şoferii mei vor fi obligaţi să conducă pe drumuri pline de polei. În sfârşit… de când le-ai reamintit precauţiile pe care trebuie să le ia în caz de timp urât, sunt mai bine pregătiţi fără îndoială, ca să facă faţă acestui gen de situaţii.

— Sper. Ştiu în orice caz că dispun în fiecare camion de materialul necesar să cureţe zăpada şi să se încălzească la nevoie. Oh, iartă-mă. Parcă ţi-aş ţine o lecţie! Hai să mergem, mor de foame.

Câteva clipe mai târziu intrară într-un restaurant cu

un interior plin de rafinament. Jenny se simţi imediat bine acolo. Acest gen de local nu se întâlnea des pe aici, fiindcă nu era pe gustul majorităţii locuitorilor din Oklahoma City. Dar ea aprecia faţa de masă din damasc brodat, luminile difuze şi muzica discretă de ambianţă care crea o atmosferă elegantă şi simplă totodată, foarte departe de luxul de prost-gust pe care nu-l putea suferi.

Jenny se simţea acum foarte destinsă. Cina, pregătită de un bucătar francez, era excelentă, şi ea se simţea minunat. Ce proastă fusese să-şi facă atâtea griji apropo de seara asta! La vârsta ei să se teamă de a cina în tête-à-tête cu un bărbat era ceva ridicol! În seara asta Lucas fu încântător şi spiritual şi conversaţia pe care o purtară i se păru lui Jenny foarte plăcută şi amuzantă. Pur şi simplu petrecea nişte clipe minunate.

— Mai doreşti şi altceva? o întrebă Lucas în momentul când li se aduse şi cea de a doua cafea.

— Nu, mulţumesc. A fost perfect.

— Atunci, vă rog să-mi aduceţi nota, adăugă el – adresându-se chelnerului.

Aruncă o privire spre ceas, apoi i se adresă din nou lui Jenny:

— Sper că nu eşti prea grăbită să te întorci acasă. Mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva.

Senzaţia de bine care o cuprinsese adineaori pe Jenny dispăru imediat. Sistemul ei intim de alarmă se declanşă imediat, cu precizia unui radar bine reglat. Îşi îndreptă spatele şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Da?!

Amuzându-se de privirea bănuitoare pe care i-o aruncase, Lucas îi zâmbi.

— Nu-ţi mai face probleme, îţi promit că n-o să fac o pană de benzină! O să ajungi acasă teafără şi la o oră decentă.

Cu sprâncenele încruntate, ea continuă să-l privească intens. Chiar dacă propunerea lui era inocentă, n-ar fi fost deloc rezonabil să-l lase pe Lucas să se angajeze pe acest drum. El îşi va imagina că ea e în căutare de distracţii

uşoare şi îşi va reînnoi propunerile. Preferă să i-o ia înainte ca să evite orice neînţelegere.

— Nu-mi place să dansez, îi spuse ea. Şi singurele filme care valorează ceva în ochii mei datează din anii ’40…

El o privi uimit.

— Cine ţi-a vorbit despre bal sau cinema? E vorba de cu totul altceva; cu totul personal. M-am gândit că te-ar interesa, asta-i tot. Doar n-o să mă refuzi dacă o să te invit la o mică plimbare?

— De acord. Dar promite-mi că n-o să ne întoarcem târziu.

— Îţi promit!

Lucas înconjură masa ca s-o ajute să se ridice.

Simţindu-se dintr-odată obosită, Jenny îl urmă fără să scoată niciun cuvânt. La ce bun să mai discute? De ce să strice seara asta minunată? O cină aleasă într-un restaurant şic, în compania unui bărbat elegant şi amabil, era o plăcere de apreciat, mai ales prin neobişnuinţa ei…

Nu abordaseră până acum nici un subiect personal, mărginindu-se la vreme, la politică, la situaţia economică a ţării, sau la locul tinerilor în societate. Asemenea subiecte făcuseră asupra ei efectul unei adieri de aer proaspăt. Aproape că uitase de contravenţii, de delicte minore sau de colegii ei din poliţie! Respectând un acord tacit, avuseseră grijă şi unul şi celălalt să evite ca situaţia jenantă din cealaltă seară să se repete. Jenny, liniştită oarecum asupra intenţiilor lui Lucas, se decisese în fine să aibă încredere în el.

Fără să opună nici cea mai mică rezistenţă, se urcă în maşina lui. Încălzirea era reglată la maximum şi extrem de repede o căldură plăcută îi învălui. Lucas nu-i spusese unde se duc dar ea remarcă faptul că se angajase pe autostrada care ieşea din oraş, în direcţia sud.

Când întoarse să-şi pună mantoul pe bancheta din spate, Lucas îi inspiră cu deliciu parfumul. Cu simţurile treze, el se lăsă ameţit de mirosul ca de floare sălbatică care se potrivea atât de bine cu buclele mătăsoase şi răzvrătite ale invitatei lui. Dorinţa de a opri motorul şi a o

lua în braţe îl chinuia, dar ştia că dacă şi-ar permite o asemenea copilărie, nu şi-ar mai revedea niciodată neîmblânzita pasageră. Şi nici nu-i trecea prin gând să rişte. Pentru prima oară în viaţa lui se decisese să aibă răbdare. Nu-şi putu totuşi reţine complimentul care-i ardea buzele de la începutul cinei:

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, Jenny.

Cuvintele rupseră tăcerea care se instalase între ei de când părăsiseră restaurantul.

— Păstrează-ţi amabilităţile pentru altele, îi replică ea violent. Îţi pierzi timpul, nu sunt deloc sensibilă la astfel de chestii.

Surprins şi un pic vexat, el se concentră asupra drumului, tăcând câteva momente.

— Jenny, de unde atâta amărăciune şi dezamăgire?

Tânăra se foi pe locul ei, fără a îndrăzni să-l privească. Probabil că îl rănise. Un sentiment neplăcut de vinovăţie o cuprinse. Fără să vrea se arătase nedreaptă faţă de un om care se purtase atât de corect şi discret.

— Îmi pare rău, Lucas. Probabil că ţi-am părut cam dură, dar a trecut mult timp de când n-am mai ieşit ca un bărbat, şi nu mai ştiu cum să mă port. Am pierdut bunul obicei de a spune lucruri plăcute…

În depărtare, luminile din Oklahoma City străluceau în noaptea rece. Tristeţea vocii ei îl făcu să i se strângă inima. Ce se întâmplase de era atât de decepţionată? Ce răni încerca să ascundă sub uniforma ei bărbătească? Lucas voia s-o înţeleagă, indiferent cât timp i-ar fi trebuit ca să afle secretul ascuns în profunzimile ochilor ei de culoarea jadului.

— Nu-i nimic, Jenny, îi răspunse el calm.

Apoi, în dorinţa lui de a o linişti, îi cuprinse cu blândeţe mâna.

Jenny simţi lacrimi neaşteptate arzându-i pleoapele. De data asta nu încerca să fie seducător, era sigură de asta. Nu, era pur şi simplu el însuşi. Lucas, un bărbat tandru şi sensibil. Ea era cea care devenise bănuitoare, exagerat de suspicioasă, incapabilă să aprecieze un cuvânt

amabil fără să-şi imagineze imediat cine ştie ce intenţie machiavelică. Ridicase încetul cu încetul un zid în jurul ei şi, crezând că se protejează, se priva de bucuriile dragostei. Această constatare o înspăimântă. Cum să trăiască aşa, cu o inimă de piatră?

Ca pentru a o smulge din caruselul ideilor ei negre, Lucas o strânse şi mai tare de mână.

— Sunt sincer, Jenny.

Învinsă, tânăra femeie încercă să-şi ascundă faţa în umbră. Unde era Jenny cea plină de siguranţă care, cu revolverul la centiron, împărţea amenzi plină de aroganţă?

Faptul că încerca cu disperare să-şi ascundă tulburarea, îl emoţionă.

— Se pare că ai uitat că eu sunt un marinar bătrân cu pielea tăbăcită, blindat împotriva pişcăturilor de ţânţari şi a afronturilor aduse amorului propriu!

Asocierea neobişnuită de idei. O făcu să râdă ca un copil.

Lui Lucas îi plăcea mai mult decât orice acest râs în hohote, atât de rar şi cu atât mai preţios! Se jură s-o facă să râdă mai mult. Până când va înţelege că şi ea are dreptul să fie fericită.

Luminile oraşului rămăseseră departe în urma lor, dar ei continuau să meargă. Jenny încercă să recunoască satele care defilau cu repeziciune prin faţa ochilor ei, dar noaptea fără lună era atât de întunecoasă încât nu vedea decât drumul luminat de farurile maşinii.

— Unde mă duci? La capătul lumii?

— De ce nu? Nu-ţi pierde răbdarea. Aproape că am ajuns şi sunt sigur că-ţi va plăcea ce o să-ţi arăt.

Câteva clipe mai târziu, Lucas vira pe un drum de ţară. Cu ochii larg deschişi, Jenny scruta împrejurimile. Zărea petele luminoase care însemnau tot atâtea case izolate în mijlocul câmpului, şi ghicea ici şi colo, în întuneric, turmele adunate pentru înnoptat. În bătaia farurilor văzu că pământul fusese arat, în aşteptarea semănăturilor de toamnă.

— Ai mai venit pe aici?

— Nu, nu cred. Ies destul de rar din Oklahoma City.

— Dar nu ţi se întâmplă totuşi să pleci în concediu sau să-ţi vizitezi familia? insistă Lucas, surprins de tonul ei tranşant.

Tânăra se crispă, nesimţindu-se deloc în largul ei.

— Toţi prietenii mei trăiesc în oraş… iar familie nu am. Mă duc în Texas de două ori pe an, dar sunt întotdeauna mulţumită când mă întorc.

Lucas o asculta plin de emoţie. Auzindu-i mărturisirea, realiză cât e de singură.

Iar ea ghici că Lucas îşi punea nişte întrebări la care ea nu avea niciun chef să răspundă, aşa că-l întrebă ea prima:

— Dar tu nu îţi iei concediu?

— Îmi place să mă duc în Florida să-mi văd tatăl. E un loc încântător.

— Plin de păsări, şerpi şi crocodili! îl tachină ea.

— E adevărat, ţi-am mai spus asta! Iartă-mă dacă insist, dar e o regiune fascinantă.

Încetini şi o luă pe o alee largă care ducea spre o construcţie veche înconjurată de grădini.

— Unde ne aflăm? îl întrebă ea făcând ochii mari.

— La mine! Urmează-mă, o să te duc să-mi vizitezi casa.

Vorbise pe un ton pe care ea nu i-l cunoştea, plin de o mândrie amestecată cu dragoste. Nu se aşteptase la un asemenea gen de surpriză şi cu atât mai puţin să descopere un bărbat atât de diferit de seducătorul plin de el pe care credea că-l întâlnise.

Lucas o luă de mână şi o trase după el spre casă. Un sicomor enorm străjuia intrarea. Urcară împreună scările de lemn şi Jenny se gândi cât vor fi de fericiţi viitorii locatari. Ce plăcut va fi ca, în mijlocul verilor toride, să bea o limonadă rece sau să legene un copilaş la umbra răcoroasă a sicomorului… îi invidia deja!

Lucas se grăbise să deschidă uşa de la intrare.

— Intră repede, e foarte plăcut înăuntru. Las întotdeauna instalaţia de încălzire în funcţiune, pentru a

evita îngheţarea ţevilor.

Aprinse lumina. Uimită, Jenny, clipi de câteva ori, înainte să descopere o încăpere spaţioasă, cu ferestre mari. Probabil că pe vremuri, aici fusese marea sală de recepţii. Femei frumoase îmbrăcate în crinoline elegante valsaseră sub lustrele veneţiene la braţul ofiţerilor ieşiţi direct, e pe băncile West Point-ului. Muzica divină a lui Strauss răsuna încă între pereţii aceştia încărcaţi de istorie. Dar pentru moment, spectacolul era cu totul altul. Nişte saci de ciment erau depozitaţi într-un colţ şi un banc de lucru, un ferăstrău electric şi o trusă de scule completau acest decor ciudat.

Lucas nu părea deloc deranjat de materialele care zăceau pe pardoseală. El evolua cu o asemenea uşurinţa în mijlocul acestei harababuri, imaginându-şi parcă de pe acum că întreaga casă era pusă la punct.

— Iată sufrageria, o anunţă el trecând în încăperea vecină.

Şi acolo, rulouri de tapet erau răspândite cam peste tot, şipci de lemn stăteau stivuite pe duşumea, şi pensule de toate mărimile aşteptau sprijinite de perete.

— De când ai început lucrările?

— Cam de vreo trei luni. Bineînţeles că ar avansa mai repede dacă m-ar ajuta cineva, dar îmi place să fac totul cu propriile mele mâini.

— Vrei să spui că lucrezi singur?

— Restaurarea acestei case vechi reprezintă pentru mine mai mult decât un mod de a-mi petrece timpul. E o adevărată pasiune. Vino pe aici, mai vreau să-ţi arăt ceva.

Ajunsese lângă fereastră. Intrigată, Jenny îşi lipi nasul de geam şi scrută întunericul.

— Mi se pare că zăresc un bazin cu o stâncă mică în preajma lui.

— Aşa e. Vreau să cumpăr peşti şi să plantez de jur-împrejur flori sălbatice. Visez la o grădină în gen englezesc, cu multe culori şi miresme de caprifoi, trandafiri şi liliac. Nu ştiu dacă o să mă pricep şi la asta, dar o să găsesc eu un suflet să mă ajute.

— O să fie splendid!

Jenny încercă să alunge valul de melancolie care o cuprinsese. Visase de multe ori să trăiască într-un mic paradis ca acesta, înconjurată de copii care ar umple grădina de strigătele şi râsetele lor.

Şi-ar lua micul dejun la umbra teiului, alături de bărbatul pe care l-ar iubi şi ar iubi-o la rândul lui. Dar astăzi nu mai spera să i se întâmple vreodată aşa ceva…

— Să nu exagerăm, dar iubesc natura. Tu nu?

— Să ştii că eu m-am născut în sudul Texasului, unde nu cresc decât mărăcini şi cactuşi. Îmi amintesc că un râuleţ trecea nu departe de casa noastră, dar Ruby n-a plantat niciodată vreo floare.

— Ruby?

— Mama mea.

După tonul rece al vocii ei, Lucas înţelese că nu avea chef să vorbească despre ea şi schimbă imediat subiectul. Nu voia s-o bruscheze şi aştepta ca să pornească de la ea confidenţele… dacă i le va face vreodată. Esenţialul era să păstreze încrederea lui Jenny.

Ieşiră pe culoar.

— Acestea sunt camerele. Sunt patru, ceea ce cred că este arhisuficient.

— Ai intenţia să deschizi vreo pensiune de familie, sau te gândeşti să locuieşti aici?

— Să locuiesc eu aici, evident. Mi-au trebuit luni de zile să găsesc o casă care să aibă un suflet. Ceea ce e mai important decât luxul, în ochii mei! Această casă corespunde exact visurilor mele de copil şi ţin s-o restaurez cu propriile mele mâini. Ţi-am zis adineaori: între mine şi ea există o adevărată pasiune!

— Va arăta splendid!

— Puţin cam mare la început…

— Te gândeşti să te instalezi aici singur?

El îşi cufundă încet privirea în ochii ei mari, verzi, care-l priveau cu o tulburătoare intensitate.

— Nu. Sper ca foarte repede aceste încăperi să răsune de râsetele soţiei mele şi ciondănelile copiilor mei.

Ceva se frânse în sufletul lui Jenny. Aveau aproape

aceeaşi vârstă şi el îşi imagina încă o viaţă plină de dragoste, în timp ce ea renunţase de mult timp să-şi mai întemeieze o familie. Viitorul ei era deja stabilit. Încă vreo câţiva ani în poliţie, apoi se va consacra femeilor maltratate. Până în seara asta planul acesta i se păruse ireproşabil. Dar auzindu-l pe Lucas, proiectele ei i se părură brusc de o banalitate îngrozitoare.

Se gândi la femeia care se va trezi în fiecare dimineaţă în această reşedinţă splendidă alături de Lucas. Gândul ăsta i se părea insuportabil. Nu-i ştia chipul şi totuşi o invidia, fără voia ei. Melancolia îi cuprinsese inima, când un alt gând, mai sumbru chiar, îi trecu prin minte. Simpla idee că o alta decât ea va cunoaşte fericirea de a trăi în această casă plină de dragoste, va respira aerul curat al grădinii şi se va juca cu rişte copii încântători o tulbură profund.

— Ai deci intenţia să te căsătoreşti?

— Te surprinde asta?

— N-aş fi crezut aşa ceva despre tine.

— Şi de ce nu?

Domnea o linişte impresionantă, în jurul lor, în această încăpere mare care va deveni poate camera tinerilor căsătoriţi, buchetele de trandafiri de pe tapetul proaspăt lipit încântau privirea. Se ovilea doar mugetul vântului afară şi trosnetul lemnăriei. Jenny îşi dădu deodată seama de zgomotul răsuflărilor lor amestecate, a ei uşoară şi rapidă, a lui Lucas, mai lentă dar mai profundă. O teamă de neînţeles îi strânse inima.

— Mă gândeam că, dacă asta îţi era dorinţa, ţi-ai fi găsit deja sufletul pereche…

O şuviţă rebelă de păr îi mângâia obrazul şi Lucas nu putu rezista tentaţiei de a o atinge. Obrazul ei era catifelat şi cald. Viu. Abia se abţinu să n-o sărute şi Jenny nici nu bănuia cât îl tulburase această simplă atingere.

— Sunt cam dificil, Jenny. În ziua când voi spune da, va fi pentru toată viaţa. Dar n-am întâlnit încă acea perlă rară. Poate că în curând…

Învârtea maşinal pe deget bucla mătăsoasă şi ea nu

făcea nimic ca să se îndepărteze de el, să rupă intimitatea care se crease între ei. Prizonieră a farmecului lui, era incapabilă să facă cel mai mic gest.

— Poate că eşti prea pretenţios?

— E ceva ce mi-am reproşat mult timp. Totuşi eu nu caut femeia ideală. Nu, voi fi în mod sigur mult mai fericit cu o femeie blândă şi tandră care va şti pur şi simplu să mă iubească şi...

Făcu un pas înainte. Imediat, Jenny se dădu înapoi până la perete.

Lucas îşi sprijini mâinile de perete, de o parte şi de alta a capului ei, ţintuind-o locului. Fără s-o atingă. Fără să-i facă nici cel mai mic rău, el o împiedica să fugă. Ea era prinsă acolo ca un fluture în vitrina unui colecţionar.

„Hai, revino-ţi, îşi spuse ea. Nu am de ce să intru în panică. Nici nu mă atinge. De ce m-aş speria?" Încerca să evite privirea ochilor negri care trezeau în ea dorinţa...

— ... Mi-ar plăcea să fie curajoasă şi puternică, dar cinstită şi dreaptă. Aştept de la ea să mă susţină în toate încercările vieţii, să mă ajute să-mi recunosc greşelile când acest lucru va fi necesar. Îmi doresc să mă iubească la fel de mult cum o voi iubi şi eu şi să dorească, la fel ca şi mire, copii...

Jenny îl asculta. Ar fi vrut să plece dar, în acelaşi timp, se temea de clipa când va trebui să se despartă de Lucas.

— Probabil gândeşti că sunt prea pretenţios! Dar am motivele mele. Motive, foarte serioase chiar. Să ştii, Jenny, că am crescut fără mamă şi ăsta e cel mai trist lucru care i se poate întâmpla cuiva. Nu vreau ca şi copiii mei să cunoască durerea şi disperarea pe care o simţeam seara, când aşteptam în van ca să mă ia cineva în braţe şi să mă legene uşor ca să adorm.

O cută amară i se săpa în colţul gurii. Toată tristeţea lumii era cuprinsă în ea. Ce şoc pentru tânăra femeie! Plină de nişte prejudecăţi ridicole, ea îşi imaginase că Lucas crescuse într-o familie model, plină de dragoste. Simţi o imensă compasiune pentru acest bărbat dintr-odată atât de fragil şi dori să-i dăruiască acea tandreţe de care fusese

atâta timp lipsit.

— Adevărat? Nu ai fost crescut de mama ta?

Fugitiv, o strâmbătură de durere crispa chipul frumos al lui Lucas. Reveni la fereastră şi lăsă privirea să-i rătăcească în depărtare.

— Ea s-a ocupat mai mult sau mai puţin de mine timp de doi ani. Apoi părinţii mei au divorţat. Mama mea era prea tânără, mult mai tânără decât tatăl meu şi această diferenţă de vârstă le-a fost fatală. În momentul despărţirii lor ea a fost considerată prea „instabilă” ca să se ocupe în mod corect de un copil, şi tatăl meu a obţinut custodia băieţelului care eram pe atunci…

Jenny se apropie instinctiv de acest bărbat care-şi mărturisea astfel o rană secretă, ascunsă în adâncul sufletului său.

— El provenea dintr-un mediu modest şi nu avea mare lucru să-mi ofere. A fost formidabil însă şi îi sunt recunoscător. Ce aş fi devenit dacă el n-ar fi avut grijă de mine?

— Şi mama ta?

— A murit. La puţin timp după ce l-a părăsit pe tata. A căzut în mâinile unor oameni de joasă speţă şi a început să bea, fără îndoială pentru a uita de eşecul mariajului ei. La o petrecere organizată noaptea pe plajă, când toţi erau beţi, a făcut pariu că o să plonjeze în mare de pe înălţimea unei stânci. Şi-a rupt gâtul până să ajungă în mare, cu trupul sfârtecat de stâncile aflate mai jos.

Jenny nu-şi putu reprima un fior de spaimă.

— E îngrozitor!

— Da. Dar am cunoscut-o atât de puţin…

Deci, gândi Jenny, amândoi erau orfani şi amândoi fuseseră destul de mândri ca să suporte în tăcere această durere obsedantă şi înăbuşită care le otrăvea viaţa ca un venin secret.

— O urăşti fiindcă te-a abandonat?

— Nu, chiar dacă n-o iert fiindcă a refuzat să privească viaţa în faţă.

„Nu toată lumea poate fi atât de curajoasă…” gândi

Jenny. Dacă Lucas ar fi ştiut cât de laşă era şi ea câteodată. Era capabilă să ţină piept unui hoţ cu arma în mână, fără să-şi piardă sângele rece şi se îngrozea la simpla idee de a trăi din nou cu un bărbat.

Lucas tăcu o clipă şi o conduse spre bucătărie. Aici lucrările erau practic terminate. Un perete întreg era acoperit cu dulapuri din lemn de culoare deschisă, iar pardoseala era din gresie albă şi verde, aranjată ca un joc de şah, asortată cu chiuveta şi faianţa.

Jenny se surprinse imaginându-şi cum ar fi pregătit ea aici mâncarea copiilor. Trebui să facă un efort violent pentru a-şi interzice asemenea gânduri, zadarnice şi utopice.

Lucas îşi făcea de lucru în faţa aragazului.

— O ceaşcă de cafea fierbinte ne-ar prinde bine înainte de a continua mica noastră vizită!

Jenny îl privea fără să scoată vreun cuvânt. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că o să cineze în compania lui Lucas şi cu atât mai puţin să se găsească singură cu el în această locuinţă de un farmec aparte. Totuşi, ea se găsea aici, cu acest bărbat de care se temuse şi care îşi deschisese inima în faţa ei. Nu mai era acum arogantul patron al L.L.T. care o enervase la prima lor întâlnire. Descoperea încetul cu încetul un personaj simpatic, înţelegător şi modest. Ar fi avut chef să-i vorbească şi ea despre Ruby. El îşi dezvăluise secretele şi ea nu mai avea niciun motiv să-i fie ruşine să facă la fel.

— Lucas, adineaori ţi-am spus că mă duc din când în când să vizitez pe cineva în Texas.

El o aproba printr-un semn al capului.

— Probabil că te referi la mama ta?

— Ruby. Ea m-a adus pe lume şi asta e cam tot ce a făcut pentru mine. Când eram mică îmi petreceam cea mai mare parte a timpului prin vecini. La cei care erau destul de drăguţi să mă primească.

Lucas o asculta în tăcere. Deci în afară de un tată fugar, Jenny mai avusese parte şi de o mamă care nu merita acest nume.

— Cred că viaţa ta n-a prea fost uşoară.

— OK, de fapt, mă simţeam mai bine la vecinii noştri decât în spatele barului, aşteptând-o să-şi termine serviciul. Mirosul de bere amestecat cu cel de ţigări era oribil. Şi acum când mă gândesc, mi se pare un coşmar. Nu aveam decât şase ani…

Cafeaua era gata şi Lucas profită de ocazie ca să pună capăt acestor dureroase confidenţe. Descoperi pe undeva două ceşti ciobite şi o servi pe Jenny. Acest interval de timp îi permise să încerce să se debaraseze de imaginile dureroase care-i dansau în faţa ochilor. Săraca Jenny! Îi înţelegea acum violenţa reacţiilor şi neîncrederea faţa de bărbaţi. Ce copilărie sinistră avusese! Abandonată de tată şi lăsată în voia sorţii de mamă, de unde ar fi putut ea şti ce însemna cuvântul dragoste, pe care să spere s-o întâlnească într-o bună zi?

Dacă nu cumva…

O întrebare îi ardea buzele.

— Jenny, ai fost măritată?

CAPITOLUL VI

Sângele îi îngheţă în vine.

— De ce mă întrebi asta?

— Iartă-mă dacă am fost prea curios. Nu eşti obligată să-mi răspunzi.

Jenny reflectă o clipă, Să-i vorbească despre Ruby nu fusese deloc uşor; dar să-i mărturisească faptul că soţul ei o bătea i se părea insuportabil. De altfel, se îndoia că Lucas ar fi putut înţelege asta. El era atât de diferit de Marcus! Sau şi mai rău încă, îi era teamă că el şi-ar fi putut imagina, ca atâţia alţii înaintea lui, că ea fusese o soţie rea, neglijentă, acră, infidelă chiar. Acest aspect al vieţii ei trebuia să rămână pentru totdeauna în umbră, jurase asta. Pentru a-i da totuşi un răspuns, se hotărî să nu-i dezvăluie decât o parte din adevăr, partea banală pe care toată

lumea o accepta fără probleme.

— Am fost căsătorită timp de cinci ani.

Surprins de sinceritatea ei, Lucas ridică din sprâncene. Jenny era frumoasă, atrăgătoare, plină de temperament, aşa că această mărturisire n-ar fi trebuit să-l mire. Îî venea însă greu se creadă că lăsase pe cineva să-i pună verigheta pe deget. Era atât de rebelă, de independentă… Se simţea puţin gelos pe cel care reuşise acest lucru şi îl dispreţuia totodată că îşi ratase atât de repede şansa. Cinci ani… Jenny nu era femeia care să ia uşor lucrurile, căsătoria mai puţin decât orice altceva. Atunci de ce divorţase?

— Lucrurile n-au mers bine între voi?

Văzu că buzele ei frumoase se crispează şi un rictus amar apăru în colţul lor. Regretă că mersese atât de departe. Ea articulă cu o voce lipsită de intonaţie:

— Am descoperit repede că nu ne aşteptam la aceleaşi lucruri de la viaţă. Din păcate era prea târziu. Şi apoi, meseria mea nu mi-a uşurat deloc lucrurile. Marcus era genul de bărbat care ar fi preferat să duc o existenţă mai calmă.

— Ah! Erai deja în poliţie când v-aţi căsătorit?

— Aveam douăzeci şi trei de ani şi tocmai îmi începusem pregătirea în acest domeniu. Marcus a insistat foarte mult ca să continui dar, la câteva luni după căsătoria noastră, a început să-mi reproşeze relaţiile pe care le aveam cu colegii mei, toţi bărbaţi, programul de lucru, ca şi cum nu ştiuse de la început că toate astea vor face parte din viaţa mea.

— Nu s-a gândit la loviturile de cuţit, la gloanţele rătăcite?

Loviturile de cuţit? Gloanţele rătăcite? Marcus nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la pericolele la care era expusă… Dar fusese vreodată conştient de ele? Crize de gelozie, iată ce ştiuse el să-i ofere, cuvinte jignitoare şi reproşuri neîncetate. La început mai ales, fiindcă, odată cu trecerea timpului, cuvintele nu-i mai fuseseră de ajuns. Devenise violent, aruncând în ea cu tot

ce-i cădea în mâini. În ultimul an o lovea, însoţindu-şi pumnii cu ameninţări din cele mai grele. Da, cunoscuse infernul, dar Lucas nu va afla niciodată asta…

Jenny reluă cu o voce liniştită şi voit detaşată:

— Cred că, la fel ca majoritatea bărbaţilor, Marcus era egoist. Asta explică totul. Sunt aproape sigură că nici tu nu ţi-ai făcut griji.

Îl provoca puţin, în speranţa nebună că o va contrazice.

— Permite-mi să te contrazic, ofiţer Prescott! Cel mai bun prieten al meu era poliţist. Îl iubeam ca pe fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. Am făcut o mulţime de năzdrăvănii amândoi, am crescut împreună. El m-a învăţat să lucrez, era pasionat de lemn şi sculpta adevărate minuni. De fiecare dată când văd un arbore, mă apropii ca să-l mângâi şi mă gândesc la el şi la dragostea lui pentru această materie primă vie pe care o transforma în opere de artă. M-am întrebat întotdeauna de ce a vrut să se facă poliţist. Era un vis din copilărie pe care a ţinut morţiş să şi-l realizeze, fiindcă nedreptatea i se părea intolerabilă. Într-o zi de decembrie a murit prosteşte, de mâna unui delincvent minor care nici nu avea dreptul să poarte armă. Avea treizeci de ani.

Jenny cuprinse mâna lui Lucas.

— Îmi pare rău. Din păcate, moartea face parte din riscurile zilnice ale profesiei noastre şi mă gândesc la ea în fiecare zi când mă îmbrac în uniformă. Dar când ajung pe teren uit de ea, fiindcă trebuie să acţionez. Ceilalţi îşi fac griji în locul nostru. Pentru un soţ e probabil destul de greu să suporte asta. E prea mult pericol, prea multă violenţă, prea multă nebunie în jurul nostru.

Lucas admira curajul acestei femei hotărâte, lucide, pe care nimic n-o făcuse să renunţe la vocaţia ei. Îl fascina.

— Dacă ai fi soţia mea, spuse el luând-o uşor de bărbie, aş prefera să te văd murind de bătrâneţe alături de mine decât în mod glorios în serviciul poliţiei.

Apoi se dădu înapoi şi Jenny simţi că i s-a pus un nod în gât. Măcar fusese cinstit: femeile poliţist nu erau pe

placul lui. Îşi aranjă gânditoare pieptenele auriu care-i ţinea buclele şi cu un gest maşinal, îşi dădu o şuviţă după ureche. „Ei şi?” îşi spuse ea. Dacă lui Lucas nu-i plăceau poliţistele, asta îl privea pe el, nu pe ea. De ce trebuia să se întristeze? N-avea în niciun caz intenţia să continue o relaţie sortită eşecului.

— Vezi, chiar dacă am vrea, ne-ar veni greu să fim prieteni. Aparţinem unor lumi diferite.

— Crezi? Voiam doar să spun că nu mi-ar plăcea ca soţia mea să lucreze în poliţie. Dar aş fi în stare să accept asta dacă ea s-ar simţi fericită exercitând această meserie.

Jenny se încruntă. La ce făcea el oare aluzie? Modul ăsta întortocheat de a prezenta lucrurile o enerva. Refuzând să se mai gândească la asta, ea replică un pic ofensată:

— Îţi doresc să te îndrăgosteşti de o funcţionară de birou. Este un vis pentru un bărbat de genul tău. Condiţiile de lucru şi programul vor fi pe placul tău.

Lucas ridică din umeri şi simţi că-i vine să pufnească în râs. De când tânăra femeie cu coama de leoaică îl obseda zi şi noapte, nu se mai putea gândi la o altă tovarăşă de viaţă.

— Nu toţi bărbaţii sunt ca fostul tău soţ, geloşi şi ranchiunoşi. De ce fugi astfel de ei?

Jenny tresări.

— Dar nu fug deloc! Nu sunt eu acum singură cu tine, la miezul nopţii, atât de departe de Oklahoma?

— E adevărat, admise el. Cât curaj ţi-a trebuit să te lansezi într-o aventură atât de periculoasă!

— Oh! Iar eşti sarcastic! N-o să încetezi niciodată să-ţi baţi joc de mine?

— Nu atâta timp cât te înverşunezi să refuzi fericirea.

O luase de umeri şi o trăgea spre el. Cu răsuflarea întretăiată, ea îşi sprijini amândouă mâinile de pieptul lui puternic, ca pentru a se apăra. Rezistă dorinţei de a-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui Lucas şi de a-şi lipi buzele de gropiţa copilărească din obraz. I-ar fi plăcut să-şi lipească obrazul de al lui şi să-şi apropie încetul cu încetul

buzele de gura lui ironică dar nespus de atrăgătoare…

Lucas îi dădu drumul şi deschise uşa bucătăriei.

— Hai să facem pace şi să terminăm cu discuţiile. Vino să-ţi arăt dependinţele înainte să te conduc la tine acasă.

Jenny îşi ridică gulerul şi-l urmă în grădină. Un hambar vechi se ridica la câţiva zeci de metri de casă.

Probabil că înainte fusese folosit drept grajd, fiindcă pe pământ erau aşternute încă paie. Într-un colţ zăcea o căruţă ruginită şi un tractor vechi care dezvăluiau trecutul acestei construcţii, acum părăsite. Nu i se păru nimic interesant aici, unde pereţii şubreziţi erau departe de a poseda farmecul casei.

— Ai intenţia să te lansezi în creşterea vitelor?

El se sprijini râzând de un stâlp.

— Dacă aş putea, mi-ar plăcea. Există destul teren în jurul proprietăţii ca să pot creşte doi-trei cai pur-sânge pe care să-i antrenez pentru curse. Mă vezi cu binoclul la ochi, urmărind evoluţiile favoriţilor mei? De fapt, cred că prefer să amenajez hambarul ăsta ca loc de vacanţă pentru copiii de oare mă ocup în oraş.

— Minunat!

Ideea o entuziasma.

— Există atâţia copii care nu şi-au părăsit niciodată casa. Am angajat deja doi maiştri pricepuţi şi o să încep lucrările de amenajare chiar săptămâna asta. Am găsit şi o echipă excelentă de lucrători care s-au angajat să termine lucrările înainte de venirea verii. O să pot primi deci prima grupă de puşti în luna iunie.

— Cam la câţi te-ai gândit?

— La vreo cincisprezece maximum. Vreau să dau o dimensiune familială acestui proiect. Hambarul va fi restaurat ţinând seama de acest gând al meu. De exemplu o să construiesc dormitoare mici doar pentru trei persoane, o sală de lectură şi de muzică, o sală de jocuri unde ei se vor putea izola sau regrupa după bunul lor plac. Bucătăria va fi un loc primitor cu o masă mare de fermă şi un şemineu. Nu pot să sufăr decorurile acelea reci cu care sunt

obişnuiţi la liceu şi mi-ar plăcea să se simtă repede în largul lor în casa mea.

Jenny îşi imagina foarte bine atmosfera acestei cabane de vacanţă care, puţin câte puţin, prindea viaţă în mintea ei. Se mira totuşi de cât suflet punea Lucas în realizarea acestui proiect. De ce ţinea aşa de mult la el?

— De ce îţi dai atâta ostenealã? Ai bani şi cu ei ai putea ajuta o asociaţie deja existentă.

— Nu. Ceea ce vreau e să-i văd pe aceşti tineri, râsetele lor, chipurile lor strălucind de bucurie şi părul lor decolorat de soare... Şi pe urmă, e o poveste lungă. Am fost un băieţel protejat de un tată admirabil după cum ţi-am mai zis. Dar din cauza asta, mi-a fost teamă că o să devin un tânăr egoist şi cam tăntălău şi, fără să mă gândesc prea mult, m-am înrolat în marină. Am fost trimis în Guatemala şi acolo, disperarea copiilor abandonaţi, bolnavi, lipsiţi de orice mijloace de existenţă m-a dat peste cap. Am realizat atunci cât noroc am avut să trăiesc în pace, să mă duc la şcoală, să mănânc după pofta inimii. M-am jurat atunci că, o dată întors în ţară, o să fac ceva pentru copii. Acum am bani şi consider că nu am dreptul să-i privez de o mică bucurie pe cei sărmani.

Jenny îl dădu uitării pe acel playboy plin de el, indiferent la soarta celorlalţi, grijuliu numai faţă de maşina lui de lux. Bunătatea lui Lucas îi redădea încrederea şi speranţa în viaţă şi în bărbaţi şi îi mulţumi în gând pentru asta.

— Eşti atât de diferit de cum te credeam!

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Îl regreţi dejo fără îndoială pe bogatul Don Juan care îţi promitea atâtea pasionante aventuri?

— Nu, eu...

Jenny tresări. Această casă, această grădină frumoasă, acest hambar destinat bucuriei copiilor dezmoşteniţi de soartă, tot acest univers o puneau în pericol. Pentru liniştea ei şi-ar fi dorit să-şi păstreze în minte imaginea unui Lucas superficial şi frivol. Închise ochii şi reluă acea expresie dură şi impasibilă pe care o arbora în

mod obişnuit.

— S-a făcut târziu şi ar cam fi timpul să mă conduci acasă. Dacă nu dorm puţin, mâine voi fi prost dispusă şi săracul Orville va trebui să-mi suporte toanele toată ziua.

Lucas îşi regăsi aerul lui batjocoritor…

— Îl plâng din toată inima! Ce destin îngrozitor să fie condamnat s-o însoţească o zi întreagă pe seducătoarea Jenny Prescott…

— Nu mă cunoşti. Pot să fiu imposibilă.

Lucas surâse. Cum putea el s-o creadă imposibilă? Cu gura asta ar fi putut să-l scoată din minţi şi pe un sfânt, cu părul ăsta în flăcări, cu ochii ăştia splendizi ca lacurile de munte după topirea zăpezilor?

O dorinţă nebunească de a o lua în braţe începu să-l chinuiască. Dar rezistă. Ea nu era o iubită de o seară şi el voia să trăiască alături de ea, fiindcă Jenny merita cu mult mai mult… Ridică din umeri şi îşi alungă din minte imaginile tulburătoare care îl asaltaseră.

— Sunt convins… Hai, vino, Jenny. Ai dreptate, e timpul să mergem acasă.

*
* *

— Mănâncă, Jenny. Ţi se răceşte friptura în farfurie, şi nici măcar nu te-ai atins de ea.

Cu privirea în gol, Jenny se juca cu furculiţa.

— Dar ce ai de câtva timp? Mereu eşti cu gândul aiurea. Am impresia că vorbesc cu pereţii. Eşti bolnavă?

Bolnavă? Într-un anumit sens, da. Nu mai dormea, nu mai mânca şi se îmbolnăvise încercând să-l dea uitării pe Lucas. Dar în zadar. El nu mai dăduse niciun semn de viaţă din seara pe care o petrecuseră împreună cu o săptămână în urmă. Lucru care ar fi trebuit s-o bucure şi s-o facă să regăsească satisfăcută rutina fără niciun viitor pe care şi-o dorise atât. Dar fără voia ei, era nefericită şi simţea în inimă un vid inexplicabil. Şi dacă el o uitase, o ştersese pur şi simplu din viaţa lui? Gândul ăsta o înnebunea.

— Nu mi-e foame, Orville, asta-i tot. Hai să mergem, nu pot să înghit nimic.

Se întoarseră la maşină şi Orville trecu la volan.

— Nu-mi place să te văd aşa de nervoasă. Nu-ţi stă în obicei. Eşti sigură că nu trebuie să te vadă un doctor?

Enervată de solicitudinea lui care o obliga să se gândească la cauza răului ei, ea îl repezi:

— Mi-e foarte bine! Vezi-ţi de treaba ta şi nu te mai ocupa de mine.

Tonul ei enervat nu-l descurajă pe prietenul şi colegul ei, care nu se lăsă deloc bătut.

— Jenny, nu te mai recunosc. Te enervezi imediat şi nu mai eşti nici pe departe atât de eficace cum erai de obicei. S-ar zice că munca ta nu te mai interesează. Şi asta e grav! Ştii bine că un poliţist nu-şi poate permite să fie distrat, Jenny.

Lucas o tulbura încă. Nu, nu mai trebuia să se lase vrăjită de acea voce caldă pe care o mai auzea în urechi. Trebuia să-l dea uitării, şi asta imediat.

— Ai dreptate, Orville, iartă-mă. Am avut de curând nişte probleme, dar n-a fost nimic grav. Fii sigur că, la nevoie, n-o să te dezamăgesc.

Apoi întorcându-se spre el, îi adresă un zâmbet care nu-l linişti decât pe jumătate.

*
* *

În acea seară, Jenny îşi scoase uniforma la comisariat şi se duse direct la Savannah. Săptămâna i se păruse interminabilă şi perspectiva unei noi seri petrecută de una singură în micul ei apartament o deprima.

Joe îi deschise uşa. Un miros delicios o luă de nas din prag. Ce pregăteau oare amândoi?

— Salut, Jenny! Ce mai faci? O găseşti pe Savannah în bucătărie, tocmai vrea să guste puţin chili cu carne.

— Doamne! La ora asta?

— Închipuie-ţi că nu mai poate de poftă.

— Ei bine, în locul tău m-aş teme că o să te trimită la ora trei dimineaţa după un hamburger cu cartofi prăjiţi.

— Hmm, nu prea îmi fac griji în privinţa asta, fiindcă în general e ora preferată pentru biscuiţi cu ciocolată. M-am obişnuit s-o aud ronţăind noaptea. Dar face firimituri în pat…

— Eşti un soţ model! N-o să uit să-i reamintesc asta lui Savannah.

Ajungând în pragul bucătăriei, pe Jenny o pufni râsul. Instalată în faţa unei impresionante farfurii cu chili, Savannah consulta o carte cu renume pe care o ţinea deschisă în faţa ei. Îşi ridică nasul din ea, vizibil încântată că-şi vede prietena.

— Ce surpriză plăcută, Jenny! Vino să mănânci şi tu ceva cu mine!

— Doamne fereşte! N-am aceleaşi scuze ca tine ca să-mi permit asemenea fantezii. Am auzit că-ţi petreci nopţile chinuindu-l pe Joe.

— Eu?!

— Da, ronţăind biscuiţi cu ciocolată!

— Oh! Exagerează. Nici măcar nu aprind lumina!

— Te mulţumeşti doar să faci firimituri în pat. Un supliciu rafinat, ce mai!

— Hai, Jenny, nu mai fi rea cu mine! exclamă Savannah.

Apoi, redevenind serioasă, o privi cu mai multă atenţie pe Jenny. Ochii ei încercănaţi şi figura obosită o îngrijorau.

— Dar ţie cum îţi merge? Mi se pare mie sau ai slăbit? Ai fost bolnavă?

— Stop! Vorbeşti ca Orville. Nu prea dorm bine, asta-i tot.

— Ai deci probleme? O fi din întâmplare de vină frumosul patron de la L.L.T?

Jenny exclamă imediat:

— Nici gând! Nu l-am mai văzut de opt zile şi nici nu-mi pasă!

În loc s-o potolească, acest răspuns nu făcu decât să

aţâţe şi mai mult curiozitatea lui Savannah.

— Opt zile! Asta înseamnă că în cele din urmă te-ai hotărât să ieşi cu el! E super! Şi unde v-aţi dus? Povesteşte-mi…

Să-i povestească ce? Nimic. Nu se petrecuse nimic. Şi totuşi Lucas îi dezvăluise proiectele lui şi o făcuse să-şi întrevadă propriul viitor. Trist, singuratic, deprimant.

Se grăbi să-i povestească despre acea seară cu cât mai multă vervă, ca să evite se izbucnească în lacrimi. Îi descrise în amănunţime cina plăcută, vizita la casa veche, grădina… Prietena ei îi sorbea cuvintele de pe buze.

— Ţi-a zis că vrea să se căsătorească şi să aibă copii? E mai mult decât încurajator.

— Fabulezi, Savannah. Nu mai vreau să mă mărit… chiar dacă regele Angliei în persoană mi-ar cere mâna. Niciodată! Şi tu ştii prea bine asta. Oricum, Lucas nu vrea să mai aibă de-a face cu poliţişti de când şi-a pierdut cel mai bun prieten, care era tot poliţist.

— Ia te uită! Ţi-a povestit şi asta?

— Da, printre altele. Dar nu e nimic între noi. Absolut nimic.

— Mare proastă mai eşti!

Se ridică să pregătească ceaiul.

— Din contră, sunt plină de bun-simţ. Ce aş avea de câştigat începând să flirtez cu el? Mai bine singură, îţi spun eu. Şi de altfel, nu a mai dat niciun semn de viaţă de atunci Asta dovedeşte ce mult îl interesez!

— Oh, văd că eşti teribil de dezamăgită din cauza asta.

Jenny deschise gura s-o contrazică, dar nu găsi nimic de spus. Îngrozită, trebui să-şi mărturisească faptul că se minţise singură toată săptămâna, cu o încăpăţânare şi o consecvenţă derutante. Îşi reamintea acum că tresărise de fiecare dată când suna telefonul şi că pândise fără voia ei cel mai mic zgomot de paşi pe scară.

— Dacă aşa crezi… Bine… să zicem că un pic. Înţelegi, a făcut atâtea chestii ca să mă întâlnească din nou încât… Şi pe urmă nimic! Viaţa ar fi atât de simplă dacă nu ar

exista bărbaţii!

— Vorbeşte doar în numele tău! i-o tăie Savannah. Nu sunt deloc de părerea ta.

— Bineînţeles. Soţul tău te adoră!

— Atunci cine te împiedică să-ţi găseşti şi tu unul la fel?

— Mi-am stricat viaţa cu Marcus. Nu-mi pot reveni din cauza trecutului. Dacă l-aş fi întâlnit pe Lucas mai de mult…

— Ascultă, Jenny, nu conta pe mine ca să ne smiorcăim împreună. Mă îngrozeşti când te văd aşa. Fă ceva în loc să te plângi! Eşti tânără, frumoasă, inteligentă. Cine te împiedică să-ţi refaci viaţa?

— Dar am treizeci şi trei de ani! Nimeni nu pleacă de la zero atât de târziu.

— Există cumva vreo lege oare interzice asta? E scris cumva în codul rutier?

— Înţelege-mă! Am a viaţă calmă, un viitor liniştit. Nu am nevoie de nimic altceva.

Savannah îşi roti ochii exasperată şi turnă ceai în două ceşti.

— Atunci, frumoasa mea, dă-l uitării cât mai repede posibil pe Lucas Lowrimore!

Jenny aruncă două bucăţele de zahăr în ceaşca ei şi învârti linguriţa atât de neatentă încât lichidul se vărsă în farfurioara de porţelan fin.

— Dar asta şi am intenţia să fac!

„În orice caz, imediat ce voi şti şi cum s-o fac”, adăugă în sinea ei.

CAPITOLUL VII

În ziua următoare, Jenny şi Orville patrulau în lungul lui May Avenue, când un apel radio îi trimise de urgenţă să intervină într-o ceartă de familie a cărei violenţă îngrijora vecinii.

Chipul tinerei femei se întunecă. Ca de fiecare dată, în

ciuda tuturor eforturilor de a nu se implica emoţional, amintirile penibile ieşeau la suprafaţă. Marcus apărea în faţa ei, ameninţător, periculos. Coşmarul reîncepea.

Se aşeză mai bine pe scaun, verifică dacă arma era la locul ei şi se forţă să respire calm în timp ce se îndreptau spre adresa indicată. Orville se afla la volan dar nu pierdea nicio clipă din vedere reacţiile colegei lui.

— Nu-ţi plac asemenea misiuni, nu-i aşa?

— Ţie ţi se par plăcute?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Din fericire, se pare că nu este înarmat, suspină Jenny cu privirea înceţoşată.

— E un lucru bun, dar câteodată loviturile de pumn produc la fel de multă durere ca şi împuşcăturile…

— Ştiu…

Da, ştia asta mai bine ca oricine. Trecuseră cinci ani de atunci şi carnea ei nu uitase încă loviturile lui Marcus, iar urechile ei urletele care o terorizau. Fiecare misiune care o ducea lângă o femeie bătută o obliga să-şi retrăiască în tăcere calvarul.

Într-un mic apartament, situat într-un cartier popular, descoperiră câteva clipe mai târziu un spectacol dezolant. Le trebuiră mai multe minute şi toată priceperea lor de a proceda în asemenea ocazii ca să pună cătuşele soţului şi s-o liniştească pe femeia care plângea în hohote. Era plină de echimoze pe faţă şi gât, iar hainele îi erau sfâşiate. O mulţime de lucruri zăceau aruncate pe jos, unele sparte, în mijlocul unei dezordini de nedescris, a perdelelor smulse şi a mobilelor răsturnate. După ce îşi redactă raportul, Jenny se întoarse acasă, confuză şi cu genunchii moi.

„Dar ce e cu mine?” se întreba ea uimită, deschizând uşa. Era oarecum obişnuită cu acest tip de intervenţii şi învăţase să fie eficace fără să se emoţioneze prea mult. De obicei, reuşea destul de repede să dea uitării imaginile teribile cu care se confruntase fără să clipească. Dar această mamă de familie, cu lacrimile şi sângele şiroindu-i pe faţă, cu buza spartă, o mişcase până în adâncul sufletului. Se simţise atât de neputincioasă în faţa unei

asemenea suferinţe…

Îşi scoase centironul şi îl aruncă pe jos, la picioarele patului. Aşezată pe scăunelul din faţa toaletei începu să se privească fără niciun pic de îngăduinţă. Oglinda îi arăta un chip tras, nişte ochi încercănaţi. Semăna mai degrabă cu un cadavru ambulant decât cu atrăgătoarea Jenny Prescott de altădată.

„Uite că s-au împlinit zece ani de când fug în ajutorul femeilor bătute, şopti ea. Şi ce s-a schimbat de atunci? Nimic, Absolut nimic. Lovituri, ţipete, câte o arestare. Şi totul reîncepe… Munca mea nu foloseşte la nimic”.

Cu un gest obosit îşi masă fruntea îndurerată. Ce mult se schimbase ea în ultimele trei săptămânii Ce devenise tânăra entuziastă, încrezătoare în forţele ei şi plină de eficacitate? Astăzi se simţea dezamăgită şi derutată. Mult timp crezuse că poate să aducă puţină alinare prin munca ei, dar în seara asta se întreba dacă nu cumva încercase să-şi vindece propria ei dezamăgire. Meseria ei nu fusese de fapt decât un mijloc mai ocolit de a fugi de problemele pe care nu avusese forţa să le înfrunte.

Se sprijini descurajată cu coatele de măsuţa de toaletă, deranjând fără să vrea periile de cap şi pieptenii care se găseau pe ea. Inutilitatea acestor accesorii de frumuseţe o făcu să zâmbească. La ce bun să se facă frumoasă când nu avea pe nimeni căruia să-i placă? Se gândi brusc că în mod sigur cauza stării ei proaste de spirit nu era alta decât frumosul Lucas, şi se certă singură. Trebuia să acţioneze, nu să se lase copleşită de deprimare. Îşi strânse imediat părul şi se îndreptă spre baie. Un duş fierbinte era exact ceea ce îi trebuia…

Jetul de apă îi masă cu blândeţe corpul încordat şi-i relaxă muşchii. Se frecă zdravăn cu buretele. Da, înainte să-l cunoască, era fericită. Singură, dar fericită. Şi dacă singurătatea era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru o găsi puţină mulţumire, consimţea bucuroasă la asta. Era de preferat în locul chinurilor pe care le îndura de când imaginea lui Lucas îi dădea fără încetare târcoale…

Renunţă la vechiul halat albastru de baie, martor la

insomniile şi crizele ei de lacrimi, şi se îmbrăcă într-o pijama elegantă vernil pe care o cumpărase cu Savannah acum câteva luni şi n-o purtase niciodată. În bucătărie mâncă nişte fructe cu brânză şi, după ce înghiţi această cină frugală, simţi că a mai prins puţină forţă. Moralul ei era deja mai bun acum.

Se instală pe canapea şi dădu drumul la televizor. Era decisă să se ducă la culcare numai în momentul când o să pice de somn şi se gândea că nenorocirile fictive care li se întâmplau personajelor de la televizor o s-o reconforteze. De atâtea ori până acum petrecuse ore în şir zvârcolindu-se în pat fără să-şi găsească somnul, şi prefera să urmărească un serial decât să îndure o nouă noapte de insomnie.

O uşoară bătaie în uşă o făcu să tresară.

— Cine e? întrebă ea, aranjându-şi cu mâna părul despletit.

— Lucas.

Lucas! Se ridică repede, cu inima bătându-i nebuneşte. Lucas. Ce căuta la ea atât de târziu?

— Ce faci? Îşi pierdu răbdarea musafirul ei aflat tot pe palier. Sunt condamnat să rămân toată noaptea pe culoar?

Degetele îi tremurau şi nu reuşea să învârtească cheia în broască. Murea de necaz. În sfârşit, uşa se deschise. Cu mâinile în buzunare, cu părul lui negru ciufulit de vânt, Lucas o privea din prag cu un zâmbet jenat pe buze.

— Ştiu, e târziu…

— Târziu? Glumeşti! A trecut de ora unsprezece…

El îşi plecă privirea.

— Iartă-mă. Dar nu mai puteam aştepta până mâine fără să te văd.

Jenny repetă ca un automat:

— Nu mai puteai aştepta! Adevărat? Şi ţi-au trebuit opt zile ca să-ţi dai seama de asta? Ţi se pare normal să dai buzna aici, la miezul nopţii, fără să mă anunţi?

Surd la reproşurile care i se adresa, Lucas mângâia din priviri chipul ei luminos şi cascada de bucle roşcate. Încet, foarte încet, privirea lui coborî spre pijamaua de

mătase sub care se ghiceau formele senzuale ale tinerei femei. Cât era de frumoasă! Toată săptămâna se perpelise cu gândul la ea. Să gândise bine şi ştia acum că nu mai poate trăi fără ea. Nimic mai simplu. Lucra în poliţie? Ei bine, asta era şi gata! O să se obişnuiască el şi cu asta.

— Dar, Jenny, exclamă el, e o neînţelegere! De luni am fost plecat la Chicago.

— Şi îmi închipui că pe acolo nu există încă telefon?

După aceste cuvinte, Jenny văzu gropiţa asasină apărând pe obrazul lui stâng. Ah, nu! N-o să cedeze! Ar fi prea uşor: pleca, venea, fără să spună nimănui nimic. Şi ea ce era? Drept cine o lua? Doar nu credea că o să-şi petreacă timpul aşteptându-l şi plictisindu-se de moarte! Chiar dacă aşa se întâmplase, nu era obligată să-i spună lui aşa ceva.

Încurajat de ironia ei, Lucas se apropie de ea.

— Te aşteptai să-ţi telefonez? Dacă aş fi ştiut…

— Te rog… nu râde de mine.

El vru s-o ia de mână, dar ea îi ghici intenţia şi îşi încrucişă braţele pe piept, cu un aer ofensat.

Lucas nu insistă. Era conştient că trebuie să se facă iertat pentru nişte lucruri.

— E adevărat că n-am telefonat. Nu din neglijenţă, dar am avut totuşi un motiv foarte serios să n-o fac. Mi s-a părut că un timp de gândire ne va prinde bine la amândoi.

Jenny simţi că-i sare ţandăra. Deci aşa stăteau lucrurile? Când o să înceteze să-şi închipuie că el avea dreptul să decidă şi pentru ceilalţi? Ea nu avea nevoie de nimeni ca să-i dicteze comportarea.

— Aha! Ei bine, află atunci că vizita ta nu-mi face nici cea mai mică plăcere.

— Minţi! Sunt sigur că ţi-am lipsit la fel de mult cum mi-ai lipsit tu mie.

Să-şi mărturisească ea slăbiciunile? Doamne fereşte! Totuşi, când Lucas îi cuprinse umărul cu mâna lui mare şi caldă, un val de fericire o străbătu din cap până în picioare. Abia reuşi să-şi ascundă emoţia.

— Lucas, eu…

— Sst! Cred că preferi faptele în locul vorbelor.

Ca hipnotizată de ochii lui negri şi strălucitori, ea îl văzu aplecându-se spre ea. Ştia ce urmează să se întâmple, dar nu era în stare să facă nici cel mai mic gest ca să-l oprească. Simţi buzele lui Lucas punând stăpânire pe gura ei, fierbinţi, dulci, voluptuoase. Îşi dădu seama cu disperare că e pierdută. Iremediabil pierdută.

Lăsând la o parte câteva pupături amicale pe obraji, niciun bărbat n-o mai sărutase de ani de zile. Şi nici înainte, când era cu Marcus, nu se simţise niciodată atât de tulburată. Pradă unei plăcute ameţeli, uită pentru o clipă de toate promisiunile ei, de toate temerile ei. Buzele i se întredeschiseră fără voie. Pentru ea nu mai conta acum decât această răsuflare lacomă care se amesteca cu a ei, mâinile acestea nerăbdătoare care-i mângâiau şoldurile, parfumul acesta viril oare o îmbăta mai mult decât cea mai tare băutură.

Când, după câteva clipe, Lucas se îndepărtă de ea, făcând-o ameţită şi cu genunchii moi, ea trebui să se sprijine de spătarul canapelei ca să-şi vină în fire.

— De ce? De ce, Lucas?

— Fiindcă asta am dorit din prima zi. E un motiv valabil, nu-i aşa? Şi cred că nu ţi-a displăcut…

— Întotdeauna rămâi sigur pe tine, nu-i aşa?

— Nu, Jenny. Tot timpul ăsta petrecut departe de tine m-a înnebunit pur şi simplu.

— Glumeşti, probabil? Eram nişte simpli prieteni când ne-am despărţit zilele trecute. Aşa că nu înţeleg ce s-a putut schimba între timp.

— Nu eram prieteni în ziua contravenţiei.

— Ai dreptate! Duşmani!

El râse uşor înainte de a redeveni grav.

— Jenny, sunt îndrăgostit de tine.

Un amestec de bucurie şi de teamă o lovi ca un pumnal în inimă pe tânăra femeie.

— Ce spui? Se pare că ai uitat că lucrez în poliţie. Aşa că nu mă poţi iubi. Amintirea morţii nedrepte de care a avut parte prietenul tău te împiedică să faci asta, singur ai spus-

o.

— M-am schimbat, Jenny. Şi dacă vrei nişte dovezi suplimentare, iată-le…

Înainte ca tânăra femeie să fi putut schiţa cel mai mic gest, Lucas o sărută din nou cu o patimă care făcu să i se aprindă sângele în ea. Îi încolăci gâtul cu braţele, lipindu-se de el. Simţind-o atât de pasională, el o sărută acum pe gât, pe bucle, pe pieptul dezvăluit de decolteul îndrăzneţ al pijamalei. I se părea că niciodată nu se va putea sătura de mirosul trupului ei care îl excita.

— Jenny, te iubesc. O să te iubesc mereu.

— Spui asta acum, dar…

Câtă tristeţe în vocea ei! O rănise cumva fără să vrea? Răspunsese însă cu patimă la sărutările lui. N-o mai înţelegea.

— Jenny, ce s-a întâmplat?

— E… e imposibil.

Ridică nişte ochi neliniştiţi spre ea.

— Vrei să spui că nu mă iubeşti?

— Am încercat prin toate mijloacele să te descurajez. Ţi-am spus de nenumărate ori că nu există loc pentru un bărbat în viaţa mea, fie că e vorba de tine sau de altcineva. De ce refuzi să înţelegi asta?

— Nu e nimic de înţeles, Jenny. Te iubesc. Va trebui să te obişnuieşti cu gândul ăsta. Eu îţi accept meseria. Şi crede-mă că nu voi deveni niciodată ca fostul tău soţ.

La aceste cuvinte, ochii ei verzi căpătară duritatea a două pietre de jad. Privirea i se stinse şi cu o voce abia auzită, Jenny suspină ascunzându-şi faţa în mâini.

— Taci! Nici nu ştii despre ce vorbeşti.

— Nimic pe lume nu mă va face să mă răzgândesc. Ce-a fost a fost, uită-l! Eu te iubesc şi vai face totul ca să fii fericită.

— Opreşte-te, te rog! Nu pot să te cred.

Îşi simţi picioarele moi şi, cu ochii pierduţi în gol îşi dădu drumul pe canapea. Lucas o privea fix, uluit. Un gând teribil îi trecu prin minte.

— Era… rău cu tine?

— Da.

— Te bătea?

— Da.

— Şi de ce ai aşteptat cinci ani ca să-l părăseşti?

Pe Jenny o trecu un fior. Mereu aceeaşi întrebare… mereu aceeaşi neînţelegere. Şi de data asta ea era considerată cea vinovată. Ca şi cum îşi acceptase soarta fără să reacţioneze în niciun fel.

— E mult mai complicat decât crezi tu, Lucas. La început eram foarte îndrăgostiţi unul de celălalt şi el se purta foarte drăguţ cu mine. Dar, destul de repede, agenţia imobiliară la care lucra a început să aibă dificultăţi şi clienţii s-au făcut tot mai rari, aşa încât responsabilităţile profesionale ale lui Marcus s-au diminuat. I-a venit greu să accepte asta fiindcă i se părea că însăşi valoarea lui profesională e pusă sub semnul întrebării. Bineînţeles că nu avea dreptate să creadă aşa ceva, dar eu nu reuşeam să-l conving de contrariu. A început să-şi compenseze frustrarea profesională răzbunându-se pe mine. A început să mă urmărească, a devenit bănuitor şi mă hărţuia continuu. Sufeream, dar îl iubeam atât de mult…

— Şi te-a bătut cinci ani de zile?

— Nu. La început, se mulţumea să-mi facă nişte scene oribile. După două minute, îşi cerea iertare şi plângea la picioarele mele. Lucrurile s-au înrăutăţit încetul cu încetul şi în ultimul an ajunsese să nu se mai poată controla. Era îngrozitor. În calitate de poliţist, eu trebuia să arestez oameni ca el. Dar el era soţul meu… şi ce puteam să fac? Să-l duc eu personal la închisoare? Câtă umilinţă. Eram singură, ruşinată, disperată.

Lucas o asculta uluit, frângându-şi cu nervozitate degetele.

— Şi ce te-a determinat să ceri totuşi divorţul?

— M-am hotărât atunci când am văzut că, cu cât făceam eu mai multe eforturi, cu atât devenea el mai înverşunat împotriva mea şi mai violent. Într-o zi, când era calm, i-am dat un ultimatum. Ori accepta să se lase tratat şi vindecat, ori îl părăseam.

— Şi?

— Atunci şi-a pierdut complet stăpânirea de sine. Mi-a spus că eu sunt nebună. M-a lovit cu şi mai multă violenţă ca de obicei şi m-a ameninţat că o să mă omoare dacă-l părăsesc. Am înţeles în acea zi că nu mai era nimic de făcut şi că nu mai simţeam pentru el decât dispreţ şi ură.

— Şi ai îndrăznit să-l părăseşti?

— Da. Am văzut suficiente cazuri asemănătoare ca să ştiu că, destul de des, bărbaţii sfârşesc prin a crede că singura soluţie pentru „a-şi salva onoarea” după cum se exprimă ei, este de a trece la fapte. Aşa că trebuia să plec ca să mă protejez.

— Nu ţi-a fost frică?

— Sincer vorbind, nu atâta cât aş fi crezut. Am suferit aşa de mult din cauza lui încât totul îmi devenise indiferent, inclusiv propria mea soartă. Eram urmărită de o singură idee: să-l părăsesc. Mai departe nu mă puteam gândi.

— L-ai reclamat?

— Nu. Mi-era prea ruşine. Dar câteodată regret că n-am făcut-o fiindcă mi-e teamă că obligă o altă femeie să suporte acelaşi infern. În fiecare zi acest gând îmi otrăveşte existenţa.

— Ştii unde este?

— Nu. N-am nicio veste despre el de ani de zile.

Jenny tăcu o clipă şi strânse în braţe în mod maşinal pernuţa de pe canapea.

— Nu voiam să-ţi povestesc lucrurile astea murdare, Lucas. Dar acum ştii de ce am jurat că n-o să mă mai recăsătoresc niciodată.

Lucas îi cuprinse mâinile. Erau îngheţate. Ghemuită între pernuţele viu colorate a căror veselie părea brusc deplasată, ea îşi întoarse spre el privirea strălucind de lacrimi. Cât de mult o costase probabil această confesiune! Era mândru că Jenny avusese încredere în el şi îi dezvăluise puţin din suferinţa ei.

Tânăra îşi ridică plină de mândrie capul, hotărâtă să termine odată. După ce Lucas va afla totul, îi va fi mai uşor să scape de el.

— Marcus ştia foarte bine să ducă pe toţi de nas. Chiar când căsnicia noastră mergea atât de rău, el păstra nişte relaţii excelente cu prietenii şi cu vecinii noştri. Surâzător, serviabil, el avea câte un cuvânt amabil pentru fiecare şi toţi îl iubeau, în aşa fel încât mult timp am crezut că eu sunt cauza neînţelegerilor noastre! Nu îndrăzneam să-mi deschid sufletul în faţa nimănui. Cine m-ar fi crezut? În ochii celorlalţi el era cel mai bun soţ din lume!

— Săraca Jenny, şopti Lucas. Cât de nefericită ai fost. Sper că nu-ţi imaginezi nicio clipă că m-aş comporta astfel?

Cu ochii dilataţi de sinistrele amintiri, Jenny privi chipul neliniştit al lui Lucas.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ceea ce nu ai înţeles încă, Lucas, e că inima mea a murit. Fiindcă mi-am pierdut toate iluziile. În ea nu mai există decât îndoieli, amărăciune şi ură. Nu mai pot iubi.

— Te înşeli. Lasă-mi puţin timp şi o să-ţi dovedesc asta.

Se aplecă spre ea ca să-i usuce cu ajutorul sărutărilor lacrimile sărate care i se rostogoleau pe obraji. Apoi, tot încet, se ridică şi ieşi fără zgomot. Jenny îl auzi închizând uşa în urma lui.

Nemaiputându-se stăpâni, Jenny se prăbuşi pe canapea şi începu să plângă în hohote, până ce somnul îi aduse în cele din urmă uitarea.

A doua a, când ajunse la serviciu, găsi un mesaj de la Lilah pe biroul ei. O ruga să-i telefoneze cât mai repede pasibil. Simţi că inima i se strânge de îngrijorare. Ce se petrecuse? Se întâmplase o nenorocire cu Lucas?

Fără să mai piardă o clipă, ridică receptorul şi vocea vioaie şi veselă a bătrânei doamne o linişti. Ca fond sonor, Jenny recunoscu o melodie ritmată de jazz şi se amuză, dar cu duioşie, imaginându-şi privirea maliţioasă ascunsă în spatele ramelor pretenţioase, cu montura în strasuri, pe care le purta Lilah.

Eficace cum era de obicei, Lilah nu se încurcă deloc cu formulele de politeţe şi merse drept la tristă.

— Jenny, te-aş ruga să-mi faci un serviciu.

— Cu plăcere, dacă este posibil.

— Ce planuri ai pentru Ziua Recunoştinţei?

Jenny se încruntă. Ziua Recunoştinţei? Era adevărat că erau deja la jumătatea lui noiembrie şi că sfârşitul anului se apropia cu paşi mari. Uitase complet de ea, resemnându-se să suporte frigul, zăpada, vântul pe care le aduce totdeauna cu el acest sezon posomorât.

— Nu ştiu încă, Lilah. Trebuie să verific dacă nu sunt de serviciu în acea zi. Fiindcă eu nu am familie, în general pe mine mă pun să asigur gărzile în zilele de sărbătoare. Colegii mei sunt mulţumiţi, iar în ceea ce mă priveşte n-am de ce mă plânge.

— Nu şi anul acesta! decretă pe un ton vioi interlocutoarea ei. Trebuie să vii la masă la mine împreună cu Lucas.

— Ah… şi Lucas e invitat? îngăimă Jenny.

— Bineînţeles! răspunse Lilah pufnind în râs, atât i se păruse de ciudată întrebarea. Ţi-am zis, îi ţin loc de mamă oarecum şi petrecem această sărbătoare împreună de mai mult de zece ani.

O bănuială îi trecu prin minte tinerei femei. Se simţea jenată să pună o asemenea întrebare, dar era singurul mijloc prin care putea să afle.

— Spune-mi cinstit, Lilah. El ţi-a cerut să mă inviţi?

— Nu, prostuţo. Mi-ai zis că nu ai familie. Doar nu era să te las singură într-o asemenea zi.

Jenny se simţi mişcată de intenţia ei. Ca în fiecare an, Savannah va fi absentă, fiindcă petrecea invariabil Ziua Recunoştinţei împreună cu părinţii ei la New Orleans. Aşa că lui Jenny nu-i rămânea decât perspectiva de a cina în compania televizorului, sau şi mai rău, la comisariat. Ce program!

Nu prea voia însă să accepte, de teamă că Lucas va crede că încerca cu tot dinadinsul să-l revadă. Apoi se gândi la discuţia lor şi îşi spuse că, la urma urmei, fusese destul de explicită cu el. Ea nu dorea să-şi refacă viaţa şi el nu avea decât să-şi caute o altă femeie, dornică de aşa ceva. Era un bărbat seducător şi bogat şi n-o să-i vină deloc

greu să găsească o femeie demnă de dragostea lui. Gândul ăsta îi făcu rău.

La celălalt capăt al firului, vocea veselă a lui Lilah se făcu din nou auzită:

— Hai, micuţa mea, verifică-ţi agenda şi dă-mi răspunsul. Mi-ar plăcea să ştiu totul cât mai repede.

Imposibil să reziste unui ordin atât de binevoitor…

Jenny se duse până în fundul biroului să consulte planificarea generală şi constată, dezamăgită, că într-adevăr era de serviciu de Ziua Recunoştinţei. Fugi la telefon să dea răspunsul.

— Îmi pare rău dar lucrez până la opt seara în ziua respectivă. N-o să pot veni.

Dar Lilah făcea parte din persoanele care nu abandonează aşa uşor. Imediat ripostă.

— Şi care-i problema? O să mâncăm mai târziu, asta-i tot. Pofta va fi cu atât mai mare.

— Dar nu vreau să…

— Am hotărât! o întrerupse impetuoasa secretară. Graţie ţie o să am timp să trag un pui de somn înainte. Ceea ce îmi convine de minune! Te aştept joi, nu uita!

Jenny rămase nemişcată, puţin năucită, în mijlocul biroului ei, cu receptorul în mână. Reuşea cu greutate să priceapă ce i se întâmplase şi părea să fi dat uitării toate frumoasele ei hotărâri. Dar Lilah se arătase diabolic de convingătoare…

„Şi la urma urmei, de ce nu? îşi spuse ea punând receptorul în furcă. O să petrec în mod sigur o seară plăcută, aşa că de ce fac atâtea mofturi?”

*

* *

În joia respectivă, după serviciu, Jenny trecu pe acasă să se schimbe şi plecă imediat spre Lilah. Era hotărâtă să profite de acest moment de destindere şi se bucura s-o revadă pe simpatica doamnă. Lilah locuia într-un frumos cartier rezidenţial şi Jenny nu se putu împiedica să admire

casele de pe marginea şoselei străjuită de arbori bătrâni. Toate datau din anii 50 şi aveau un aer desuet dar plin de farmec.

Maşina neagră a bătrânei doamne era parcată pe o mică alee pavată. Jenny se opri exact în spatele ei, având grijă să lase suficient loc pentru următorul sosit. Verifică motorul şi înaintă spre uşa din lemn lăcuit. Locuinţa lui Lilah te făcea să te gândeşti la o adevărată casă de păpuşi, ferestrele rotunde şi geamurile colorate îi dădeau o notă de eleganţă şi un aer primitor.

Când se pregătea să sune, vântul îi ridică fusta, descoperindu-i impudic picioarele lungi. Părul, pe care hotărâse să-l lase liber pe umeri, flutură în toate părţile, orbind-o cu buclele lui rebele. Învăluită în fustă şi cu părul în ochi, nu reuşea să vadă la doi paşi. În acel moment o voce ironică se făcu auzită în spatele ei.

— Salut, Jenny! Vrei să-ţi dau o mică mână de ajutor ca să pui totul în ordine?

Doamne! gândi ea înroşindu-se, Lucas îşi alesese foarte bine momentul să sosească! Purta nişte ciorapi de mătase de culoarea pielii care făceau ca picioarele ei să pară şi mai indecente decât dacă ar fi fost goale. Lucas le văzuse cu siguranţă şi avea impresia că n-o să-l mai poată privi niciodată în ochi. Se hotărî să facă pe ofensată, un mijloc excelent de a păstra distanţa.

— În locul tău, un gentleman ar fi întors capul!

— Oh, Jenny! Ca şi cum eu aş fi un gentleman…

Înainte să-ţi poată aranja fusta, Lucas îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut violent. aproape brutal, parcă pentru a o pedepsi că se purtase atât de rece cu el. Jenny, tulburată şi cu răsuflarea tăiată, căuta cu disperare un mijloc de a-şi arăta nemulţumirea. Părea şi mai în largul lui decât se temuse!

— Tu… Tu crezi că pentru asta am venit! reuşi ea să îngaime în cele din urmă.

— Nu! Doar curcanul lui Lilah te-a atras aici, cu sosul lui de afine…

Şi îi zâmbi. Acel zâmbet care o dezarma întotdeauna.

Îl fulgeră din priviri, ceea ce nu-l făcu deloc să-şi piardă buna dispoziţie. Văzând că ea îşi păstra acelaşi aer sever, el se decise să se amuze puţin şi făcu mutra îmbufnată a unui copil care doreşte să fie iertat pentru o poznă.

— Hai, nu merit să mi se taie capul doar fiindcă a pală de vânt m-a lăsat să-ţi zăresc picioarele. Şi încă ce picioare! Uniforma ta oribilă reuşeşte să le ascundă destul de bine.

Fără să mai aştepte replica usturătoare pe care se pregătea Jenny să i-o servească, îi cuprinse umerii şi o conduse înăuntru. O aromă delicioasă de curcan fript îi luă imediat de nas. Lilah nu era acolo.

— Unde este gazda noastră? întrebă Jenny un pic surprinsă că nu este primită de stăpâna casei.

— Fii liniştită. Visez de mult la o cină în tête-à-tête cu tine, dar n-am sechestrat-o totuşi într-un dulap! Probabil că mai ore de făcut ultimele pregătiri pentru ospăţ.

— N-ar trebui s-o ajutăm?

— S-o ajutăm? Nu suportă pe nimeni în jurul ei când face treaba, fie la birou, fie la bucătărie.

În aceeaşi clipă, Lilah apăru în sufragerie cu un platou plin de apetitive. O sticlă de şampanie şi cupele de cristal aşteptau deja pe o măsuţă joasă.

— Serviţi-vă, vin şi eu într-o clipă.

Şi dispăru din nou.

Lucas făcu să sară dopul şi vărsă lichidul auriu şi spumos în pahare. Nerăbdător, ciuguli câteva bunătăţi de pe platou.

— Mama ta nu te invită niciodată de sărbători?

— Nu i-a venit niciodată ideea! Îi e groază să gătească şi îşi iubeşte independenţa mai mult decât orice pe lume. Nu ştiu niciodată dacă vizitele mele îi fac cu adevărat plăcere. Câteodată mă întreb dacă nu mă primeşte mai mult ca să mă lase să-mi joc rolul de fiică decât pentru propria ei mulţumire.

— Şi îi porţi pică pentru asta?

— Nu. Reprezintă fără îndoială modul ei de a fi amabilă cu mine. Şi la urma urmei, ar fi putut nici să nu mă aducă pe lume! Îi sunt recunoscătoare pentru curajul şi

pentru încrederea ei în viaţă. Sunt nişte calităţi pe care le apreciez şi pe care le regăsesc de altfel la Lilah. Dovedeşte o bucurie de a trăi pentru care o invidiez.

— Deci pentru a petrece un moment cu secretara mea ai acceptat această cină?

— Exact. Tu ce credeai?

— Nu te bucurai la ideea că o să mă revezi?

— Pentru nimic în lume!

Lucas se apropie de tânăra femeie şi, cu un gest tandru, îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Minţi întotdeauna cu atâta aplomb?

— Nu mint deloc!

— De ce nu vrei să mă iubeşti? De ce nu ai încredere în mine, Jenny? Îţi promit că voi şti să te fac să uiţi coşmarul care nu-ţi dă pace. Gândeşte-te la asta, Jenny. Eu te aştept.

Jenny muşcă fără să răspundă nimic dintr-un sandvici cu somon pe care îl mestecă îndelung ca să câştige timp. Lucas nu înţelesese că infernalul carusel al amintirilor nu putea fi oprit de nişte promisiuni generoase. Vorbele şi sărutările lui nu erau de ajuns c-o să trezească în ea ceva ce murise de mult timp. Şi dacă el credea că ea o să se răzgândească, îşi pierdea timpul.

Şi ea ştia să aştepte.

CAPITOLUL VIII

Când totul fu gata, Lilah se alătură oaspeţilor ei şi le propuse să se aşeze la masă. Pusă la patru ace, ea avea aerul că ieşise de la un salon de înfrumuseţare nu din bucătărie, şi totuşi, de la prima înghiţitură, Jenny îşi dădu seama că avea de-a face cu o gospodină de primă mână.

— Antreurile sunt un adevărat deliciu, Lilah. Unde ai învăţat să găteşti aşa?

— Să zicem... într-o viaţă anterioară! Pe timpul când tinerele fete erau învăţate cum să devină nişte perfecte stăpâne ale casei şi nişte soţii exemplare. Erau instruite să

treacă prin viaţă având drept bagaj câteva reţete şi modele de croşetat! Niciodată acum patruzeci de ani nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să lucrez, şi mai ales cu un om de afaceri. A trebuit să mă adaptez societăţii noastre în care este de neconceput ca o femeie să nu aibă o activitate profesională.

— Ai fost căsătorită?

— Da, cu un bărbat minunat. Aveam douăzeci de ani şi eram teribil de îndrăgostită.

Lucas tuşi discret ca să-i atragă atenţia lui Jenny.

— Vezi fotografia de pe pian? Sunt Lilah şi soţul ei. Era aviator militar.

— Din păcate, continuă Lilah, cu vocea tulburată de emoţie. Trei ani de căsătorie, trei ani de dragoste nebună, după care a fost omorât în misiune în timpul războiului cu Germania. Abia împlinise douăzeci şi cinci de ani.

Emoţionată de această mărturisite tragică, Jenny îşi plecă privirea.

— Ce poveste tristă!

— Să ştii că aceşti trei ani de fericire continuă să-mi lumineze fiecare zi a vieţii mele. Oh, bineînţeles că am avut câteva aventuri de atunci, dar niciuna nu m-a făcut să-l uit pe John.

Jenny îi admiră nobleţea sentimentelor. Decât să se lamenteze asupra sorţii pe care o avusese, Lilah trecuse la acţiune şi îşi recăpătase pofta de viaţă. Simţi brusc o strângere de inimă gândindu-se la propria ei viaţă care nu fusese nici pe departe atât de „glorioasă”. Ea trăia ca o călugăriţă şi nu reuşea deloc să-l dea uitării pe soţul ei, care nici nu murise şi pe care nici nu-l mai iubea. De ce era atât de laşă? Chiar Ruby, deşi atât de tânără, fusese destul de curajoasă să-şi depăşească decepţia, ca să trăiască şi s-o aducă şi pe ea pe lume, un copil pe care nimeni nu avusese timp să-l dorească.

Se juca gânditoare cu paharul în care scânteia un vin bun de Bordeaux. Jenny se întrebă pentru prima oară dacă nu avea totuşi ceva de învăţat de la mama ei şi avu teribila senzaţie că o judecase cu prea multă duritate. Fiecare fiinţă

purta în ea o suferinţă care îi aparţinea şi era nedrept s-o condamni pentru asta.

Lucas şi Lilah, fericiţi să sporovăiască în voie, nu remarcaseră că Jenny se retrăsese într-o altă lume şi că rămăsese străină de veselia lor. Dar vorbeau cu un asemenea antren, încât Jenny se simţi în cele din urmă câştigată. Căldura discuţiei lor o ameţi mai mult decât vinul şi participă la ea cu vervă şi spirit.

Ca desert, Lilah pregătise o tartă cu fructe roşii, demnă de cei mai iscusiţi cofetari, şi care se bucură de toate elogiile pe care le merita. Lucas îşi înghiţi la repezeală porţia şi Jenny îl imită, apoi o complimentă pe Lilah pentru priceperea ei. La sfârşitul acestei mese delicioase, băură câte o ceaşcă de cafea italienească, împreună cu o bomboană de ciocolată ca să-i mai taie din amăreală. Jenny o privea pe Lilah cu admiraţie. Era extrem de plăcută din toate punctele de vedere şi înţelegea acum de ce Lucas şi-o dorise imediat drept colaboratoare. Întorcându-se spre el, Jenny îl surprinse privind-o cu atenţie.

După o clipă de ezitare, el îi spuse zâmbind:

— Jenny, dacă Lilah nu vede niciun inconvenient în faptul că plecăm atât de repede, mi-ar plăcea foarte mult să te duc să vezi căminul pe care l-am amenajat în oraş.

— E o idee excelentă! se arătă imediat de acord Lilah. Vizita merită deplasarea, îţi garantez. O să vezi ce a putut să facă talentul lui Lucas dintr-un depozit vechi dezafectat.

Lucas jubila ca şi cum repurtase o victorie, ceea ce avu darul s-o enerveze pe tânăra femeie. Nici măcar nu-i ceruse părerea şi nu părea că are de gând s-o facă nici de acum încolo. Dacă ea refuza?

Din nou imaginea lui Ruby îi apăru în minte. Adineaori, gândindu-se la mama ei, se jurase să înfrunte viaţa fără să dea înapoi. Venise acum momentul să-şi ţină cuvântul.

Trase aer în piept şi pe buze îi apăru un zâmbet enigmatic. Da, îşi va ţine promisiunile, îl va urma pe Lucas. Mai mult ca o provocare la adresa ei decât din ascultare faţă de autoritatea acestui bărbat care o manevra după

bunul lui plac şi credea că totul îi este permis.

Ridică bărbia şi îl sfidă din priviri. Apoi spuse, întorcându-se spre Lilah.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru ospăţul ăsta Lilah şi pentru modul călduros în care m-ai primit. Următoarea dată vă invit la mine. Cu condiţia să te arăţi indulgentă faţă de modestele mele talente culinare!

— Fără falsă modestie, micuţa mea Jenny. Sunt sigură că o să te descurci foarte bine şi îţi aştept cu bucurie invitaţia.

Lucas şi Jenny se îndreptară fiecare spre maşina lui. Jenny câştiga timp ducându-se apoi direct acasă decât întorcându-se la Lilah ca să-şi ia maşina.

Îl urmă pe Lucas care verifica din timp în timp prin oglinda retrovizoare dacă ea se mai află în spatele lui. Străzile erau pustii şi ajunseră repede la clădirea pe care o restaurase.

Jenny fu surprinsă să descopere un edificiu superb ce data probabil de prin anii ’20. Îşi imaginase că o să găsească un depozit la care se făcuseră câteva amenajări, nu un imobil impunător din piatră.

— Dar e splendid! exclamă ea.

— Am făcut o mulţime de transformări. Clădirea era prea bine situată ca să continui s-o folosesc pentru depozitarea materialelor. Am preferat s-o dăruiesc copiilor. Ce părere ai? Dar te plictisesc cu problemele mele…

— Deloc.

— Atunci de ce te-ai arătat atât de reticentă când te-am invitat să mă însoţeşti până aici? Dacă Lilah nu te-ar fi împins din spate, cred că n-ai fi venit. Nu-ţi place compania mea?

— N-am zis niciodată aşa ceva! Sunt doar grăbită să mă întorc la mine acasă, asta-i tot.

— Slavă Domnului, m-ai liniştit. Ştiu cel puţin că n-am sărutat o femeie care nu mă place.

Se apropie de ea şi-i cuprinse mâinile care s-o tragă spre el. Jenny rezistă o clipă şi sfârşi prin a se lăsa luată în braţe. Respira repede şi Lucas îi mângâie părul ca s-o

liniştească. Apoi îşi slăbi strânsoarea braţelor, şoptindu-i la ureche cuvintele de care se temea atât.

— Jenny, căsătoreşte-te cu mine!

— Să mă căsătoresc? Pe cuvântul meu, ţi-ai pierdut capul. Îţi confunzi dorinţele cu realitatea, mă simt nevoită să-ţi atrag atenţia asupra acestui fapt.

Insensibil la atac, Lucas arboră un surâs irezistibil.

— Fii liniştită, Jenny. Nu mi-am pierdut deloc capul şi nici bunul simţ. Când împrejurările o cer, pot fi extrem de convingător şi răbdător, ţi-am mai spus asta.

Timp de câteva clipe, ochii lor se căutară până când Jenny capitulă şi întoarse capul, cu obrajii în flăcări.

— De acord, Lucas, ai făcut multe lucruri în viaţă. Ai fost marinar, şofer pe camioane, om de afaceri, dar nu ai nici o experienţă în privinţa căsătoriei…

— Nu ţine decât de tine să mă ajuţi să depăşesc acest impediment!

Jenny preferă să nu răspundă nimic. O tăcere jenantă se instală între ei în timp ce îşi continuară vizita în clădire. Traversară o imensă sală de joc şi intrară într-una din camerele destinate viitorilor ocupanţi ai căminului. Dorind ca lucrurile să fie clare între ei, Jenny adăugă:

— Eşti de mult timp celibatar, Lucas. Te asigur că îţi va veni destul de greu să te acomodezi cu prezenţa permanentă a unei femei.

— Din contră, eu cred că va fi foarte uşor, iar acea femeie vei fi tu…

Privirea lui insistentă o tulbură. Îşi ridică gulerul jachetei şi se sprijini de marginea de lemn a unui pat.

— Te înşeli. Programul meu este foarte încărcat şi plin de neprevăzut. Câteodată mi se telefonează şi în toiul nopţii. Şi pari să uiţi pericolul la care mă expun în fiecare zi. Nu, nici nu îţi imaginezi toate obligaţiile meseriei mele.

— Le cunosc pe dinafară. Atât timp cât o să le suporţi tu, o să le accept şi eu. Te iubesc, Jenny. Te rog să mă crezi.

Era imposibil. Abia se cunoscuseră şi ea nu mai voia să audă vorbindu-se nici de căsătorie nici de dragoste. Îi

spusese doar asta! Dar el continua să se poarte ca un copil răsfăţat şi nu ţinea cont de ceea ce nu corespundea planurilor lui. Certitudinea lui Lucas că nimeni şi nimic nu-i putea rezista o deranja cel mai mult.

— N-am venit aici ca să vorbesc despre căsătorie.

Cu un gest teatral, el ridică braţele spre cer.

— Bine. Atunci să vorbim despre ceea ce vrei tu! Despre ploaie, despre timp frumos, despre regina Angliei! Îmi este indiferent.

Făcu un pas spre ea şi o luă cu violenţă în braţe. Vocea lui devenise răguşită şi Jenny simţi o căldură plăcută străbătându-i tot corpul.

— O să facem o mulţime de lucruri împreună, Jenny. Tot felul de lucruri. Dar mai întâi o să facem dragoste şi asta chiar imediat. Nu mai vreau să aştept.

Felul lui direct de a aborda lucrurile îi tăie răsuflarea. Trebuia să reacţioneze, să se supere, să-i dovedească faptul că nu putea dispune de ea după bunul lui plac. Încercă să se degajeze şi, cu o mână lipsită de putere, vru să-l respingă. Sângele îi vâjâia în urechi şi era gata să leşine. Căută o frază usturătoare care ar putea să o scoată din această situaţie jenantă. Fără voia ei însă, propria ei dorinţă devenea din ce în ce mai puternică.

— Propunerea ta nu e deloc romantică, reuşi ea în sfârşit să şoptească.

Ochii lui Lucas o chemau şi, încă o dată, căzu pradă farmecului lui. Simţi că bătăile inimii i se accelerează şi fu cuprinsă brusc de o dorinţă nebunească să-l sărute, să-l mângâie, să-i ofere trupul ei plin de nerăbdare.

— De ce ţi-e frică de cuvinte? Nu mai suntem nişte copii, Jenny. Te doresc atât de mult.

Ca pentru a o convinge, Lucas îi cuprinse chipul între palme şi urmări cu vârful degetului linia nasului, curba graţioasă a obrazului, buzele roşii care se întredeschiseră ca prin farmec sub apăsarea degetului său.

— Eu…

Dar gura îi fu închisă de un sărut pasionat. Tânăra cedă voluptăţii şi plăcerii, neputându-şi reţine un geamăt

uşor. Se abandonă încetul cu încetul senzualităţii îmbrăţişării lor şi se simţi ameţită de mirosul viril al pielii lui. Lucas îi cuprinsese şoldurile între palmele largi şi o lipise strâns de el, iar ea se agăţase de umerii lui laţi ca de un ultim refugiu. Gura lui Jenny răspundea fără nicio reţinere sărutului plin de senzualitate, luând-o câteodată înaintea dorinţelor lui.

Lucas se dădu înapoi şi o privi cu o intensitate care o sperie…

— Spune-mi, dacă îndrăzneşti, că nu ţi-a plăcut acest sărut.

Timp de o fracţiune de secundă, ea ezită. Nu. Nu voia să-l mintă.

— A fost minunat, Lucas. Dar ar fi mai bine să rămânem aici. Refuz să te nenorocesc.

Drept orice răspuns, el o ridică în braţele puternice şi o aşeză pe patul îngust. Încet, foarte încet, o acoperi cu trupul lui şi îşi lipi buzele de ale ei. Jenny nu protestă. Trecuse atât de mult timp de când nu o mai dorise un bărbat… Şi chiar şi mai mult timp încă de când simţurile nu-i mai fuseseră astfel răscolite. Nu mai era în stare să gândească. Trupurile lor încă timide se căutau într-un limbaj mut care îi făcea pe amândoi să vibreze cu o nerăbdare de nestăpânit.

Cu o încetineală deliberată, el desfăcu unul după altul nasturii de sidef care încheiau jacheta de angora, apoi cei ai bluzei de mătase verde şi descoperi înnebunit că o purta direct pe piele. Ghicise bine: sub alura ei rezervată, Jenny era o femeie pătimaşă care nu cerea decât să fie trezită la viaţă. Refuza cu încăpăţânare să-şi arate adevărata fire, dar el o va învăţa să facă asta. Dai îi va dovedi că nu e femeia rece care se credea ea.

Îşi strecură o mână sub bluză şi degetele lui rătăciră pe pielea mătăsoasă şi fierbinte. Cu chipul ascuns la pieptul ei, prinse între buzele umede sfârcul întărit al unui sân.

Jenny tresări şi răspunse cu patimă dorinţei lui violente. Uitase de orice ca să consimtă să facă dragoste cu amantul ei. Amantul ei? Tresări. Dintr-odată cuvântul o lovi

dureros în tâmple, ca o albină de geam. Nici amant, nici soţ, doar jurase asta. Îşi pierduse oare minţile?

Lucas nu bănuia nimic, transportat de fericirea asta cu totul nouă.

— Jenny, o să ne căsătorim şi o să avem copii. O să trăim fericiţi amândoi.

Fericiţi!? Fericirea nu era pentru ea. Ea era marcată pentru totdeauna de nefericire şi ar fi incorect din partea ei să-l facă nefericit şi pe Lucas, lăsându-l să creadă într-un vis imposibil.

Se smulse brusc din braţele lui şi îşi strânse bluza pe pieptul gol.

— Nu, Lucas. Nu pot.

— Dar de ce? Eu…

— Să nu mergem mai departe. Te rog.

Neîncrezător, el o privea cu o privire rătăcită, fără să înţeleagă.

— Dar atunci care este viaţa ta? Să amendezi contravenienţii? Să-i arestezi pe escroci? Asta ajunge să te facă fericită?

— Îţi interzic să-mi vorbeşti pe acest ton!

Rănită, doborâtă de suferinţă, ea îi întoarse spatele plângând. Ca şi ceilalţi bărbaţi, Lucas îi dispreţuia meseria şi se servea de ea doar ca să-şi satisfacă plăcerile.

— Lasă-mă să plec! hohoti ea disperată. Nu sunt femeia care îţi trebuie.

Îl împinse şi plecă în fugă. Lucas nici nu fu măcar în stare să se mişte şi o auzi demarând în trombă. Înainte să cotească la capătul aleii, Jenny aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Nimeni. Lucas Lowrimore nici măcar nu-şi dăduse osteneala s-o prindă din urmă…

Ciudat, dar această constatare făcu să-i revină curajul. Cu un gest furios, îşi şterse lacrimile de umilinţă care îi ardeau ochii şi apăsă pe accelerator. O lăsase să plece fără să încerce măcar s-o reţină. Perfect! La urma urmei, nu asta dorea ea, să-l gonească din viaţa ei? Ei bine, reuşise să-l descurajeze.

Decât să se smiorcăie ca o puştoaică, trebuia să se

bucure. Câştigase partida!

CAPITOLUL IX

În acea noapte, Jenny nu putu închide ochii nici măcar o clipă. Imaginea lui Lucas nu-i dădea pace. Cu noaptea în cap, epuizată şi cu ochii încă umflaţi de lacrimi, fugi să se refugieze în baie unde făcu un duş cald care o destinse puţin.

Scoase un oftat de descurajare când îşi zări în oglindă chipul cu ochii înroşiţi şi cearcănele vinete. Cum o să se ducă la lucru cu o asemenea mutră? Dar îşi reaminti imediat de felul cum proceda pe vremuri când era cu Marcus şi îşi aplică pe pleoape comprese cu apă rece în speranţa să şteargă, măcar parţial, urmările lacrimilor. Constată cu amărăciune că urmele durerii erau la fel de greu de disimulat ca şi cele de lovituri. Nimeni nu făcu totuşi la comisariat vreun comentariu asupra figurii ei răvăşite, când îşi făcu în cele din urmă apariţia acolo.

Împinse uşa biroului ei, nerăbdătoare de a rămâne singura pentru a se cufunda în raporturile primite, la adăpost de privirile celorlalţi. Ca şi pe vremuri, munca era cel mai bun remediu pentru tristeţe! Dar o surpriză o aştepta, tăcută şi strălucitoare. Provocator prin culoarea lui, un buchet de floarea-soarelui lumina toată încăperea. Lucas! Cine altul? Sub surpriza şocului, se trânti pe scaun cu ochii aţintiţi spre florile luminoase.

După scena din ajun, credea că Lucas înţelesese că ea nu mai voia să-l vadă. Era un bărbat inteligent şi sensibil, de ce se încăpăţâna în zadar?

Secretara căpitanului Morgan îi aduse dosarul unui recidivist. Rămase nemişcată, privind uluită spre buchetul imens.

— Iar flori! Şi din ce în ce mai frumoase... L-ai vrăjit, pe cuvântul meu! Nu-mi spui şi mie secretul?

— Dacă l-aş şti... şopti Jenny desfăcând pliculeţul

prins de celofan…

„Ai încredere în mine. Lucas”.

Jenny nu ştia exact ce se aşteptase să citească pe bileţelul respectiv. Poate pur şi simplu „Te iubesc” sau „Îmi lipseşti”, nişte banalităţi care nu i se potriveau lui Lucas. Lucas era un mister şi el o implora să aibă încredere în el. Aceste patru cuvinte îi merseră drept la inimă şi simţi din nou cum lacrimile îi ard pleoapele.

„Ah, nu! îşi reveni ea imediat. Gata cu smiorcăiala Nu mai sunt o puştoaică! Lucrez la poliţie şi sunt o femeie puternică. Ar fi bine să-mi amintesc asta de acum înainte”.

*
* *

Zilele următoare se scurseră fără alte noutăţi de la Lucas. Oare înţelesese el în cele din urmă? Ar fi vrut să se bucure pentru asta dar, în mod ciudat, se simţea deprimată. Bineînţeles că nu mai trebuia să facă faţă încercărilor de a o cuceri şi se felicita pentru asta. O bătălie mai dificilă stătea însă în faţa ei… lupta împotriva amintirii lui.

Într-o dimineaţă. Savannah trecu pe neanunţate s-o ia la cumpărături. Fiindcă se rotunjea din ce în ce, trebuia să-şi completeze garderoba pentru noile ei dimensiuni şi Jenny nu se lăsă rugată ca s-o însoţească în oraş. Orice era, mai bine decât să stea acasă încercând să-l uite pe Lucas! Îşi luă mantoul şi o urmă pe Savannah spre maşină.

— Şederea ta la New Orleans a fost plăcută?

— Super! Părinţii mei sunt în mare formă şi extrem de încântaţi de faptul că sunt gravidă. Mama a început chiar să tricoteze. Dar tu ce-ai făcut de Ziua Recunoştinţei?

— Mi-am petrecut seara cu Lucas şi secretara lui.

— Ah! Mi se pare că lucrurile se precipită!

Nesimţindu-se deloc în largul ei, Jenny începu să-şi lege centura de siguranţă cu mai multă atente decât era necesar. Cum să-i vorbească despre ruptura lor? Dacă nu cumva termenul acesta era prea pompos pentru a marca

sfârşitul unei relaţii pe cât de superficiale pe atât de efemere…

Fără să bănuiască ce se întâmplase între ei, Savannah îi arătă cu degetul spre ziarul aşezat pe bordul maşinii.

— I-ai văzut fotografia în ziarul de dimineaţă?

Jenny păli.

— Doamne, nu! A avut un accident?

— Nu, nici gând! Ce optimistă poţi să fii câteodată! E vorba de gala de caritate. Se pare că este principalul sponsor.

— Asta nu mă miră.

— E tot ce găseşti de spus? Eşti cam rezervată o în dimineaţa asta. Ce s-a întâmplat? V-aţi certat?

— Savannah, ne-am hotărât să facem împreună nişte cumpărături, nu să discutăm despre Lucas Lowrimore. Şi cu atât mai puţin despre sentimentele mele la adresa lui.

— Păcat, declară viitoarea mămică pe un ton ce nu admitea replică. Fiindcă totuşi o să discutăm despre asta.

Jenny capitulă. O cunoştea prea bine pe prietena ei ca să nu ştie că nu va renunţa fără să-şi satisfacă curiozitatea.

— Nu e nimic de spus. Nu e deloc genul de bărbat care îmi trebuie, asta e totul. Şi pe urmă ştii bine că nu mai vreau să mă căsătoresc. Asta au e o noutate pentru tine.

— Jenny, cască bine ochii, ce naiba! S-ar zice că te încăpăţânezi să laşi să treacă pe lângă tine toate şansele de fericire. De parcă ai rămâne fată bătrână ar fi paradisul pe pământ!

— Fiecare cu soarta lui.

— Vrei să zici că ţi-e teamă că un bărbat atât de altruist şi devotat cauzei altora ca Lucas se va transforma într-o brută josnică? Nu ţine, scumpo! El nu visează decât linişte şi pace.

Linişte… pace… imagini ale vechii locuinţe începură să-i danseze în faţa ochilor. Sicomorul uriaş, lemnăria veche, tapetul delicat. Da, el va reuşi să-şi realizeze visul, această casă va deveni un adevărat cămin unde femeia care va trăi cu el se va simţi nespus de fericită.

Dar acea femeie nu va fi ea, trecutul ei o va împiedica

să fie vreodată fericită. Singura ei bucurie va fi să nu strice viaţa bărbatului pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume.

O admira pe Savannah, întotdeauna pusă la punct şi veselă. Aşa cum ea nu va fi niciodată. O invidia puţin şi iubea la ea această aptitudine de a fi fericită, lucru pe care viaţa i-l refuzase ei cu cruzime.

— Ai dreptate, Lucas e bun şi cinstit. Dar încă o dată îţi spun, eu nu sunt făcută pentru căsătorie.

Meseria mă absoarbe prea mult, niciun bărbat n-ar suporta să trăiască împreună cu o femeie care îşi petrece cea mai mare parte o timpului alergând după răufăcători înarmaţi şi periculoşi.

— Şi dacă n-ai mai lucra?

— Cum? Dar meseria e însăşi viaţa mea! Nu ştiu să fac nimic altceva! De ce vrei să renunţ la ea?

— Pentru că eu cred că Lucas merită asta. Au trecut mai mult de zece ani de când lucrezi în poliţie, nu simţi nevoia să-ţi întemeiezi o familie căreia să i te consacri?

Jenny se sufoca. Simţea nevoia, da, şi asta mai ales în ultimul timp. Dar îi lipsea esenţialul ca să reuşească: acel optimism şi acea încredere care scăldau în lumină chipurile oamenilor fericiţi şi pe care ea era incapabilă să le simtă.

— Vezi viaţa prin nişte ochelari roz, Savannah. E normal, tu ai o familie adorabilă.

— Şi cine te împiedică să ai şi tu una la fel? Ar fi de ajuns să te hotărăşti, încăpăţânato!

Cuprinsă brusc de un val de tristeţe, Jenny nu încercă nici măcar să se apere. Şi dacă Savannah avea dreptate…

*
* *

Spre ora patru dimineaţa, Jenny termina de redactat ultimele rapoarte. Noaptea fusese lungă. Secondată de Orville, făcuse mai multe arestări şi găsiseră o maşină furată. Colegul ei strălucea de bucurie. Îşi iubea meseria şi ştia să se bucure de satisfacţiile pe care i le oferea. În mod

normal, şi ea s-ar fi simţit încântată de succesul lor, dar astăzi era epuizată, indiferentă la eficacitatea de care dăduseră dovadă.

Cuvintele lui Savannah nu-i dădeau pace, ca o tentaţie diabolică pe care nu reuşea s-o alunge „Şi dacă n-ai mai lucra?” Poate asta era cheia fericirii ei: să părăsească poliţia şi să se mărite cu Lucas.

Când era căsătorită cu Marcus, munca era singurul punct stabil în acel univers nesigur. Câteva ore pe zi, graţie serviciului ei era o persoană respectată, nu doar o biată femeie bătută. În muncă îşi găsise puterea de a continua să trăiască. Niciodată nu va putea renunţa la siguranţa pe care i-o oferea ea şi să rişte să rămână singură şi lipsită de ocupaţie. Nici pentru Lucas nici pentru altcineva. Era pur şi simplu imposibil.

Reflecta la asta, apăsând pe tastele calculatorului în căutarea informaţiilor asupra suspectului pe care-l arestaseră în timpul nopţii. Ce maşinărie minunată! În câteva secunde ea îţi aducea pe ecran viaţa oricărei persoane în cele mai mici detalii. Jenny era încântată de el.

Dintr-odată, avu o idee genială. Marcus! Dacă voia, putea să afle… Şi asta chiar imediat! Ar fi de ajuns să facă să apară pe micul ecran luminos numele lui, să apese pe câteva clape şi îl va găsi. Simţind că i s-a uscat gura de emoţie, se lansă în căutarea lui.

La mai puţin de un minut, viaţa fostului ei soţ se afişă în toate amănuntele. După cum se temuse, el avusese probleme cu legea. Atac armat, lovirea şi rănirea unor nevinovaţi. Fusese închis la penitenciarul McAlester timp de zece ani.

Deci bănuielile ei se confirmaseră. Copleşită la început de această veste tristă, se sprijini obosită de spătarul scaunului. Dar îşi reveni foarte repede. În fond, el nu primise decât ceea ce meritase şi ea putea să se considere satisfăcută că-l părăsise la timp, înainte să se întâmple ce era mai rău. N-o să mai facă nici unei femei rău de acum înainte… Acest gând o linişti. Îşi reproşase adesea că nu-l dăduse pe mâna poliţiei şi fu fericită să ştie că el nu

mai reprezenta pentru nimeni o primejdie. Ce uşurare!

Îşi aranjă lucrurile şi îşi închise biroul cu inima uşoară. Peste vreo două ore se va face zi şi se grăbea să tragă un pui de somn. Încurajată de ceea ce aflase, poate se va bucura în sfârşit de un somn adânc şi odihnitor! Ar fi fost pentru prima oară, de mult timp. Era frig şi se grăbi în direcţia maşinii ei, aflată în parcarea comisariatului.

— Salut, Jenny.

Cheile îi scăpară din mână din cauza surprizei. făcând un zgomot înfundat. Lucas le adună de pe jos şi i le întinse surâzând. Tânăra femeie simţi că-i vine să leşine.

— Ai fi putut să mă anunţi că vii! Am tras o spaimă! exclamă ea furioasă.

— Trebuia să mă descurc într-un fel ca să te întâlnesc, fiindcă nu-mi răspunzi niciodată la telefon. Ţi-am lăsat şase mesaje în patru zile. Se pare că ofiţerul Prescott nu are timp de pierdut cu foştii contravenienţi, aşa că iată-mă în carne şi oase!

— Nu mi-am ascultat robotul, Lucas, şi cred că e mai bine să rămânem aici.

— E mai bine pentru cine? Pentru tine sau pentru mine? Jenny, te-ai pus în locul meu măcar o singură dată? Te-ai gândit măcar o singură clipă că aş putea suferi din cauza indiferenţei tale?

Jenny îşi plecă jenată capul. Într-adevăr, nu se gândise la aşa ceva.

— Iartă-mă dacă ţi-am făcut rău. Dar sunt mai lucidă decât tine şi ştiu că nu te pot iubi.

— Atunci de ce mi-ai răspuns atunci la sărutări cu atâta pasiune? Ne simţeam atât de bine amândoi. De ce să stricăm totul?

Jenny tresări la amintirea acelor clipe. Ridică brusc capul, arogantă.

— Şi îmi porţi pică fiindcă micul tău număr de seducţie n-a mers conform planului?

Ochii lui Lucas scânteiară prin întuneric. Cu un gest mecanic deschise portiera şi o împinse fără menajamente pe Jenny în interiorul maşinii. Puţin speriată, ea nu îi

înţelese gestul…

— Dar… ce faci?

El o înconjură cu braţele lui puternice, închizând-o într-un cerc magic care o făcu să-şi piardă imediat orice chef de a încerca să-i scape.

— Spune, Jenny, îi şopti el cu o voce răguşită. Spune-mi că mă iubeşti.

Dar n-o lăsă să-i răspundă. O sufoca cu sărutările lui, îi mângâia ceafa fină, îi desfăcea cu o mână nepricepută cocul greu oare îi ţinea părul prizonier.

Pierdută, cucerită, Jenny nu-şi putu reţine cuvintele pe care simţea de mult timp nevoia să le rostească:

— Da, Lucas, te iubesc.

Chipul lui Lucas se lumină şi ea îşi regretă imediat mărturisirea.

— Draga mea! Ce fericit sunt!

— Dar nu ţi-am spus că o să mă căsătoresc cu tine.

Cu o infinită tristeţe se smulse din strânsoarea braţelor lui. Ştia că va fi pentru totdeauna pierdută dacă nu pleca acum. Cu preţul unui imens efort, reuşi să articuleze:

— Nu pot să te mai văd, Lucas. Niciodată. Nici aici nici în altă parte. Nu-mi mai telefona, nu-mi scrie şi nu-mi mai trimite flori, te rog.

— Şi dacă nu te ascult?

Jenny se simţi cuprinsă de panică. Dacă el insista, ea nu-i va mai putea rezista. Va sfârşi prin a se căsători cu el, lucru pe care îl vor regreta în curând amândoi.

— Dacă nu asculţi, voi emite un mandat de arestare împotriva ta.

— Ai face tu aşa ceva?

— Fără să ezit! minţi ea cu o voce care-i trăda emoţia.

Lucas scutură îngrozit din cap.

— Acum ştiu ce eşti: o femeie comisar.

— Te vezi, Lucas, legat pe viaţă de o femeie comisar?

Lucas avu un râs care semăna cu un geamăt.

— Deci, fericirea pentru tine e de a nu mă mai vedea niciodată?

Nespus de obosită, Jenny îşi trecu mâna peste faţă.

Cât de rău îi făceau aceste cuvinte! Un sentiment periculos nu-i dădea pace. Trebuia ca Lucas să plece imediat. Şi totul să se termine definitiv între ei. Simţea că nu mai poate.

— Fericirea a plecat din viaţa mea, Lucas.

— Refuz să te înţeleg. Vrei să mă faci pe mine să plătesc pentru un altul, pentru cel care te-a făcut nefericită, cel care te-a lovit. Te rog, Jenny, priveşte-mă! Îţi ofer dragostea mea, o viaţă fericită alături de mine, nu te mai ascunde în spatele unor gânduri morbide şi nu mai fugi de viaţă.

Obosită şi la capătul nervilor, Jenny explodă.

— Nu-ţi cer nimic, Lucas, doar să mă laşi în pace! Pleacă la tine acasă şi uită-mă. Eram fericită până să te cunosc. Şi tu la fel…

Lucas se îndepărtă ofensat de ea.

— În acest caz, ofiţer Prescott, nu-ţi mai face probleme. N-o să te mai deranjez niciodată.

Apoi, întorcându-i hotărât spatele, trânti portiera.

Jenny îşi sprijini capul de volan şi închise ochii. Când maşina lui Lucas demară, avu impresia că i s-a frânt inima de durere.

CAPITOLUL X

— Pot să vă transport marfa la Sacramento în trei zile. Nici mai mult nici mai puţin. Normele de securitate rutieră pe care le impun şoferilor mei nu-mi permit s-o fac mai repede. Dacă doriţi un serviciu mai rapid, puteţi să vă adresaţi unei alte companii.

Lucas trânti telefonul în nas interlocutorului său, închise ochiul stâng ca pentru a ochi şi aruncă stiloul în direcţia cutiei în care-şi ţinea creioanele. „Am ratat!” bombăni el.

Stând în picioare îţi pragul uşii, Lilah aştepta sfârşitul convorbirii pentru a intra. Îi aruncă o privire dezaprobatoare şi luă stiloul care aterizase pe mochetă.

— Voiam să-ţi arăt ceva, domnule Lowrimore, spuse ea adoptând un ton oficial, dar mă tem că momentul este prost ales.

Lucas oftă obosit.

— Dacă e vorba de schimbarea camionului 43, spune-le să o facă. Şi asta cât mai repede.

— Nu are nimic de-a face cu asta. De altfel, problema s-a şi rezolvat. Domnule Lowrimore, continuă ea la fel de oficial, nu e simplu să conduci de unul singur o afacere ca L.L.T., ştiam amândoi asta de la bun început. Dar niciodată nu te-am văzut atât de încordat şi contrariat ca acum. Ce ţi s-a întâmplat în ultimul timp?

Adună păhărelele de plastic care zăceau pe birou, mai mult de şase, pe jumătate pline cu cafea rece. Ce dezordine! Asta nu-i stătea în obicei lui Lucas.

Puţin jenat, el o privea fără să scoată niciun cuvânt.

— Lasă, Lilah, o să fac eu ordine imediat. Ce se întâmplă cu mine? Ei bine, după cum ţi-am mai spus, îmbătrânesc.

— Nu cred niciun cuvânt. Când o să ai vârsta mea, o să poţi invoca asta drept circumstanţă atenuantă într-o zi de proastă dispoziţie, dar eşti tânăr şi nimeni nu-mi va scoate din cap că ai nişte necazuri pe care te încăpăţânezi să le ţii ascunse. E ceva legat de Jenny Prescott?

— N-o mai văd pe Jenny Prescott.

— Ce s-a întâmplat?

— E o persoană prea complicată. S-ar zice că îi face o plăcere răutăcioasă să complice lucrurile în loc să le rezolve.

— Ei şi? Este exact ceea ce bărbaţii reproşează femeilor de secole întregi! E un motiv suficient ca să n-o mai vezi? Jenny este o persoană încântătoare şi nu merită s-o părăseşti aşa.

Lucas întoarse o mutră dezolată spre secretara lui.

— Ştiu, Lilah, ştiu. Numai că ea refuză să se mărite cu mine…

Derutat, Lucas nu mai ştiu cum să continue. Aşa că preferă să-i mărturisească totul.

— A mai fost căsătorită şi a trăit un adevărat calvar. Soţul ei o bătea. S-a jurat să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva

— Săraca Jenny!

— Şi-a băgat în cap că e incapabilă să trăiască împreună cu un bărbat. E încăpăţânată şi mândră. N-am reuşit s-o fac să se răzgândească. Oh, Lilah, cred că o sperii.

Bătrâna doamnă ridică din umeri.

— Te înşeli. În locul ei, oricare femeie ar simţi aceleaşi temeri. Ai încercat măcar să-ţi imaginezi prin ce a trecut?

— Tot ce înţeleg e că nu face nici o diferenţă între fostul ei soţ şi mine. Fuge de mine ca şi cum semăn cu el şi mă pregătesc şi eu s-o maltratez.

— Poate ai încercat să sari peste nişte etape? În fond, o cunoşti de destul de puţină vreme. Fără îndoială are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu tine şi să-şi recapete încrederea în viaţă.

O luminiţă de speranţă se aprinse în ochii negri ai lui Lucas. Dar după o clipă dispăru.

— Nu. Nu mai vrea să mă vadă. Şi de altfel, şi eu cred că e mai bine aşa. Sunt încântat chiar că pot să-i dau ascultare.

— Ah! Nici nu mă îndoiesc, îi replică Lilah ironică. După mina abătută pe care o ai şi ochii încercănaţi, cred că nu mai poţi de fericire!

— Perfect! Sunt încântat şi uşurat, dacă vrei să ştii. Graţie ei, nu voi face aceeaşi prostie ca tatăl meu. N-o să mă însor cu o femeie fragilă care o să cedeze la prima dificultate. Are dreptate într-o privinţă: e mai lucidă decât mine şi îi mulţumesc pentru asta!

— Dacă o consideri pe Jenny o femeie fragilă e mai bine, într-adevăr, să n-o mai vezi. Va fi de altfel mai fericită singură decât cu un bărbat care n-o înţelege.

Fără să mai adauge niciun cuvânt, Lilah îşi adună hârtiile şi ieşi.

„Mai fericită singură”, bombăni el. Începea să creadă asta şi gândul îl chinuia. Avea nevoie de ea, o nevoie

teribilă, şi toate ameninţările pe care le rostise Jenny nu aveau nicio importanţă. Îşi dădu seama în acea clipă că dragostea lui era atât de puternică încât nu va renunţa la frumoasa şi rebela Jenny Prescott. Nu, cum să se lipsească de o asemenea femeie?

*
* *

Cu răsuflarea tăiată, Jenny îşi băgă bicicleta în holul imobilului. Ce ruşine! Doar zece kilometri şi era deja moartă de oboseală. Ea care se lăuda că face plimbări lungi fără să obosească! Azi îşi simţea însă picioarele moi şi abia mai răsufla. Îşi scutură buclele ciufulite de cursă şi trebui să se aşeze pe scări ca să-şi maseze muşchii gambelor. De fapt, nu mai făcuse exerciţii de câteva săptămâni. De când Lucas...

Petrecuse puţin timp în compania lui, dar se lăsase de sport după ruptura lor. Preferase să citească sau să se uite la televizor şi rămânea ore întregi cu privirea în gol, gândindu-se la el. Era momentul să-şi schimbe atitudinea. Ce naiba! Dacă mai stătea mult timp închisă în casă, o să devină obeză şi nebună pe deasupra!

Se scurseseră zece zile de când îl gonise şi fuseseră cele mai nenorocite din viaţa ei. Nu trecea nicio zi fără să regrete ce se petrecuse între ei.

Nimic n-o consola. Meseria ei, care până acum îi umpluse atât de bine existenţa, devenise o muncă de rutină. Trăise în ultima săptămână ca într-un fel de sclavie. Ea, atât de entuziastă de obicei, funcţionase ca o maşină, încrezându-se în automatismele dobândite de-a lungul întregii sale cariere, ca să facă faţă sarcinilor de zi cu zi. Dar inima ei nu fusese acolo. Se temea că nu va mai încerca niciodată acea satisfacţie pe care o simţea altă dată în faţa muncii bine făcute.

Aşteptând să se umple cada, frunzări revista care zăcea pe marginea patului. Cumpăra rareori acest gen de reviste. Ele înfăţişau întotdeauna tinere femei superbe şi

perechi fericite. Toată această fericire etalată fără pudoare o deprima. Trecând prin faţa oglinzii mari din baie, îşi zări trupul cu forme pline, încă tânăr şi viguros, dar el îi apăru ca un reproş. Tot ce ştia să facă din el era să-l ascundă în fiecare dimineaţă într-o uniformă bărbătească. Se gândi la Savannah şi la pântecul ei rotunjit. Şi ei i-ar fi plăcut să fie însărcinată şi să simtă o nouă viaţă mişcând în ea. Surâse şi îşi desfăcu cordonul halatului ponosit de baie, de care nu se îndura să se despartă.

Tocmai îşi băgase un picior în apă când se auzi soneria telefonului.

— Ah! Salut, Joe! Totul e în regulă?

— Hmm… nu ştiu.

— Cum nu ştii? Ce face Savannah?

— Rău. Am dus-o la spital. Asta voiam să-ţi spun.

Jenny simţi că pe umeri i se aşază o greutate imensă. Savannah! Petrecuseră o dimineaţă atât de plăcută împreună acum câteva zile. Viitoarea mămică îşi cumpărase mai multe rochii speciale pentru sarcină, câteva garnituri de scutece pentru bebeluş şi chiar un ursuleţ de pluş. Era atât de veselă, atât de fericită şi nu încetase nicio clipă s-o tachineze pe Jenny, spunându-i că are o presimţire că în curând va veni şi vremea ei. Se distraseră ca două adolescente, şi acum…

— Ce s-a întâmplat, Joe? Copilul?

— E bine, dar medicul este îngrijorat. Se teme să nu înceapă contracţiile.

— Dar e mult prea devreme…

— Da. Să sperăm că nu se va întâmpla asta. Copilul n-ar supravieţui. Ascultă, Jenny, n-ai putea să vii la spital şi să stai puţin cu ea? Sunt sigur că prezenţa ta ar ajuta-o mult.

— Bineînţeles, plec imediat.

Îşi trase la iuţeală pe ea prima fustă care-i căzu în mână, îşi prinse părul cum nimeri şi plecă să stea lângă prietena ei bolnavă.

Când intră în cameră, Joe şi Megan îi ţineau companie lui Savannah. Toţi trei erau livizi. Fata încerca în zadar să-i zâmbească, dar se vedea că e tulburată fiindcă mama ei

vitregă era în pericol. Dacă bebeluşul venea acum pe lume, cu atât de mult timp înainte de termen, vor fi cu toţii nefericiţi.

Când o văzu că intră, Joe se ridică s-o primească. Era abătut şi imediat îi apărură lacrimi în ochi.

— Fiindcă Jenny a sosit, dacă am merge amândoi să bem o Coca-Cola, Megan?

Fata o sărută pe amândoi obrajii pe Savannah şi îşi urmă tatăl, lăsându-le pe cele două prietene să discute puţin în tête-à-tête. Jenny se aşeză pe marginea patului, aproape de prietena ei.

— Nu ţi-e ruşine să mă sperii aşa? îi reproşă ea cu dragoste.

Bolnava schiţă un zâmbet slab.

— Mi se pare că te cam plictiseşti în ultimul timp, aşa că am vrut să aduc şi puţin suspans în viaţa ta!

— O să-ţi dau o amendă pentru exces de zel! exclamă Jenny forţându-se să râdă. Hai, zi-mi cum te mai simţi.

— Acum ceva mai bine. Nu mă mai doare nimic.

Cu un gest afectuos, Jenny mângâie şuviţele umede de păr care se lipiseră de fruntea tinerei femei.

— Totul o să fie în regulă, o să vezi. Şi pentru tine şi pentru copil.

— Oh, Jenny, mi-e atât de teamă că o să-l pierd. Îl doream atât de mult amândoi!

— Taci din gură! N-o să pierzi copilul. O să faci exact ce-ţi spune doctorul şi totul se va rezolva, de acord?

— La ordinele tale, ofiţer Prescott!

— Bun. Aşa e mult mai bine. Îţi interzic să mai spui prostii. Şi îţi ordon, fiindcă tot nu ai nimic de făcut, să-ţi imaginezi cât de frumoasă vei fi în luna a nouă. Atât de frumoasă că o să fii bolnavă de gelozie!

— Eşti aşa de curajoasă, Jenny. Aş dori atât de mult să-ţi semăn!

— Uite că iar începi că spui prostii!

Jenny o făcu să tacă punându-i un deget pe buze. Era atât de palidă, cum stătea sprijinită ce pernele albe încât ar fi vrut s-o strângă în braţe. Savannah se extazia în faţa

curajului ei. Dacă ea ar fi ştiut cât e de laşă, cum îl minţise pe Lucas ca să scape de el. Fericirea era un lucru atât de efemer…

— Nu te mai lamenta. Eşti doar puţin slăbită. Hai, dovedeşte-mi imediat că te simţi mai bine. Arată-mi unul din acele surâsuri care îţi stau atât de bine.

Savannah îi zâmbi slab şi o strânse de mână pe prietena ei.

— Îţi mulţumesc, Jenny. Eşti formidabilă!

*

* *

Jenny îşi petrecu tot restul după-amiezii la spital; spre ora cinci, Savannah avea mai multă nevoie de odihnă decât de companie, aşa că preferă să plece. O sărută şi-i promise să revină a doua zi. Întorcându-se acasă, remarcă pentru prima oară că străzile erau împodobite. Globurile străluceau în vitrine şi în spatele ferestrelor de la apartamente, arborii din parc şi din grădini erau decoraţi cu ghirlande luminoase. Crăciunul se apropia cu paşi mari şi ea nici măcar nu-şi dăduse seama.

Ce făcea oare Lucas de sărbători? Se va duce probabil în Florida, să le petreacă împreună cu tatăl lui. „E o călătorie care ţi-ar plăcea, Jenny” îi şoptise vocea lui caldă la ureche.

Apoi auzi cuvintele prietenei sole; „Eşti curajoasă, Jenny”. Se înşela! Dacă ar fi avut măcar un pic de curaj, n-ar fi rupt relaţia cu Lucas. Ar fi încercat să trăiască împreună cu el, să fie fericită, să-şi întemeieze o familie. El o rugase asta, iar ea o rupsese la fugă. De ce refuza cu atâta încăpăţânare ceea ce viaţa îi oferea cadou?

Chipul schimonosit de furie al lui Marcus îi apăru în minte în timp ce parcă maşina în faţa casei. O ura şi reuşise s-o distrugă. Îşi reamintea şi acum cuvintele lui dure. „Nu eşti bună de nimic, îi tot repeta el. Niciodată n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine”.

Avu brusc sentimentul ca abia acum vede limpede

lucrurile. Înţelesese. Credea că s-a eliberat da el părăsindu-l, dor aşa nu pusese capăt decât loviturilor şi insultelor. Violenţa şi dispreţul cu care o copleşise continuau s-o urmărească şi acum. S-ar simţi satisfăcut că, şi după atâţia ani, îi era încă frică de el. Frică? Scutură hotărâtă din cap. Nu! Niciodată nu va mai ceda în faţa fricii.

Stând nemişcată în parcarea goală avu dintr-odată certitudinea că, de data asta, întorsese o pagină din viaţa ei. Niciodată trecutul nu-i va mai întuneca viitorul.

Se repezi în casă ca să-i telefoneze lui Lucas. Trebuia să-i vorbească fără întârziere. Poate nu era prea târziu şi abia aştepta să pună totul în mişcare ca el să fie în sfârşit fericit.

Spre marea ei decepţie, robotul îi debită eternul refren. Se hotărî atunci să sune ia L.L.T. unde o voce necunoscută o informă că domnul Lowrimore lipsea până luni după-amiază. În disperare de cauză, formă la noroc numărul lui Lilah.

— Ce surpriză plăcută! exclamă bătrâna doamnă. Ce mai faci?

— Foarte bine. Lilah, De fapt voiam să vorbesc cu Lucas, dar nu reuşesc să dau de el. M-ai putea ajuta tu?

— Cu plăcere. Să ştii că îmi fac griji din cauza lui. A petrecut o săptămână îngrozitoare, lucrând şi bând cafele după cafele în biroul lui.

— Crezi că o să accepte să-mi vorbească?

— Te aşteaptă, Jenny! A plecat la casa lui de la ţară pentru weekend şi…

— Mulţumesc, Lilah. Plec imediat!

CAPITOLUL XI

Jenny nu-şi mai amintea că era atât de departe de Oklahoma City. În nerăbdarea ei de a-l întâlni, avea impresia că fiecare minut durează ore. Drumul i se păru interminabil şi îi veni să sară în sus de bucurie când

recunoscu în sfârşit dealurile şi micile ferme care anunţau că se apropie de casa lui Lucas.

Cu a uşurare amestecată însă cu teamă, zări maşina roşie parcată în faţa locuinţei vechi de unde se auzea zgomotul făcut de un ferăstrău. Deci era aici. Nu ştia încă ce o să-i spună şi simţi că inima i se face cât un purice gândindu-se la reacţia pe care o va avea Lucas. Stând în picioare pe verandă, cu braţele încrucişate pe piept, ea îşi căuta încă vorbele, scuzele, explicaţiile care îl vor convinge de buna ei credinţă. Se temu brusc că el o să refuze s-o asculte şi fu tentată o clipă să se întoarcă.

Dar el stătea deja în faţa ei, mai seducător ca niciodată în pulovărul vechi bleumarin şi blugii plini de rumeguş. Era neras de mai multe zile şi părea extrem de obosit. Ochii lui negri o priveau cu seriozitate şi ea nu se mai îndoi atunci că şi el suferise. Ţinuta neglijentă îi sporea farmecul şi lui Jenny îi făcu impresia că e unul din „Cei şapte magnifici”.

Cu inima bătând nebuneşte, ea aştepta ca el să facă primul pas. Dar Lucas o privea stând nemişcat, cu ochii plini de speranţă, şi ea se hotărî atunci să vorbească prima.

— Lilah mi-a spus că eşti aici. Putem sta puţin de vorbă?

El păru să ezite, apoi se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Simţi imediat amestecul de mirosuri care o sedusese de la prima ei vizită aici. Parfumul lemnului tăiat se amestecase în mod plăcut cu cel al zugrăvelii şi lacului. În acea zi, Lucas făcea proiecte de viitor împreună cu ea. Cuprinsă de remuşcări, abia se abţinea să nu izbucnească în lacrimi.

Stând în picioare, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, el o privea circumspect. Citi neîncrederea în privirea lui. Simţi că i se strânge inima de durere. Oare ea era cauza supărării lui? Reuşise să inverseze rolurile şi era pe cale să-l transforme şi pe el în fiinţa rece şi bănuitoare care era ea…

O tăcere apăsătoare se instală între ei, înainte ca Lucas să se decidă să vorbească. Duritatea impasibilă a tonului lui o îngheţă de-a dreptul.

— De ce ai venit aici?

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Adevărat?

— Da, răspunse ea descurajată.

Nu se aşteptase ca el să fie atât de distant şi de indiferent.

Lucas îşi trecu mâna prin părul plin de talaş şi o privi îndelung. Jenny purta acel mantou de lână care-i punea în evidenţă părul ca flacăra. Ochii ei mari şi verzi păreau şi mai strălucitori ca înainte, mai vii, parcă eliberaţi de o povară ascunsă. Era şi mai frumoasă decât în visurile lui. Aşa de frumoasă încât era în stare să-i ierte totul…

— Văd că nu porţi uniforma. N-ai venit deci să mă arestezi?

Jenny era atât de tulburată încât nu avu forţa să răspundă la această glumă amară care îi reamintea prea mult de răul pe care i-l făcuse.

— E ziua mea liberă. Mi-am petrecut după-amiaza la spital.

— Eşti bolnavă?

— Nu. M-am dus s-o văd pe Savannah. Riscă să piardă sarcina.

— Îmi pare rău. Dacă pot fi de folos în vreun fel…

— Îţi mulţumesc, dar e pe mâini bune.

El tăcu din nou.

— Te întrebi fără îndoială de ce am venit până aici. După tot ce ţi-am zis…

— Asta cam aşa e. Mi-ai spus limpede că nu mai vrei să mă vezi şi îţi mărturisesc sincer că nu mă aşteptam la vizita ta.

— E adevărat. Ţi-am spus nişte lucruri îngrozitoare atunci. Nişte lucruri pe care nu le credeam. Numai minciuni.

Aceste cuvinte pătrunseră în inima lui Lucas ca o rază de soare. Speranţa pe care o credea pierdută pentru totdeauna putea renaşte în sufletul lui?

— Totuşi, continuă el, păreai foarte sigură de tine. Şi nu prea am avut de ales.

— Mă deteşti, nu-i aşa?

S-o deteste pe Jenny? El care o iubea ca un nebun?

— Nu, Jenny, eu nu detest pe nimeni.

— Lucas, eu... nu ştiu cum să-ţi explic ce mi s-a întâmplat. În timp ce veneam încoace m-am tot gândit în maşină, mi-am pregătit nişte fraze potrivite, dar nu reuşesc să le rostesc. E...

În confuzia ei, îşi frângea mâinile şi vorbea fără şir, nereuşind să găsească vorbele care ar fi putut explica mai bine schimbările care se petrecuseră în ea...

Dar Lucas nu mai putea suporta s-o vadă suferind fără să mişte un deget. Se apropie încet de ea şi o mângâie cu duioşie.

— Jenny, nu te teme, totul s-a sfârşit acum. Trebuie să mă crezi, trebuie să ai încredere în mine. Te iubesc şi nu trebuie să-ţi fie frică de nimic. Niciodată. O să te protejez până la sfârşitul vieţii mele, Jenny. Îţi promit asta.

Şi dintr-odată, parcă ceaţa i se risipi din faţa ochilor. Lucas o înţelegea, iar ea fusese prea oarbă şi încăpăţânată ca să-şi dea seama de asta.

Îşi sprijini cu timiditate mâna de braţul bărbatului pe care-l respinsese, deşi nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să fie alături de el.

— Ţi-am mai spus, azi am văzut-o pe Savannah luptându-se cu curaj să-şi păstreze copilul. M-am simţit nespus de tulburată. Şi ce-ţi închipui? Ea mi-a spus mie că sunt curajoasă. Eu! Înţelegi? Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de ipocrită. M-am gândit la tine, la felul cum te-am gonit când tu îmi propuneai să trăiesc din nou! Mi-era teamă să fiu femeie, să fiu soţie, poate chiar mamă. O să mă poţi ierta? Am fost atât de laşă şi egoistă. Eu nu-mi pot ierta că te-am făcut să suferi atât de mult...

Buzele ei fremătau şi Lucas nu mai rezistă dorinţei de a o strânge în braţe. Îşi sprijini bărbia de creştetul capului ale cărui bucle roşcate aveau parfumul florilor sălbatice.

— Ce s-a întâmplat, Jenny? Ce te-a determinat să te răzgândeşti?

Ea se cuibări la pieptul primitor, frecându-şi obrazul de gâtul lui care mirosea plăcut a rumeguş proaspăt. Şi

brusc se simţi fericită.

— Ascultă; e o nebunie, dar adineaori mi s-a părut că aud vocea lui Marcus.

Lucas nu-şi dădea seama unde voia ea să ajungă.

— Şi?

— Îmi repeta ceea ce-mi spunea pe vremuri în momentul când îl apucau furiile: că nu sunt bună de nimic, că a greşit când s-a însurat cu mine, că nu sunt în stare să-l fac fericit.

— Şi vrei să-mi spui că după divorţul tău, după toţi aceşti ani, te mai gândeşti încă la asta?

— Şi mai rău încă. Nici nu aveam nevoie să mă gândesc, eram ca vrăjită şi fiecare zi a vieţii mele se desfăşura sub influenţa vorbelor lui. Pătrunseseră în mine ca un vierme care devorează încetul cu încetul din interior. Nu mai eram eu însămi, Lucas, şi nici nu mai ştiam cine sunt. Înţelegi acum de ce nu mai aveam încredere în nimeni?

— Viaţa ta profesională e totuşi strălucită. După părerea căpitanului Morgan, eşti unul din cei mai buni ofiţeri din oraş. Cum ai putut crede măcar o clipă că întreaga ta viaţă este un eşec?

— În muncă, eram sigură de competenţa şi eficacitatea mea. Dar imediat ce-mi scoteam uniforma mă asaltau îndoielile. Aş putea să fiu şi eu soţie, mamă sau măcar amantă? Când mi-ai propus să ne căsătorim, am fost cuprinsă de panică. Mi s-a părut că n-o să reuşesc niciodată să scap din spirala infernală în care mă închisese Marcus şi eram convinsă că o să te fac nefericit.

— Şi acum?

— Dacă m-ai putea ierta…

Drept orice răspuns, el îşi ascunse faţa în părul ei bogat, simţindu-se ameţit de parfumul lui, îi mângâie buclele.

— N-am încetat niciodată să te iubesc, Jenny. Aş fi revenit la tine, să ştii. N-aş fi abandonat lupta.

— Adevărat?

— Adevărat, Jenny. Contezi pentru mine mai mult

decât orice pe lume.

Îşi apropie buzele de ale ei şi Jenny ieşi în întâmpinarea dorinţei lui. Văzu apărând din nou gropiţa de al cărei farmec se temuse mereu şi crezu că o să plângă de bucurie.

— Lucas, te iubesc…

— Şi eu te iubesc.

— Îţi mulţumesc, Lucas. Mă simt din nou femeie, îndrăgostită, fericită. Datorită ţie mi-am regăsit puterea şi plăcerea de a trăi.

Privirile lor exprimau atâta dragoste…

— Eşti o femeie splendidă. Dar şi un poliţist formidabil. Însă una n-o împiedică pe cealaltă. N-o să-ţi pretind niciodată să renunţi la meseria ta.

Jenny asculta fericită această mărturisire care dovedea dragostea pe care i-o purta şi o umplea de fericire.

— Inutil, Lucas. M-am hotărât să-mi abandonez cariera. Ţi-ai face prea multe griji şi nu vreau să pun în pericol dragostea noastră.

— Nu, insistă Lucas, nu te sacrifica pentru mine, ar fi o greşeală. O să învăţ să trăiesc cu asta. Ai experienţă şi eşti apreciată. De ce să te lipseşti de bucuria pe care ţi-o dă munca?

— Nu mai sunt cea pe care ai cunoscut-o, Lucas. Nu mai am nevoie de uniforma mea albastră, de insigna sau revolverul meu ca să am încredere în mine. Dragostea ta mă va ajuta de acum înainte. Să fiu soţia ta şi poate mama copiilor tăi va fi de ajuns pentru mine ca să-mi umple viaţa.

— Eşti sigură de asta?

— Pentru prima oară în viaţa mea ştiu exact ce vreau.

Vocea lui Jenny răsuna clară şi fermă şi Lucas nu se mai îndoi de nimic.

Într-un elan de bucurie, o ridică în braţe şi o învârti, sărutând-o cu pasiune.

— Dragostea mea, ce-ai zice de o lună de miere petrecută pe o frumoasă plajă din Florida?

Cu ochii închişi, Jenny aşteptă să-şi tragă puţin răsuflarea ca să-i poată răspunde:

— E o idee minunată! Lasă-mi doar timpul necesar ca să-mi cumpăr un costum nou de baie şi să-mi fac valiza!

El o sărută încă o dată şi încă o dată, îmbătat de fericire. Jenny se îndepărtă încetişor de el şi aruncă o privire în jurul ei.

— Păcat că nu ai telefon. Aş fi sunat-o pe Savannah ca să-i dau vestea.

El o luă de talie şi o conduse spre bucătărie.

— Doamnă Lowrimore… telefonul îţi stă la dispoziţie.

Jenny izbucni într-un râs copilăresc care-i merse drept la inimă lui Lucas.

— Deci eşti de acord s-o sun?

Savannah răspunse la telefon, o Savannah nespus de bucuroasă.

— Jenny! Ce idee bună ai avut să-mi telefonezi! Joe a încercat toată seara să dea de tine ca să-ţi spună că rezultatele sunt bune şi că totul se va rezolva cu puţin repaos şi câteva medicamente.

Chipul lui Jenny se lumină auzind că faza critică fusese depăşită. Nu putu rezista mult timp bucuriei de a-i vorbi despre Lucas.

— Crezi că mai poţi suporta o veste bună?

— Ah! Ce veste bună? Te-au avansat?

— Nu chiar.

— Jenny, nu mă mai face să mor de curiozitate! Spune-mi repede ce s-a întâmplat.

— Ei bine… Lucas şi cu mine o să ne căsătorim.

Un strigăt de bucurie se făcu auzit la celălalt capăt al firului.

— Grozav! Vezi? Eram sigură! Ce fericită sunt pentru tine! Vino mâine pe la mine, avem o mulţime de lucruri de făcut. Pentru început să alegem rochia şi… Dar avem tot timpul pentru asta. Felicită-l pe Lucas din partea mea. Şi pe tine te sărut de o mie de ori, scumpa mea.

Lucas care urmărise conversaţia lor, se simţea la fel de uşurat ca şi Jenny. O luă de mână şi o trase spre fereastră.

La aceeaşi fereastră în faţa căreia ea îşi imaginase

grădina şi o invidiase pe aceea care o va admira. Şi dacă visa? Vocea blândă a lui Lucas o linişti:

— Mâine o să chem oameni care să înceapă să defrişeze grădina, ca să poţi profita de primele zile frumoase. Şi cred că va trebui să accept nişte ajutoare şi pentru casă! Mi-ar plăcea să ne instalăm în ea cât mai repede posibil. Dacă ai şti cât sunt de nerăbdător... Nu vreau să pierd nicio clipă din această bucurie.

Dintr-odată chipul i se întunecă... îi scăpase un amănunt şi preferă să-l discute fără întârziere cu Jenny.

— Apropo de tabăra de vacanţă pe care mă gândeam s-o instalez în hambar, nu ţi se pare prea aproape de casă? Ştii, unii sunt chiar nişte mici delincvenţi, şi mă tem că n-ar fi o companie tocmai recomandabilă pentru copiii noştri. Mă gândesc că am putea construi acest centru de vacanţă ceva mai departe de proprietatea noastră.

Jenny îl privi drept în ochi. Punctişoare de aur dansau în privirea ei luminoasă. Reflectă o clipă şi încercă să treacă în revistă avantajele şi dezavantajele unui asemenea aranjament. În cele din urmă se hotărî să apere proiectul iniţial.

— Nu cred, Lucas. Din contră, sunt convinsă că am putea oferi o prezenţă afectuoasă şi familială acestor copii care au atâta nevoie de dragoste. De altfel, m-am gândit la altceva. Crezi că îţi pot spune acum?

— Bineînţeles. Ce este?

— Numai că va costa cam scump...

— Te rog. Ştii foarte bine că asta nu e o problemă.

— Iartă-mă. Văzându-ţi hainele, cu greu ar putea bănui cineva că eşti patronul unei firme prospere, adăugă ea ca să-l tachineze, Uite, aş dori să amenajăm o aripă a hambarului ca refugiu pentru femeile maltratate. Am întâlnit multe în profesia mea şi propriii lor copii fac în mod sigur parte dintre cei pe care tu vrei să-i ajuţi. Aş fi în măsură să le ajut ca să-şi recapete încrederea în ele.

— Ai face tu asta?

— Da, dacă nu vezi vreun inconvenient. E atât de greu să înveţi singură ce înseamnă fericirea. Şi nu toată

lumea are norocul meu, încheie ea îmbrăţişându-l.

Drept orice răspuns, el o înlănţui şi o legănă uşor, inspirând parfumul ameţitor al pielii ei. Reuşi în cele din urmă să-i şoptească:

— Dragostea mea, am ştiut întotdeauna că eşti o femeie extraordinară.

SFÂRŞIT